

garments, and carry the ashes to a clean place outside the camp. The fire on the altar shall be kept burning; it must not go out; and the *Kohen* shall burn wood on it every morning, and arrange the burnt-offering upon it, and burn the fat of the peace-offerings on it. Fire shall be kept burning on the altar continually; it must not go out.¹

On a day when Tachnun is not said,² the following paragraph is omitted.

יְיָיִּי May it be Your will, Lord our God and God of our fathers, to have mercy on us and forgive all our sins, atone for us all our iniquities, and forgive and pardon all our transgressions. May the Bet Hamikdash be rebuilt, speedily in our days, that we may offer before You the daily burnt-offering to atone for us, as You have prescribed for us in Your Torah, through Moses Your servant in Your glorious Name, as it is said:

וַיֹּדְבֵר And the Lord spoke to Moses, saying: Command the children of Israel and say to them: My offering, My food-offering consumed by fire, a pleasing odor to Me, you shall be careful to offer Me at its appointed time. And you shall say to them: This is the fire-offering which you shall offer to the Lord: two yearling male lambs without blemish, every day, as a daily burnt-offering. You shall offer one lamb in the morning, and the other lamb toward evening; and a tenth of an *ephah* of fine flour mixed with a fourth of a *hin* of oil of crushed olives as a meal-offering. This is a daily burnt-offering, as it was made at Mount Sinai, for a pleasing odor, a fire-offering to the Lord. And its wine-offering shall be a fourth of a *hin* for the one lamb; in the Sanctuary you shall pour out a wine-offering of strong wine to the Lord. And you shall offer the other lamb toward evening, with the same meal-offering and the same wine-offering as in the morning, to be a fire-offering of pleasing odor to the Lord.³

וַיֹּדְבֵר He shall slaughter it on the north side of the altar before the Lord; and Aaron's sons, the *Kohanim*, shall sprinkle its blood all around the altar.⁴

אֲתָרִים וְהוֹצִיא אֶת הַדָּשָׁן אֶל מִחוּץ אֶל מִזְבֵּחַהּ אֵל מְקוֹם מְדוּרָה; וְהָאֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ תִּשְׂרֹף בּוֹ לֹא תִכַּף וְנִעַר עֲלֶיהָ רֹכֵבֵן עֵצִים בַּבֶּקֶר וְעֶרְדָּה עֲלֶיהָ הָעֹלָה וְהַקִּטֹּר עֲלֶיהָ חֲלָבֵי הַשֵּׁלָמִים; אֵשׁ תִּמְוֶד תִּשְׂרֹף עַל הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכַּף:

ביום שחרית מותרים היו לומר זה:

וְיָיִי רַעֲוֹן מַלְאָכְךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׂמֹחֵךְם עֲלֵינוּ וְתַחֲוֹלָנוּ לָנוּ עַל כָּל חַטֹּאתֵינוּ, וְהַכֹּפֵר לָנוּ עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְהַמְחִיל וְהַמְחַל לָנוּ כָּל פְּשָׁעֵינוּ, וְשִׂיבְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּכַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, וְנִקְרֶיב לְפָנֶיךָ קָרְבַּן הַמִּטְוֶד שִׂיכַפֵּר בְּעֲדָנוּ, כִּמֹּנִי שְׂכַחְתָּ עֲלֵינוּ בְּחַרְחָדָה עַל יְדֵי מִשָּׁה עֲבָרָה מִפִּי כְּלוּדָה כְּאִמּוֹר:

וְיִדְבֵּר יי אֵל מִשָּׁה לְאִמּוֹר: יְצוֹ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אֲלֵהֶם, אֵת קְרָבְנֵי דְחַמֵּי לְאִשֵּׁי, יְיָיִי וְיַחְוִי תַשְׁמַח לְדַקְרִיב לִי בְּמוֹעֵדוֹ; וְאִמְרוּ לָהֶם, יְיָ הָאֵלֹהִים אֲשֶׁר תִּקְרְבוּ לֵי, כִּכְשִׁים בְּנֵי שְׁנָה תְּמוּמִים, שְׁנַיִם לְיוֹם, עֹלָה תְּמוּד: אֵת דְּכָפֵשׁ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַבֶּקֶר, וְאֵת דְּכָפֵשׁ הַשְּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֲרֵבָיִם: וְעֲשִׂיתָ הַחֹפֶר סֵלֶת לְמִנְחָה, בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כִּתוּת רְכִיעַת דְּחָוִי: עֲלֹת תְּמוּד, הַעֲשֶׂה כְּדָר כִּיעֵי לְרִיחַ נִיחַח אִישׁוֹ לֵי: וְנִכְסֹו רְכִיעַת דְּחָוִי לְכָפֵשׁ הָאֶחָד, בַּקֶּדֶשׁ דְּחָד נִקְדָּה שֶׁכֶר לֵי: וְאֵת דְּכָפֵשׁ הַשְּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֲרֵבָיִם, כְּמִנְחַת הַבֶּקֶר וְנִכְסֹו הַעֲשֶׂה, אִישׁוֹ יְיָיִי נִיחַח לֵי:

וְשִׂחַתְּ אֹתוֹ עַל יְדֵי הַמִּזְבֵּחַ אֶפְסָה לְפָנֵי יי, וְיִדְבֵּר בְּנֵי אֶחָד וְכַתְּוִיבִים אֵת דְּמֵי עַל הַמִּזְבֵּחַ כְּכִיב:

אֵתָהּ

תְּרִי"א (א) בְּדִבְרֵי לֵיכָו: (ב) וְיִקְרָא א יי:

1. Leviticus 6:1-6. 2. See p. 71, infra. 3. Numbers 28:1-8. 4. Leviticus 1:11.

ושחט אותו על ירך המזבח

מקור	כתבו ראשונים שטוב לומר פסוק זה עם פרשיות הקרבנות ⁵⁶⁵ , ונוהגים לאומרו אחרי פרשת התמיד ⁵⁶⁴ .
טעם	מצינו במדרש ⁵⁶⁵ שכל הקורא פסוק זה הקב"ה זוכר את עקדת יצחק, ולכן תקנו לומר פסוק זה בכל יום ⁵⁶⁶ .
נוסח	יש שהוסיפו לומר מספר פסוקים שלפני ואחרי פסוק זה ⁵⁶⁷ , ויש הסוברים שיש לומר מפסוק "ושחט אותו" עד "ירח נחוח לה" ⁵⁶⁸ .

וכיום השבת, ובראשי חודשיכם

מקור	הגאונים הביאו לומר בשבת פסוקי קרבן מוסף של יום השבת ⁵⁶⁹ , אך בראש חודש שקוראים פסוקים אלו בתורה אין צריך לאומרום ⁵⁷⁰ , ויש הסוברים שיש לאומרו בדי לפרטם שהיא ראש חודש, אך ביום טוב אין צריך לומר פסוקי המוסף שהיא מפורטם מהלילה ⁵⁷¹ . יש ראשונים שדעתם שאין להזכיר קרבן מוסף יחד עם קרבן התמיד ⁵⁷² .
------	--

פרשת הקטורת

מקור	כתבו הפוסקים שנהגו לומר לאחר פרשת התמיד פרשת מזבח מקטר קטורת ופרשת סמני הקטורת ועשייתו ⁵⁷³ , שכן היו עושים במקורש מקטיריכם את הקטורת לאחר הקרבנות קרבן התמיד ⁵⁷⁴ . ויש
------	--

563. ר"י בר יקר הויד בארחות חיים ובב"ש סי' מ"ח. 564. משנה ברורה מתא בשם פרי מגדים. 565. וקרא רבה ג"א ר' שם באורך. 566. בית יוסף שם. 567. וקרא א.ר.ג. מעשה רב אות י"ב וכן הביאו בסידורי הג"א. 568. דברי שלמה על המעשה רב שם ושו"ת בנין שלמה סי' א'. 569. סדר רב עמרם וכן פסק הטור. 570. בית יוסף שם בשם הבלבו והאשכול. 571. רמ"א שם ומ"ב סק"ו. 572. טור שם בשם המנהיג. 573. פרשה זו כתב גם החוה"מ ויקהל ריט"א לאומרה קודם התפלה. 574. בית יוסף וט"ע א.ט. בשם הארחות חיים.

קרבנות ציבור

פרשת התמיד	נדגמו כל ישראל וקבעו חובה על עצמם לומר פרשת התמיד ⁵⁵³ בכל יום ⁵⁵⁴ .
מקור	יש הסוברים שצריך לומר פרשת זו בצבור ⁵⁵⁵ , ויש שכתבו על פי זה שצריך לאומרה בעמידה ⁵⁵⁶ .
טעם	פרשת קרבן התמיד נתקנה לציבור שאמרו חכמים ⁵⁵⁷ שצריך האדם ללמוד בכל יום מקרא משנה וגמרא ⁵⁵⁸ , וכדי להזכיר פרשת התמיד בכל יום ⁵⁵⁹ . ויש שכתב הטעם לאמירת פרשה זו בכל יום מפני שאין פותחים הספר תורה כל יום ⁵⁶⁰ .
נוסח	והי רצון כאילו הקרבנו - יש שכתבו לומר 'הקרבתי' או 'הקרבנו' ⁵⁶¹ , אך יש הסוברים שצריך לומר 'כאילו קרב התמיד במועדי' כיון שהיא קרבן הציבור ⁵⁶² .

553. במדבר כח.א.ח. 554. שלח ערוך הרב, ובטור סי' מ"ח הלשון 'קבעו לומר פרשת התמיד'. וכן מצינו בסדר רב עמרם שהובאה פרשה זו ועי' בספר האשכול הל' פסח"ז, ובקובץ תשובות להגה"מ רב עמרם שהובאה פרשה זו ועי' בספר האשכול הל' פסח"ז, והמנהיג על דבריו וכו'. שהצבור בקרבן התמיד לא היה צריך לעמוד רק אנשי מעמד וכו' שכל אחד אומר לעצמו יהי רצון אין זה שייך לציבור כלל. 556. פרי מגדים (הביא המשנה ברורה שם). והוא לעיל בהקדמה לקרבנות שהבאנו את מחלוקת האחרונים על כל פרשיות הקרבנות אם צריכים עמידה. 557. קודשין ל"א. 558. תוס' בקידושין שם ד"ה לא בשם רב עמרם (כביאוי הקרבן נתגאל שם אות ד'). 559. ארחות חיים ל"א מלוניל ח"א עמוד ה'. 560. ספר האשכול. 561. שערי תשובה מתא. 562. פרי מגדים הביאו המושג הרווח: שח ורו הירוחה ריחום.

אתו ויקח את יהושע ויעמדהו לפני אלעזר הכהן ולפני כל העדה:

כג ויסמך את ידיו עליו ויצוהו כאשר דבר יהוה ביד משה:

חמשי כח וידבר יהוה אל משה לאמר: צו את בני ישראל ואמרת אליהם את-
קרבני לחמי לאשי ריח נחחי תשמרו להקריב לי במועדו: ואמרת להם

זמיה, ודבר ית יהושע,
ואקמיה קדם אלעזר
קנא, וקדם כל קנשתא:
כג. וסמך ית ידוהי,
עלוהי ופקדיה, קמא,
דמליל יי בידא דמשה:
א. ומליל יי עם משה
למימר: ב. פקיד ית בני ישראל, ותימר להון, ית קורבני לחים סדור
לקורבני, לאתקבלא ברעוא, תשרון, לקרבא קדמי בזמניה: ג. ותימר להון,

רס"ג כח (ב) את קרבני לחמי וגו', קרבנותי התמידים המקובלים ורצויים.

(ג) ואמרת להם וגו', ובאר¹² להם שהקרבן הרצוי אשר תקריבו. 12 כי פרשה זו באה לבאר מה שקדם בפרשת תצוה.

רמב"ן שימנה אותו כמעמדם להיות נגיד עליהם, כלשון מיום אשר צוה אותי להיות וגו' (נחמיה ה יד), וכן ויצוהו ה' לנגיד על עמו (ש"א יג יד), וכן למן היום אשר צויתי שופטים על עמי ישראל (ש"ב ז יא), מינית¹³.

כח (ב) וטעם צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי, כי אחרי שאמר לאלה תחלק הארץ (לעיל כו נג), ציוה להשלים תורת הקרבנות שיעשו כן בארץ, כי במדבר לא הקריבו המוספים כמו שהזכרתי בסדר אמור אל הכהנים¹⁴, וכן לא נתחייבו בנסכים במדבר כמו שפירשתי בסדר שלח לך¹⁵, ועכשיו חייב באי הארץ לעשות שם הכל התמידין והמוספין ומנחתם ונסכיהם, ואע"פ שלא פירש כאן כי תבואו אל הארץ, כבר הזכירו בפרשת הנסכים¹⁶, ורמזו אליו בפרשה הראשונה במועדות¹⁷, והחל כאן מן התמיד, ואע"פ שזכר בפרשת ואתה תצוה¹⁸, החזירו להיות הכל סדור בפרשה אחת. ורש"י כתב¹⁹, היא היתה אזוהרה לימי המלואים וכאן ציוה לדורות. ואינו נכון, כי שם אמר עולת תמיד לדורותיכם (שמות כט מב). ועל פי המדרש²⁰ נתחדש כאן דברים רבים, את קרבני זה הדם, לחמי אלו אמורין, לאשי אלו קומצין ולבונה, ריח נחוחי, אלו בויכי לחם הפנים, תשמרו, שיהו כהנים ולוים וישראלים עומדין על גביו, תשמרו, נאמר כאן שמירה ונאמר להלן²¹ שמירה, מה להלן מבקרו ארבעה ימים קודם שחיטתו אף כאן וכו', וכל המדרש כדאיתא בספרי²⁰, ועל דרך האמת ירמזו להם עוד, ויאמר, את קרבני לחמי לאשי, של אשי, תשמרו ותזהרו שתקריבוהו לי לשמי במועדו, ואמרת להם, עוד, זה האשה אשר תקריבו לה' (פסוק ג), שיהיה הקרבן מתקרב. אין 13 ר"ל צויתי, פירושו: מינית. 14 ויקרא כג ב. 15 לעיל טו ב. 16 שם. 17 ויקרא כג י: כי תבאו אל הארץ. 18 שמות כט לט. 19 בפסוק ד. 20 ספרי קמב. 21 בקרבן פסח, שמות יב ו.

מח"מ (כב) ויקח [את] יהושע ויעמדהו. ב' במסורה וחסירי²⁵; ואידך ויעמדהו לפני פרעה (בראשית מז ז), לפי שיעקב אבינו היה זקן והיו צריכים לסומכו ולהחזיקו, כדי שיהיה יכול לעמוד לפני פרעה. גם בכאן יהושע היה מתבייש בפני כל ישראל שנעשה מנהיג ישראל בפני משה רבינו. על כן היה מתבייש והיו צריכין לסומכו, לפיכך תרויהו חסירי, לפי שלא היה עמידה שלימה.

5 ר"ל כתובים חסר בלא י"ד אחר המ"ם.

לגל (??)
ג' י"ד מ"ר ע"ל
מ"ר (??)
ג' י"ד מ"ר ע"ל
מ"ר (??)
מ"ר (??)

(כב) ויקח את יהושע, לקחו⁹⁵ בדברים והודיעו מתן שכר פרנסי רש ישראל לעולם הבא.

(כג) ויסמך את ידיו, בעין יפה⁹⁶, יותר ויותר ממה שנצטווה, שהקב"ה אמר לו: וסמכת את ירך (פסוק יח), והוא עשה בשתי ידיו, ועשאו ככלי מלא וגדוש ומלאו חכמתו בעין יפה. כאשר דיבר ה', אף לענין ההוד, נתן מהודו עליו.

כח (ב) צו את בני ישראל, מה אמור למעלה: יפקוד ה' (לעיל כו טז), אמר לו הקב"ה עד שאתה מצוני על בני צוה את בני עלי. משל לבת מלך שהיתה נפטרת מן העולם והיתה מפקדת לבעלה על בניה וכו'⁹⁷, כדאיתא בספרי⁹⁸ קרבני זה הדם⁹⁹. לחמי, אמורים, וכן הוא אומר: והקטירם הכהן המזבחה לחם אשה (ויקרא ג טז). לאשי, הנתנין לאשי מזבחי. תשמרו, שיהיו⁹⁹ כהנים ולוים וישראלים עומדין על גביו, מאנן למדו ותקנו מעמדות. במועדו, בכל יום הוא מועד התמידים.

95 ספרי קמא. 96 שם. 97 אמר לה עד שאת מפקדני על בני פקדי את בני עלי שלא ימרדו בי ושלא ינהגו בי מנהג בזיון, כך אמר הקב"ה למשה עד שאתה מפקדני על בני פקוד את בני עלי שלא ימרדו בי ושלא ימירו את כבודי באלהי הנכר. 98 קמב. 99 ספרי שם. 1 תענית כו א.

כח (א) וטעם הדבק פרשת הקרבנות, שה' ציוה אז למשה, ראו שיצווה את בני ישראל (הקרבנות) שהם חייבים לעשות, כי הוא לא יכנס לארץ עמהם, והחל להזכיר עולת תמיד, ואם הזכירה בתחילה⁸⁴ יתכן שהזכרת היא על הר סיני⁸⁵. או שתהיה מערכת הקרבנות סדורה⁸⁶.

(ב) לחמי, פירשתיו⁸⁷, לאשי, פירשתיו⁸⁸. והטעם לחם לאשי לריח נחוח⁸⁹. במועדו, שלא יקדמו קודם הבקר, ושלא יאחרו אחר הערב⁹⁰.

84 שמות כט מב. 85 שהקריבוהו כל עוד שעמדו בהר סיני. 86 חזר עוד פעם על עולת תמיד, כדי שתהא מערכת הקרבנות סדורה בפרשה אחת. 87 פי' האריך שמות טז ד: ומלת לחם — מאכל, תמצא על הלחם כמשמעו, גם על הבשר, כמו לחם אשה (ויקרא ג יא), גם על פרי, כמו נשחיתת עץ בלחמו (ירמיה יא ט). 88 ויקרא א ט: אשה — שם התואר, וטעמו קרבן אש. 89 קרבני שהוא לחם לאשי, שהוא לריח נחוחי. כלומר, כל אלו הם ביאור לקרבני. 90 שלא יקריבו לא לפני תמיד הבוקר, ולא אחרי תמיד הערב.

(כג) ויסמוך את ידיו, כמו סמיכת קרבן, להודיע כי מרצונו חזקו נתמנה, ומוזה למדו למנות פרשים⁹². בענין זה, כמו שלמדו⁹³ לעשות דגלים ממנהג אותן דגלי השבטים.

כח (ב) תשמרו להקריב לי, מה⁹⁴ שמירה האמורה לגבי פסח⁹⁵ ביקור, אף שמירה האמורה כאן ביקור. להקריב לי 62 [אולי צ"ל: פרנסים]. 63 ראה דברי רבנו לעיל ב ב. 64 ספרי קמב. 65 שמות יב ו.

ונתנת ההוד בחיך הוא, למען ישמעו בקולו כל העדה שהם ספורו הסנהדרין וזקני העם.

זֶה הָאִשָּׁה אֲשֶׁר תִּקְרְבוּ לַיהוָה כְּבָשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם שְׁנַיִם לַיּוֹם עֲלֶיהָ
 ד תָּמִיד: אֶת־הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַבֶּקֶר וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשְּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין
 ה הָעֲרָבִים: וְעִשְׂרִית הָאִיפָה סֹלֶת לְמִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כֶּתִית רְבִיעֵת הֶהָיִן:
 ו עֲלֹת תָּמִיד הַעֲשֶׂיהָ בְּהָרְסִי לְרִיחַ גִּיחַח אִשָּׁה לַיהוָה: וְנִסְכּוֹ רְבִיעֵת הֶהָיִן
 ח לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד בַּקֹּדֶשׁ הַסֵּךְ גֹּסֶךְ שֶׁכֶר לַיהוָה: וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשְּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין
 הָעֲרָבִים כְּמִנְחַת הַבֶּקֶר וְכִנְסֹכּוֹ תַעֲשֶׂה אִשָּׁה רִיחַ גִּיחַח לַיהוָה:

דין קורבנא, דתקריבין
 קדם יי, אמרין בני שניא
 שלמין, תרין לימא
 עלתא תדירא: ד. ית
 אמרא חד תעביד בצפרא,
 וית אמרא תנינא, תעביד
 בין שמשיא: ה. וחד מן
 עשרא בתלת סאין,
 סולתא למנחתא, דפילא,
 במשח כתישא רבעות

הינא: ו. עלת תדירא, דאתעבידת בטורא דסיני, לאתקבלא ברענא, קורבנא קדם יי: ז. ונסכיה רבעות הינא, לאמרא חד, בקודשא, יתנסף,
 נסוף דחמר עתיק קדם יי: ח. וית אמרא תנינא, תעביד בין שמשיא, כמנחת צפרא וכןסכיה תעביד, קורבן דמתקבל ברענא קדם יי:

סג (ה) סלת, סלת חטים.

(ו) עלת תמיד וגו', עלת תמיד כמו שנעשית במדבר סיני.

(ח) ואת הכבש וגו', ובעשותכם¹³ הקרבן השני בין הערבים הרי כמנחת.

13 הוצרך לכך כי כבר קדם הצווי.

(ג) ואמרת להם, אזהרה² לבית־דין. שנים ליום, כפשוטו, רש"י
 ועיקרו³ בא ללמד שיהיו נשחטין כנגד היום, תמיד של שחר
 במערב, ושל בין הערבים במזרחן של טבעות⁴.

(ד) את הכבש אחד, אע"פ שכבר נאמר בפרשת ואתה תצוה:
 וזה אשר תעשה וגו' (שמות כט לח), היא היתה אזהרה לימי
 המלואים וכאן ציווה לדורות⁵.

(ה) סלת למנחה, מנחת נסכים.

(ו) העשיה בהר סיני, כאותן שנעשו בימי המלואים. דבר
 אחר⁶: העשיה בהר סיני, הקיש עולת תמיד לעולת הר סיני,
 אותה שנתקרבה לפני מתן תורה שכתוב בה: וישם כאגנות
 (שמות כד ו), מלמד שטעונה כלי.

(ז) ונסכו, יין. בקדש הסך, על המזבח יתנסכו. נסך שכר, יין
 המשכר, פרט⁷ ליין מגתו.

(ח) ריח גיחוח, נחת⁸ רוח לפני שאמרת ונעשה רצוני.

2 ספרי קמב. 3 ספרי שם. 4 שהיו קבועות בארץ אצל המזבח בצפון שנותנים
 ראש הבהמות בהן, והנה בשחר צריך לשחוט על טבעות שבמערב לפי שבבקר
 חמה במזרח וזרחת כנגדה למערב, והכתוב אומר שנים ליום כנגד היום, כלומר
 נגד השמש שקרוי יום, ושל בין הערבים שחמה במערב ומאירה כנגד המזרח
 היה נשחט במזרחן של טבעות. 5 ראה רמב"ן וחזקוני. 6 תורת כהנים צו
 פרק יח ח. 7 ב"ב צו א, ראה רמב"ן. 8 ספרי קמב.

(ד) את הכבש אחד, אמר ר' משה הכהן הספרדי⁹¹, כי הוא דרך ראב"ע
 קצרה, והטעם את הכבש כבש אחד⁹². ועל דעתו, שאות ה"א
 מושך עצמו ואחר עמו⁹³. וכבר הראיתוך רבים כן.

(ו) העשויה בהר סיני, הטעם כאשר עשיתם בהר סיני. גם
 זה אות שלא העלו עולות במדבר אחר נסעם מסיני, כאשר
 פירשתי⁹⁴ בראיות גמורות.

(ז) הסך נסך שכר, נו"ן השורש מובלע בסמ"ך⁹⁵, ומן הפירוש
 נסמוך על דברי הקדמונים ז"ל⁹⁶.

91 בן ג'יקטילא. 92 לקרוא את המלה כבש פעמיים. 93 לקרוא את הכבש
 האחד. 94 פי' הארוך שמות כט מב. 95 הרגש בסמ"ך במקום נו"ן השורש
 של נסך. 96 בפירוש של נסך נסמוך על פירושו של חז"ל, ראה ספרי.

כח (ו) עולת תמיד העשויה בהר סיני, קודם העגל שלא היתה ספורנו
 צריכה נסכים¹⁵.

(ח) כמנחת הבקר וכנסכו תעשה אשה ריח גיחוח, אף על פי
 שכבר עשית בו ביום עולת הבקר כמו זאת השנית לגמרי, מכל
 מקום תהיה גם השנית ריח גיחוח.

15 אבל מעכשיו: ונסכו גר.

במוספי השבת חטאת כשאר כל המוספין מפני שכנסת ישראל
 בת זוגו (והכל שלום), והמשכיל יבין.

(ז) ונסכו, יין. בקדש הסך, על המזבח יתנסכו. נסך שכר,

יין המשכר פרט ליין מגתו, לשון רש"י. ואינו נכון, שכבר
 אמרו²² יין מגתו לא יביא ואם הביא כשר. והנה אינו מתמעט
 מן הכתוב אלא מעלה מדרבנן לכתחילה, אבל שכן להוציא
 את המזוג שהוא פסול אפילו בדיעבד, וכך הוא נדרש בספרי²³

22 ב"ב צו א. 23 פנחס קמג: חי אתה מנסך ואי אתה מנסך את המזוג. והרא"ם
 מתוך הדרשב"ם כתב שם בבבא בתרא דשכר פרט ליין מגתו, אבל עיכובא ליכא,
 דבקדשים צריך שישנה לעכב, אבל מזוג נפקא מדכתיב ונסכו יין רביעית החין חי
 אתה מנסך ולא מזוג.

במועדו) אף בשבת אף בטומאה⁶⁴, אם לא ימצא טהור לא יניח
 הקרבנו ואפילו בשעת מלחמה, וכן מצינו ביהושע⁶⁶ שהוכיח
 המלאך על שביטלו התמיד כשצרו על יריחו. דבר אחר⁶⁷:

במועדו) שלא יקדימו קודם הבוקר ולא יאחרו אחר הערב.

(ד) את הכבש אחד, פירש רש"י: אע"פ שכבר נאמר בפרשת
 ואתה תצוה, היא היתה אזהרה לימי המלואים וכאן צוואה
 לדורות. ואם תאמר⁶⁸ הרי התם בפרשת תצוה כתיב בהדיא:
 לדורותיכם (שמות כט מב), אלא יש לומר דמיעוט דורות
 שנים ולא יותר, ולכך צריך האי קרא דכתיב ביה: צו, דמשמע
 זירוז מיד מכאן ולדורות⁶⁹.

(ה) ועשירית האיפה סלת, מה⁷⁰ סולת האמורה במלואים⁷¹ של
 חטין, אף כל סולת האמורה בתורה של חטין. בשמן כתיב,
 הזית⁷² נדוך במדוכה וסוחטים אותו בידיים ואין עוצרין אותו
 בגת כדי שלא יתמצו בו השמרים. רביעית ההין, שלושה לוגין.

(ו) עולת תמיד העשויה בהר סיני, מאחר שהקרבתם אותה
 בסיני⁷³, כדכתיב: וישלח את נערי בני ישראל ויעלו עולות
 (שמות כד ה), אינני רוצה שתבטל לעולם.

(ח) ונסכו, קאי אנסכי יין, ואנסכי מנחת דתמיד הבוקר.

66 מגילה ג א. 67 ראב"ע. 68 ראה רמב"ן. 69 תורת כהנים ריש פרשת
 צו. 70 ספרי קמב. 71 שמות כט ב. 72 בכור שור וע"י מנחות פו ב.
 73 כדעת הסוברים עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת תמיד היתה, חגיגה ו א.

פסוקים
 ואלו הם
 פסוקים
 ואלו הם
 פסוקים

ט וביום השבת שני-כבשים בני-שנה תמימם ושני עשרונים סלת מנחה בלולה

י בשמן ונסקה: עלת שבת בשבתו על-עלת התמיד ונסקה:

יא ובראשי חדשיכם תקריבו עלה ליהוה פרים בני-בקר שנים ואיל אחד

ט. וביומא דשבתא, תרין
אמרין בני שנה שלמין,
ותרין עשרונין, סולתא
מנחתא, דפילא במשח
ונסקיה: י. עלת שקא
תחעביד בשקא, על עלת תדירא ונסקה: יא. וברשי ירחיכון, תקרבון עלתא קדם יי, תורי בני תורי תרין ודכר חד,

רס"ג (י) על עלת, עם עלת.

רמב"ן

ושם אמרו בקדש הסך, שיתנסכו בקדש ובקדש יבלעו²⁴.

הזכיר הכתוב בתמיד ובראשי חדשיכם שיעור הסלת במנחה²⁵ ושיעור היין בנסכים²⁶, אבל בשבת ובחג המצות ובשבועות ובראש השנה וביום הכפורים ובראשון של חג הסוכות הזכיר שיעור המנחה ולא הזכיר שיעור הנסכים, והטעם בזה כי אף על פי שציוה בפרשת הנסכים²⁷ בשיעורי המנחה והנסכים לפר ולאיל ולכבשים בנדרים ונדבות ובמועדים, מצינו מנחה כפולה לכבש העומר²⁸, וביום העצרת שתיים שני עשרונים חמץ²⁹, וכן בקרבן התודה³⁰ והם מנחה, ולכן הוצרך הכתוב לפרש בכל המועדות שלא תשתנה בהם המנחה כאשר נשתנית באלו, אבל הנסכים לא נשתנו לעולם, לפיכך הזכיר אותם בתחילה בתמיד, ולא הזכירם אחרי כן בשבת, וחזר והזכירם בראש חודש³¹ להזכיר גם נסכי הפר והאילים, ואח"כ לא הוצרך להזכיר כלל, והזכיר ביום הראשון של סוכות³² שיעור המנחה ולא הוצרך עוד להזכיר באותו החג, אלא מנחתם ונסכיהם

24 ראה סוכה מט א. 25 פסוקים: ה, יב, ג. 26 פסוקים: ז, יד. 27 לעיל טו ג-יב. 28 ויקרא כג יג. 29 שם יז. 30 שם ז יב. 31 פסוק יד. 32 להלן כט יד.

חזקוני

(ט) וביום השבת, בכל הקרבנות כתיב ביה הקרבה או עשיה, ובשבת הואיל ונאסרה בה מלאכה, מפני כבודה לא נאמר בקרבנותיה הקרבה ועשיה כאילו אין מלאכה נעשית בהם. שני כבשים, לא⁷⁴ הטריח הקב"ה במוסף של שבת יותר מדאי, אלא המוסף שוה לתמיד, ולא נאמר בה חטאת כמו בשאר מוספין מפני כבוד שבת שאין לשחוט בשבת דבר הנאכל לשום אדם, אלא כל הקרבנות לגבוה, ועליו יסדו⁷⁵: רצית קרבנותיה. ואע"ג דמוספי חטאת קרבין בה כגון בשבת דראש חודש, ושבת דיום טוב, מכל מקום במוסף שבת דעלמא עבד רחמנא הכירא. ונסכו, קאי אנסכי יין.

(י) עולת שבת בשבתו, לא⁷⁶ נאמר בו "ושעיר לכפר", ללמדך, ביום טוב ובראשי חדשים שבקרבנותיהם כתיב חטאת או כפרה והם באים לכפר, התקינו שיהו קורין אותן ועולין להם לישראל קריאתו כאילו הקריבם, כמו ששנו רבותינו ז"ל⁷⁷: כל זמן שקורין בהן מעלה אני עליהם כאילו הקריבום לפני, אבל קרבן מוסף שבת לא כתיב ביה לא חטאת ולא כפרה ללמדך שאין קרבנותיו באין לכפר, לפי ששבת מכפרת, אלא לריח ניחוח הן באים, ולכן אין קורין בתורה מוסף שבת כמו האחרים. ונסכה, קאי אנסכי יין ואנסכי מנחה דעולת תמיד.

(יא) ובראשי חדשיכם, חודש ניסן⁷⁸, שכן כתיב בו: החודש הזה לכם ראש חדשים (שמות יב ב). פרים בני בקר שנים, ואיל אחד, וכן⁷⁹ מוסף של פסח⁸⁰ ושל עצרת⁸¹, לפי שבראשי

74 בכור שור. 75 בתפילת מוסף. בכבור שור ליתא: ועליו יסדו רצית קרבנותיה. 76 רבותינו בעה"ת. 77 מגילה לא ב. 78 ראב"ע בשם ר' משה הכהן הספרדי. 79 בכור שור. 80 להלן פסוק יט. 81 שם פסוק כז.

(י) עלת שבת בשבתו, ולא⁹ עולת שבת זו בשבת אחרת. הרי ר' שלא הקריב בשבת זו, שומע אני יקריב שתיים לשבת הבאה, תלמוד לומר: בשבתו, מגיד שאם עבר יומו בטל קרבנו. על עלת התמיד, אלו מוספין, לבד אותן שני כבשים של עולת התמיד, ומגיד⁹ שאין קרבין אלא בין שני התמידין, וכן בכל המוספין נאמר: על עולת התמיד, לתלמוד זה.

9 שם קמד.

(י) בשבתו, שב אל יום השבת⁹⁷, אעפ"י שנמצא כל שומר שבת ר' מחללו (ישעיה נו ו)⁹⁸, והטעם כל שבת ושבת⁹⁹ כמו יום ביומו (שמות ה ג). על עולת התמיד, הטעם אחרי התמיד שישים עליה עולת שבת.

(יא) ובראשי חדשיכם, אמר ר' משה הכהן הספרדי נ"ע¹. שפירושו חודש ניסן, כי כן כתוב ראשון הוא לכם (שמות יב ב), ואחר-כך אמר זאת עולת חודש בחדשו (פסוק יד), שיעשו כן בכל חודש, על כן הוסיף לחדשי השנה (שם). ופירושו נכון הוא. ואעפ"י שיש לטעון על יו"ד ובראשי חדשיכם². רק בעבור שמצאנו הנה חודש מחר (ש"א כ ה)³, ישר דיבורו⁴.

97 בשבתו, הכוונה ליום השבת, שהרי שבת הוא מין נקבה. 98 כאן שבת במין זכר. 99 שבת בשבתו — הפירוש בכל שבת ושבת. 1 בן ג'קטילא. וראה פירוש הארוך שמות יב ב. 2 שלפי זה ראשי חודשים רבים, ולא רק על ניסן. 3 ולא אמר ראש חודש, סימן שרק ניסן נקרא ראש חודשים. 4 בכ"י פריס: ישר בכורו, ומעל לשורה: דברו.

(יא) ובראשי חדשיכם, הנה יום ראש חודש היה מנהג לישראל ספ"ו שיהיה יום קודש בצד מה, כמו שהעיד באמרו "אשר נסתרתי שם ביום המעשה" (ש"א כ יט), וזה יורה שלא היה יום ראש חודש אצלם יום מעשה, ולכן ייחס אותו לישראל¹⁶ באמרו "ראשי חדשיכם", ולא כן כתב במועדים, שלא כתב בשבת "שבתכם" ולא "ביום בכורכם"¹⁷ ולא "ביום סכותיכם". וטעם מנהגם זה היה כי אמנם הצלחת ישראל בעולם הזה היא בצד מה דומה לענין הירח, אשר אין לה בעצמה אור כלל זולתי מה שתקבל מזולתה, וזה שאף על פי שקודם לעגל היה "חרות על הלוחות" (שמות לב טז) חירות משעבוד מלכיות לעולם¹⁸, הנה משחטאו התנצלו ולא השתמשו בכתר מלכות תמיד, כמו שאר האומות, אבל היה זה להם לעתים כפי שפע האור העליון עליהם, ובלעדיו הלכו חשכים ואין נוגה למו¹⁹, כמו שיקרה ללבנה כשלא תקבל אור השמש, כי "אין מזל לישראל"²⁰ ולא אור כלל מעצמם, זולתי אור האל יתברך בהיותם לרצון. ובכן נקרא האל יתברך אצל הנביאים "אור ישראל" כאמרו "והיה אור ישראל לאש" (ישעיה י טז), וכן העיד באמרו "ה' אורי וישעיי" (תהלים כז א). וכאשר היו החטאים מבדילים, כאמרו "כי אם עונותיכם היו מבדילים

16 מפני שהיה ענין מנהג ישראל. 17 ומה שנאמר (להלן פסוק כו) "בשבועותיכם" ראה ביאורו שם שאינו מוסב על החג. 18 עירובין נד א ותנחומא כי תשא טו. 19 ע"פ ישעיה נ י. 20 שבת קנא א.

מִן־הַצֵּאֵן קָרְבָנוּ מִן־הַכֹּשְׁבִים אוּ מִן־הָעֵצִים לְעֹלָה זָכַר תָּמִים יִקְרִיבוּנוּ:
 יא וְשַׁחַט אֹתוֹ עַל יַרְךְ הַמִּזְבֵּחַ צִפְנָה לְפָנַי יְהוָה וְרָקוּ בְנֵי אֱהֲרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת־
 יב דָּמוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: וְנִתַּח אֹתוֹ לְנִתְחָיו וְאֶת־רֹאשׁוֹ וְאֶת־פְּדָרוֹ וְעַרְךָ
 יג הַכֹּהֵן אֲתָם עַל־הָעֵצִים אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר עַל־הַמִּזְבֵּחַ: וְהִקְרַב
 וְהִכְרְעִים יִרְחֵץ בַּמַּיִם וְהִקְרִיב הַכֹּהֵן אֶת־הַכֹּל וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַה עֲלֶיהָ
 הוּא אִשָּׁה רֵיחַ נִיחַח לַיהוָה:

מִן עֵצִים קוֹרְבָנֵיהָ מִן
 אֲמִרְיָא, אוּ מִן בְּנֵי עֵצִים
 לְעֹלָתָא, דְּכִר שְׁלִים יִקְרְבֵיהָ:
 יא. וְיָכֹס נִתְיָה, עַל שְׂדָא
 דְּמִדְבָּחָא, צִפְנָא קָדָם יְיָ,
 וְיִזְרְקוּ, בְּנֵי אֱהֲרֹן כֹּהֲנֵי
 יָת דְּמִיָּה, עַל מִדְבָּחָא
 סָחֹר סָחֹר: יב. וְיַפְלִיג
 יָתִיה לְאַכְרוּהִי, וְיִתְרִישִׂיה
 וְיִתְרִבֵּיהָ, וְיִסְדֵּר כְּהֵנָּא
 יְתֵהוֹן, עַל אֲעִיָּא דְעַל אִשְׁתָּא, דְעַל מִדְבָּחָא: יג. וְגֵנָּא וְכִרְעִיָּא יְחַלִּיל בְּמִיָּא, וְיִקְרִיב
 כְּהֵנָּא יָת כּוֹלָא וְיִסִּיק לְמִדְבָּחָא, עֲלֵתָא הוּא, קוֹרְבָן דְּמִתְקַבֵּל בְּרַעְוָא קָדָם יְיָ:

רס"ג (יא) על ירך המזבח צפונה, בצד המזבח צפונה.
 (יג) והקריב, והגיש.

ראב"ע (יא) על ירך המזבח, מחוץ⁵¹, וכן ירכתי צפון (תה' מח ג), כי
 רבים טעו ואמרו שמגדל ציון היה בתוך ירושלים⁵².

51 פירוש ירך — מחוץ, מן הצד הקיצוני. הושאל מירכו של האדם. 52 בעוד
 שהפירוש של ירכתי צפון הוא מחוץ — מקצה הצפוני.

(י) ואם מן הצאן, וי"ו מוסיף על ענין ראשון⁷⁶. ולמה הופסק, רש"י
 ליתן ריוח למשה להתבונן בין פרשה לפרשה⁷⁷. מן הצאן, מן
 הכשבים, מן העצים, הרי אלו ג' מעוטין: פרט לזקן, ולחולה,
 ולמזוהם⁷⁸.

(יא) על ירך המזבח, על צד המזבח. צפנה לפני ה', ואין צפון
 בכמה⁷⁹.

76 וילמד תחתון מעליון, כגון לסמיכה ולהפשטה, ועליון מתחתון לענין צפון (זכחים
 מח, א). 77 תו"כ פרשתא ה א. 78 שם ב. 79 זכחים קיט ב.

רמב"ן (י) ואם מן הצאן קרבנו, הפרשה זו בעולת הצאן, ודינה כדין
 עולת הבקר בכל מעשה, ולכך קיצר בכאן ולא הזכיר וסמך
 ונרצה.

(יא) והוסיף לומר על ירך המזבח צפונה לפני ה', לבאר כי
 לפני ה' שכתוב בבן הבקר⁵ הוא ירך המזבח בצפון. ופירוש
 ירך המזבח, צדו, והוא בצפון, למד⁶ כי כבש המזבח בדרום

5 לעיל פסוק ה. 6 זכחים סב ב. 7 ראה שמות לב א.

ושם פני המזבח שנאמר בהן לפני ה' אל פני המזבח (להלן ו רמב"ן
 ז). וטעם השחיטה שהיא בצפון כבר פרשתי⁷, ואמר סתם על
 המזבח סביב, כי הוא המזבח הנזכר אשר פתח אהל מועד.

(יב) ולא הזכיר והפשיט שכבר הוזכר⁸, ואמר וערך הכהן
 אותם, ללמד כי די בכהן אחד כמו שפירשתי⁹, כי הפרשיות
 למדות זו מזו, מה שיחסר באחת יבאר באחרת.

8 בעולת הבוקר לעיל פסוק ו. 9 לעיל פסוק ו.

חזקוני יפרש השוחה לשחות (ישעיה כה יא), אבל רחיצה האמורה
 בקרבנות מתרגמין יחליל, פירוש יוציא מהן הפרש וישארו
 חלולין. ירחץ במים, יכול מה רחיצה האמורה להלן⁴⁷ ארבעים
 סאה, אף רחיצה האמורה כאן תהא טעונה ארבעים סאה,
 תלמוד לומר: "מים", כל שהוא⁴⁸. את הכל. לרבות עצמות
 וגידיים קרנים וטלפים וצמר שבראש הכבשים ושער שבזקן
 התישים בזמן שהם מחוברים⁴⁹.

(י) ואם מן הצאן קרבנו, להוציא את הגזול⁵⁰. מן הכשבים או
 מן העצים, להוציא את הכלאים⁵¹.

(יא) ושחט אותו וגו', "אותו" בצפון ואין העוף והשלמים
 והבכור והמעשר והפסח בצפון⁵². על ירך המזבח, אצל צדו
 של מזבח, כמו: וסכות על הארון (שמות מ ג). ירך המזבח
 צפונה, שיהא ירך המזבח בצפון, והיכן פניו בדרום, למדנו
 שהכבש בדרום⁵³. צפונה לפני ה', שיהא⁵⁴ כל הצפון כולו
 פנוי⁵⁵. ואף אבן הבקר דלעיל קאי להיות שחיטתו בצפון,

47 בטבילת גוף. 48 תו"כ נדבה פרק ו ז. 49 שם ט. 50 תו"כ
 נדבה פרשתא ה ב. 51 שם. 52 מנחות נו א. 53 זכחים סב
 ב. 54 זכחים שם. 55 דהמזבח כולו בדרום היה ולא היה בצפון שום

דהא נמי כתיב ביה: לפני ה' (לעיל פסוק ה)⁵⁶, ואם שחטו
 בדרומו של מזבח אין זה לפני ה', לפי שרוב המזבח וכבש
 שלו בדרום קיימי ולא מיתחזי ליה אפתחא דהיכלא, אבל
 כששוחטו בצפון שהוא פנוי מכל ואינו מקום דריסת רגלי
 הכהנים שהרי הכבש בדרום, הרי הוא כנגד ההיכל, וזהו "לפני
 ה'", וכי קבע מקום לשחיטה לקדשי קדשים קבע, כדכתיב:
 במקום אשר תשחט את העולה תשחט את החטאת (להלן
 ו יח), וכתיב: כי חטאת האשם (שם יד יד), שהרי עיקר
 זביחתם לשמים, אבל קדשים קלים אין קבע מקום לשחיטתן
 הואיל ואין עיקרן כל כך לשמים⁵⁷.

(יב) ונתח אותו, שלא תאמר בבן הבקר שהוא בהמה גסה
 צריך נתוח אבל בהמה דקה לא, קמ"ל, אבל להפשט לא
 צריך קרא דפשיטא לן שצריכה הפשט כגסה⁵⁷.

(יג) והקריב הכהן את הכל, זו הולכת אברים לכבש⁵⁸.

דבר חוצץ אלא כולו לפני ה'. 56 בכור שור. 57 שם. 58 תו"כ
 נדבה פרק ז ה.

ככל יום ג', הם ט"ז, וכוונתו גברא ו' דברים הרי כ"א, כמנין אותה, וסימנון י"א' טוב לישאל, וכנגדו' האבאלוין נחלת יעקב.
 ובראשי חודשים ע"ג תיבות כנגד חכמה, וע"ג אותיות במלואי ע"ב ועם הקריאה, וע"ג פרקים בסדר ישועות, וע"ג שם ה' בפישת וארא.

ויזיזבד ה' אל משה לאמר בכל מקום שמתחיל דבר שירך למחר דבר, כמו שמצינו: וְחִלַּת דִּבְרֵי ה' בְּיָדְהוֹשִׁיעַ אֲעִיִּפ־שִׁמְצוֹנִי? ויאמר [אלקים] יהי אור, ויאמר [אלקים] יקו המים? יש לפש, קודם לכן בלילה שעלה במחשבה לבראות, כדכ"ג: אל ראה ויספרה הכינה וגם חקרה, ואחר כתיב: ויאמר לאדם, זה משה? להכי יאמר סוף הדיבור או אמצע הדיבור, וכמו כן וידבר קול קושי וקול רם כדכתיב: קול ה' שובר אורים. וא"ת כל כך למה היה צריך בקול רם, שהרי מן הדיבור היה יוצא נצוצות? וכולן הן הלכה שלמד משה... וי בכל שג' אל זה היה אליו, ולא היה שום אדם אחר שומע? כמו שמצינו בכלעם: ויאמר שלא אמ' לכלם וסמך ליה: והנה נעב על עלתו הוא וכל שר מואב, אלמא שלא אמ' לכלם וסמך ליה: ובהא[ות] פרשה נא: ויאמר אליו בלא וכו' עד ושרי מואב אתו ולא נאמר וכל שר מואב עלמא? בכל מקום שג' (לכן) אליו? דוקי אליו לבד, לאמור לך אמור?¹⁵

צו את בני ישראל כל מקום שנאמר צו, מקום שמוציאים ממון לדבר צריך לומר צו?¹⁶
 ואמרו אליהם, ים יז וגזרים, להזהיר גדולים על הקטנים.¹⁸
לחמו לאשי לחם קורא אותו (הקרבן, כדאמר¹⁹ פתח במזבח וסיים בשלחן, אלמא ששלחן נקרא מזבח ולהכי נקרא לחם. ע"ג כי התמיד קרב בר' ששעות²⁰, וד' שעות זמן סעודה לכל אדם²¹, והכי מייירי בתמיד.

- כ) תחילים עג א. ג) ישעיה נח יד.
 1 והשע א ב. ומבדיל בין לשון דיבור הנפל על החילת צויר, ולשון אמירה על המשך דיבור. ולכן שיר לשון המשך – אמירה. 2 כראשית א ג. 3 שם שם ט. 4 איוב כח כו. 5 שם שם כח. 6 כר"י פכ"ז, ה: או ראה וספרה כי כל דיבור הרבה שורה הקביה? אמור למשה היה אמור שיר פעמים בלבד ואחר כך היה אמור למשה כי ויאמר לאדם זה משה. 7 תחילים כט ה. 8 ע"י שבת פתח, ב ומה פתח זה נחלק לכהן ויצאצוא אף כל דיבור הרבה שיצא מפי הקב"ה נחלק לשבעים לשונות. 9 מקוצף, ומקור הקטע במד"ד פי"ד כא (תו"כ ויקרא דרכה פ"ב): וישמע את הקול מוכר אליו יבול שהוא קול נמוך ת"ל את הקול קול לא נאמר אליו, הוא הקול המתפשט בתוכים ומה הוא הקול המפושט בתוכים קול ה' שובר אורים. מלמד שהיה הקול נפסק ולא היה יוצא לחוץ לכל חיל קול לו קול אליו משה היה שומע את שמועין את הקול, ור"י ונא ד, ב. וכל פי יו קול נאמן בא"ל. 10 מוכר כב ג. 11 שם שם ג. 12 שם שם ט יד. 13 צ"ל: עמו. 14 מקוצף, ואפשר שצ"ל: אל. 15 ראה להלן כר"י פ. 16 ספיר זוטא פתוח (עמ' 222): כל מקום שהוא אמור צו ה"ז פתוח כס, וע"י ספיר כמכר פיי"ט א חו"כ אמר פרישה יג ד"א. 17 כנראה שצ"ל: יחידים, ובספ"ז שם: לאמר לברכת יחידים צו את בני ישראל לברכת את הגרים כו' בני ישראל להודיר גדולים על ידי קטנים להנמינם במצותם. 18 ע"י דבמות קיד, א. הגרים כו' בני ישראל להודיר גדולים כו', א. 20 עדיית פ"י מ"א, ברכות כו, א. 21 שבת יא, א.

מקל וחומר וכו' ב"א ה' למדיני חוקין? רש"י פ"י⁴ שאינה חתימה כמו שאמר דוד המלך, להכי גורס רש"י ב"א ה' המלמד תורה לעמו ישראל שהרי צריך לחתום בברכה כ"ט תיבות נגד כ"ט חיים שבחזומוש. וכנגד כ"ט מוסריים שבחזומוש, כנגד כ"ט לכל זמן ועתה⁵ לכל חפץ שישנון בקהלת, להכי לא גרסי' למדיני חוקין. אשר בחר בני [כ] תיבות ואשר לנו נתן כ' תיבות. נגד מ' ימים עמד משה בחר סיני וקיבל התורה.⁶

כא"י אשר קדשנו במצוותיו כדכתיב⁷: קדוש אתה, וכתיב⁸: והתקיישם הייתם קדושים.
לעסוק בדברי תורה כדכתיב⁹: ושונתם לבניך ודברת כם בשבתך בביתך, והגית בו יומם ולילה¹⁰.

הערב נא ה' אלוקינו את דברי תורתך בפנינו שיערוב עלינו ופצינו בתורתך.
ובפיו עמך בית ישראל שהיא כחורב פיפיות.
ושמך אנחנו ונאצאנו ונאצאנו שם אחד¹¹.

כא"י המלמד תורה לעמו ישראל בברכה זו ל תיבות. ובתורה כתיב¹²: כי מלכים ימלכו, ומלכות בל, מעלות¹³, לכך¹⁴: להבדיל בין הקשה ובין החול, מתחיל הפסוק בל ומסיים בל.
כא"י אמ"ה אשר בחר בנו כדכתיב¹⁵: בך בחר ה' אלוקך.

ונתן לנו את תורתו בתחלה קודם שיעטוק אדם בתורה היא כתובה לשמו של הקב"ה שצאמר¹⁶: כי אם בתורת ה' חפצו, דוד את תורתו. ולבסוף כשעטוק נקראת לשמו של אדם, שנאמר¹⁶: ובתורתו ידמה יומם ולילה.
בואת הברכה כ' תיבות, כנגד כ' תיבות שבפסוק¹⁷: מי האיש החכם ויבן את זאת ואשר דבר פי ה' אליו ויגיד, וכתיב בתרי"ד¹⁸: על שובם את תורתו.

- כ) תחילים קיט יב.
 4 רש"י ברכות יא, ב ד"ה ברוך: ולא גרסינו למדי חוקין שאין זו ברכה והתראה על שערב אל לשר בקשה ודוד כי אמרה לא לשם ברכה אמרה, אלא בלשון בקשה. והכי קאמר ה' שאה ברוך למדני חוקין, וע"י סיפור ר"ש מנרמזיא עמי א' והנחת שם. 5 יש לחקן: ש"מ/משל"י, ושם כמנחם היה תיבת מוסר. 6 קהלת ג א"ח כ"ט פעמים "עת" הוחר שם. 7 דברים ז י. 8 ויקרא כ ז. 9 דברים ז ט. 10 קהלת ג א"ח כ"ט פעמים "עת" הוחר שם. 11 ע"י צפניה ג ט. 12 משלח ט ט. 13 אבות פ"י מ"ה. 14 יזקאל מב כ. 15 דברים ז י. 16 תחילים א ב. 17 רמיה ט א. 18 שם שם כ. [א] בראשית א א, כ ג וצ"ע.

תעשה בבקר בגי' לארבע שעות. במועדו ואפי' בשבת ואפי' בטמא⁴⁰. שנים בני' שבועים כדא⁴¹. ב' השעירים עד שהיו דמוין. הכי נמי בתמורה⁴². וכל זאת הפישה תמצא כל האלפא ביתא חוץ מג' ט', כדאמר ר' חמדת⁴³ כהן שנשא גורשה או שאר פסולה, נדר ועובר ומגרש. נדר לגרשה ועובר קורבנו, להכי לא נכתב ג' ט', כדאמר ר' חמדת⁴⁴ פיר' המגרש כל המגרש אשתו ראשונה מזה מוריד דמעות עליו, להכי לא הוזכר גט בתמורה. והכי נמי לית גט בפרשת חצוצרות, מאחר שבחצוצרות כת'⁴⁵. ונוכרתם לפני ה' וגו'.

ו' פעמים כת' בצו כבש, כשתמנה כבשים במקום שנים, נדר ו' טלאים המבוקרים בלשכת הגזית כדאמר במנחות⁴⁶ ולא היו פוחזין מהם. ואמר' בתמורה⁴⁷ כיצד היו כופזין תמיד כיצחק שהיה עולה (תמימים) ולהכי כת'⁴⁸ עולה כיצחק.

כת' ח' בית ראשון וח' בית שני⁴⁹.

וביום השבת שני כבשים שדומין כדפי' רש"י⁵⁰, והכא תמצא כ"א חיבת נדר כ"א מלאכות הנמצאות בפירוש בקרא כלל מיום ראשון עד יום שני כדפי' לעיל⁵¹, והכי נמי תמצא (בתכנית) שבת, כ"א חיבת עד אז מסיני נצטוו⁵².

ככל קרבנות מוספין תמצא יום, חוץ מראש חדש⁵³ ויום הכיפורים, וי"ל מאחר שעיקר קידושו בלילה⁵⁴, אין שייך לומר בו יום. ויום הכיפורים נמי מאחר דכת'⁵⁵: ימים יוצרו ולא אחד בהם, כלומי פיר' אחד בהם שבחר הק"ב לחלום יום הכיפורים, י"א כתב בא' ומיקרקד כו'⁵⁶. הכי תמצא בפרשת פנחס שבכל קרבנות מוספין כת' ימים⁵⁷ חוץ⁵⁸ אבל בפרשת אמור אל הכהנים כתב יום גבר יום הכיפורים ולא כתב בראש השנה יום⁵⁹, להודיע לך כי ברה"ג נגזר ובימים הכיפורים נחתם⁶⁰. ולא (אמר) [אחד] בהם, ס"ת אדם⁶¹.

וביום השבת ובליל הקרבנות לא תמצא יין אלא בראש חודש, לידע שחתם נזירות ל' ויום⁶².

40 פסחים ע"א. יומא מ"א. א: במעורר ואפילו בשבת במעורר ואפילו בטמא. ועי' להלן. 41 יומא ס"ב. 42 ספ"ז פנחס כהן ד (נמ' 323): שנים יהו שנהים שרים. 43 צ"ל: בכורות מ"ב. ב: תנשא נשים כעבירה פסול כי שידור הנאה חתני עליו נדר ועובר יודד ומגרש. 44 גיטין ג. ב. 45 במדבר י"ט. 46 מ"ג. ב: בת ראשון עמד ח"י שנים ובית שני ח"י. 47 ע"י תמיד לא ב. 48 בראשית כ"ב. 49 ו' ומשנה עורכי יג' א'. בפ"ט שם. 50 יומא ס"ב. ב: מוספים של שבת דרא' צרכין שיהיו שנהים שרים, וברשי"ש שם ומוספים של שבת שנאמר בהם שני כבשים וראי שנים שנים בערכה מולא הוד כתב בהו אחד שנים ח"י שנים ובית שני ח"י. 51 ע"י לעיל ה"ע 34. 52 וכן בפ"י פליטאל פנחס (נמ' 56). 53 פנחס: בכל המזמרים במוספין כתב יום חוץ מיום הכיפורים פי הואהו בליל. ברוקה על התורה פ'. פנחס: בכל המזמרים במוספין כתב יום חוץ מיום הכיפורים. שאר כתובים, לפי שאין לילה חושב [ומן] שאמרו ויהי ערב ויהי בקר יום אחד, אמרו חכמים זה יום הפירות. 54 תהילים קל"ט טו. 55 תנזרות בוכר בראשית אות כח: ולא אחד בהם וכו' ר' יצחק אמר א' יהיה. 56 צרד לומר: חוץ מיום הכיפורים. 57 וקרא כו כד, וכן בפ"י החטת פנחס (נמ' 193). 58 ר"ז טו. ב. 58א כלומר שייך האחד חתני חתני ביום זה, ועי' ח"י החטת שם ודלקת נמ' קכ"ג. 59 נזיר ה' א'.

וית שלא ידבנה אותו למטה ולאחר מכן יעלה אותו שהרי לא נתן ריחו. לשם נזרות, שהכותו שרדא נזוחו לשם²².
 תשמרו צרר שרדא הבעל אצל הריית²³.
 להקריב לי פי' לעולם תהא תמיד נודג, וא"ת הלא בטל י"ל תשלמה פרים שפתינו²⁴, והתפילה במקום הקרבנות תקנו²⁵. וא"ת הוא אמר' ואיש ישרא' ותפילתו, י"ל איש אלו נשמות שמיכאל מלא²⁶ עם התפילה למעלה לפני השם²⁷.

כבשים בני שנה וכו', בפרשת ואחר תצוד²⁸ לא כת' לא תמימים ולא יום²⁹, ובפרשת פנחס³⁰ כתוב כמו בכאן, ויש לומר להכי כת' תמימים שנים ליום כשתקרא³¹ ת' של המימים, ויש של שנים, ויש של ליום, יעלו לי' מאות ולי' ליום כנגד השמש³², טול ה' של שנה, ויש של שנה, ומי של (ושנים), ויש של שנים, הרי בידך י"השמש" אויות של סופי חיבות וראשי חיבות.

עולה תמיד כת' (תה) פעמים בחזמש נגזם תקנו י"ח ברכות, ואותה ברכה שתקנו בכנה למשומרים³³ סמכו על עולה (תה) פעמים כת' תמיד בחזמש, נגז' ל"ה מלאכות שבראו בבראשית, שהרי ליום ראשון נבראו ויהשמים והארץ והאוודה הרי ג', וביום שני נברא ערב וקרב (וכהנים) ונגזר³⁴, להכי לא נאמר בו כי טוב, וביום שלישי נבראו עשבים ואילנות ומלאכים לכן נאמר כי טוב ב' פעמים, כך תמצא בכל יום ג', אבל בשישי, הוצרך לבראות אדם³⁵ שהרי שבת ביום ז', סך הכל יעלו בידך ל"א עם י' שנבראו בין השמשות³⁶, הרי של יש אומרים אילו של אברהם וכו'³⁶, הרי ל"ה.

את הכבש אחד תעשה בבקר כמניין אח"י כהנים היו עוסקין בכבש למלוח³⁷. ולאחר עשייתן של הכבש היו קורין ק"ש כדאמר' בנזחים³⁸, להכי רמו אחד, ועוד רמו קרב ב"י שעות³⁹.

22 נזחים מ"ב. ב: וית לשם וית לאפיקי אברים שצילן והצלן כו', נזרות לשם הנחה רוח לשם מי שאמר והיה העולם. 23 תענית כ"ג. א: מה טעם תקנו מעמדות לפי שאמר צר רבי ישראל וגו' והיאר קרבנו של אדם קרב אלוים עומדים על גביו. 24 תענית ד"ג. ועי' ת"כ אחרי טו', פסחות סוף פ"ג. כהנים וליים וישראלים עומדים על גביו. 25 בבבא כ"ג. ב. 26 אפסו צ"ל: פסלה. 27 פסחות ק"א. א. מכתב בני ומוכאל שר הגנול עומד ומקריב עליו קרבן. ובתוספות שם: ויש מי שאומר כבשים של אש וחייתו ראמרון בשמנה לשורה בעבורה ואיש ישרא' והפילתם מורה אהבה וכו'. ועי' סו"ש מגרמירא עמ' קט וא"ע. 28 שבת כ"ט ל"ה, ושם: כבשים בני שנה שנים ליום תמיד. 29 צרד ע"ז כ"א. 30 במדבר כ"ג. 31 א"א: משוחש. 32 פנחס: כבש בשבת לפני שבחא בו אור של גהנום, ב"ר פ"ד ו' דעור. 33 פסחים ג"א. א: מפני מה לא נאמר כי טוב בשבת לפני שבחא בו אור של גהנום, כ"י ב' הורה 132 ושם ציינתו. 34 ע"י כ"י ב' הורה 132 ושם ציינתו. 35 אבות פ"ה מ"ז. 36 שם: ויש אומרים אף המזיקים וקבוחים של משה ואילו של משה אבות י"א אף צבת בשבת עשית. 37 א"א: כהנים כמנין אחד, ועי' יומא כ"ג, ה' ומיד קרב כ"י ב"א וכבשים עשר וחד כריא כ' יקרב, אבל לחכמים נזקין אחד המעלה אותו לזונה, ועי' משנה תמיד פ"ד (ר"ף לא, א. וכו'). ועי' בפ"י החטת מנחה כ"ט ל"ה. 38 תמיד: שם: והלכי ונתנת מחצי כבש ולמטה במעורר וירדו וכו' ולהם ללשכת הגזית לקחת את מחצי. 39 לילה רמו הרי כ"אחד.

Handwritten notes and scribbles at the bottom right of the page, including the number 33 and some illegible characters.

ואמרת להם ב' פעמים ואמרת, בתחלה אמר להם סתם להקריב, והיו סבורים אלק' או יותר, ואחר כך אמר שנים, ונתן להם שברים על מה שהיה בדעתם להקריב אלק' עולות בכל יום או יותר. וכל מקום שיש חסרון כפי נאמר בו צו לזרם.⁷⁸

ואמרת תשמרת, שיהיו מעמדות שומרים⁷⁹ קרבכם קרב תחת העבודה היו עומדים ומתפללים.⁸⁰ ואמרת להם זה האשה. ולא נאמר זה הקרבן. זה באור לחמי יאשיש אשר תקריבו לה, לצורך השם שלא לפגול.⁸¹ בכשים ולא שאר בהמות.⁸² בני שבת ולא יום עד שנה אחד.⁸³ מנימים, כל מום לא יהיה בו.⁸⁴ תמטיל חסר וידי חניב. שיהיו שרים⁸⁵ מנימים שנים ליום. התחלתו תשיל, כי תשיל למידיים מקריבים בשנה. שנים ליום כי פעמים שם"ה הם תשיל זהו שנה, שנים ליום.⁸⁶ לכן באחה תצוה לא נאמר המימים לדרוש.⁸⁷ שנים ליום בנימי "פרקלטי ידים"⁸⁸ מנינים בעד ישראל. ונגד היום שוחטין.⁸⁸ עולה תמיד זאת תהיה תמיד מליץ.⁸⁹ אשר עלהם. ליום עולה, כשעולה היום אמר ברק בורקא.⁹⁰ לכן בואתה תצוה לא נאמר עולה לדרוש.⁹⁰

כבשים הכבש הכבש לכבש הכבש, כבשים ב' די' ככש כפרשת, הא אין פותחין מר' כבשים המבוקרים.⁹¹ כנגד ו' פעמים "עולה" בעקידה.⁹² כנגדן תשמרו תקריבו תעשה תעשה תעשה ותעשה.
את הכבש אתה ובואתה תצוה כתיב האחד כי אח"ד גנימי יג, כי יג עסקים בתמיד.⁹³ ולשם "באמת" המיוחד שבעדר.⁹⁴ לשם די' אחד. תעשה בבקר בגימי לארבע שעות.⁹⁵

תעשה בבקר. והקדים לבקר.⁹⁶ כי כל הקרבתם גיבתם מבקר לבקר משוגג הומוה עד שירפוש וירדתו בעולם.⁹⁷ לפי שתעולם נברא ביום, שנאמר.⁹⁸ ביום עשות ה' אלקים ארץ ושמים, לכן שנים ליום. עולה זכר כצחק, ולא חטאת ולא שלמים.⁹⁹ כי יהיה תמיד בקר וערב.

78 ספ"ז פתח שם, וע"י ר"א. 79 ספ"י כבודכר פ"ס, קמב תשמור שיהו עומדים ע"ג. וע"י תענית פ"ד מ"ז (כ"ב א) מוסה ת"י, א. 80 ל"ט כפת. 81 זכרוים ב' ב' מו. ב. 82 ספ"ז כח ג כבשים ולא עופות כבשים ולא מנחות כו' צדיין אני אמור אם הבוא מכל בהמה דקה עולה לו ח"ל כבש ועידין אי אמור אם הביא מכל בהמה גסה עולה לו זכר, 83 בספ"ז שם: בני שנה כן שנה לעצמו ולא כן שנה למנצח העולם. 84 ויקרא כ"ב כ"א. 85 בספ"ז כ"ד: שנים היו שניהם שרים, וע"י ינאם ס"ב ור"צ. 86 צדיין בהעדר 31. וע"י פ"י הדיקון ובענין פתח שם. 87 כלומר לכן לא אמרה בהורדה בואתה תצוה רק בפסחה פתח, להורות כי בא לדרוש, וכן בסמוך. 88 תמיד פ"ד מ"ד (דף לא, ב): ה"א, ל"ש ומוסדי פתח כח: שנים ליום שני פרקליטין ליום. 89 תמיד פ"ד מ"ד (דף לא, ב): שנים ליום כנגד היום אחד אחד נגד היום כ"י ואי כצד תמיד של שחר היה ששתי על קרן צבנתה שנים ליום ומוסדי פתח כח: שנים ליום שני פרקליטין ליום. 88 תמיד פ"ד מ"ד (דף לא, ב): מלוואים במדבר. 91 צדיין לעיל הפרש. 46. 92 עיין בעה"ט שמת כ"ט לח שכתוב אצל מלכות 37. 94 ינאם לו, ב: לכבש האחד אחדו כבש שונאמר בו אחד היה אחדו של שחר, ותורה 37. מאי אחד מיוחד שבעדר. 95 ע"י ר"א. 96 ספ"ז שם: את הכבש האחד תעשה בבקר הוא יקריב, 97 ע"י וכו' כ"ג א' מנצ' ליום שנפשל בשקיעת החמה שונאמר בימי הקריבו את וכו' יאמר ביום שאחת זוכת אחת מקריב. 98 בראשית ב' ד'. 99 ע"י הערה 82.

130
305
x
2

סלת מנחה כל סלת של חזיתין.⁶⁰ כלולה בשמן שהיה רביעית והדין שמן כמו בני יין.

ובראשי חדשיכם והבא תמצא י"א. פרים שנים, ואיל, כבשי' שבעה, ושעיר עזים אחד, הרי י"א. נגד ו' י"א"ן וים ששנת החמה יתורה על הלבלה.⁶¹ ושעיר עזים אחד, הרי י"א. נגד ו' י"א"ן וים ששנת החמה יתורה על הלבלה.⁶¹

ה' אליו אל משה ולא היה שומע שום אדם.⁶⁴ לאמר, לישראל. אבל רבינו שמואל בן רבינו מאיר.⁶² פי' כל לאמר שבתורה לאמר למשה וכפל מלה היא, ומביא ראיה מאותו פסוק.⁶³ ויאמר אלקים אל נח ואל בניו אתו לאמר, שיהיה לא ה' עזא מביץ שני הכרובים, וידבר עז את בני ישראל. לאפקי גזי שאם רצה להקריב עבור ישראל לא יקבל הכתן ממנו כי אם מלישראל, כמו.⁶⁴ ויום יאשיהו לבני העם. את בני ישראל, לרבות המורים.⁶⁵ את קרבינו לחמי העריך לו. את קרבינו, אם לא נאמר לחמי הייתי אמור אפילו אינם בעלי חיים כמו.⁶⁶ ונקרב את קרבן ה' איש אשר מצא כלי זהב, לכן נאמר להטיל לאיש, בעלי חיים ולהציצא הכלים.⁶⁷ ותעה הייתי אמור כל הנאכלים ת"ל לחמו לאיש, ולא להם הפנים כי אם הבא לאשים כמו חלבים ועולות ומנחות ונסך. לחמו זה הדם.⁶⁸ לאשי זה החלב.⁶⁹ כי אלה כולם אשה ליה.

התמיד נקרא לחם מפני שקרב בו' שעות זמן סעודה לכל.⁷⁰ מדוע לא בא בו ישי גם המול גם הזים אל הלחם?⁷¹ סעודה ישראל נקרא לחם. לכן דרשו ה' ועוזו בקשו פניו תמיד.⁷² מתחיל בו' ומסוים בו'. [לומר שןדרשת הפנים בעולם בו' שעות, והפלה שליש הזים ו' שעות.⁷³

ואמרת ואמרת. ליתן להם שבר על כל אמורה ואמורה, את קרבינו לחמי לאשי, את לרבות מלה.⁷⁴ על כל קרבן הקריב מלה.⁷⁵ לכן טובלים המתצא לחם במלה, שקרבן נקרא לחם.⁷⁶ רח נחוחות, נחת רוח לפניו רצונו לרחה.⁷⁷ תשמרת עתה קרבנות שתקריבו (לה) לו בכל יום ב' כבשים השכם הערב, וה' במעדתו אפילו בשבת ואפילו בטומאה.⁷⁸

60 ספ"י פתח פ"ס, קמב (עמ' 189), חז"ל וקרא דנבחה פ"י ה"א. 61 וכן בסידור ר' הירץ, וע"י הדיקון פתח שם, וע"י ינאם ס"א, ב. 62 וברקת פ"ח טו. ע"י, וברקת פ"ח טו, ב. 63 וברקת פ"ח טו, ב. 64 וברקת פ"ח טו, ב. 65 ספ"ז פתח כח ב (עמ' 322), וראה כ"י. 66 במדבר ל"א ג. 67 ע"י ינאם ס"א, ב: אי קרבן שומע אני אפילו קדיש ברוך הברכה שנקרא קרבן וכו'. 68 ספ"ז פ"ד מ"ד (דף לא, ב): אי קרבן שומע אני אפילו קדיש ברוך הברכה שנקרא קרבן כענין שנאמר וקרב את קרבן ה' זכר. 69 ספ"ז שם, קמב. 70 עיין הערה 21. 71 ע"י ר"א. 72 ע"י ינאם ס"א, ב: אי קרבן שומע אני אפילו קדיש ברוך הברכה שנקרא קרבן כענין שנאמר וקרב את קרבן ה' זכר. 73 ברבות בו, א. 74 פתחה הוא פתח (עמ' 382): לחם אוצרות מלוי"ה, שיהמלח מיקים הקרבן כרתיב על כל קרבן הקריב מלה, ולכן הוסיפו לטבול פת לרבות מוצא במלה, כי השולחן וזקנים למנוח שגם הוא מכפר, וע"י מנחות כ' א כשם שאי אפשר לקרבנות בלא כוונה כן אי אפשר לקרבנות בלי מלה. 75 ויקרא ב' צ"ג. 76 ע"י תוספת ברבות מ' א. ר"ל הבא. כשי"ה ס"ל קמא: ומה שנהגו לכתוב על המלח פירשו האוננים לפי שמצונו שישלחן נקרא מנחה כ"י מה מנחה מכפר אף שולחן מכפר וכו' כמנחה על כל קרבן הקריב מלה. 77 צדיין למעלה וראה שם. 78 פסחים ס"א, פי' הדיקון פתח (עמ' קמא).

להשוות מנחת הערב כמנחת הבקר שנאמר וכנסו ונאמלעולת הערב עשירית ואיפה ושמן ויית ונסך יין הגפן ישן כמו של בקר. ולפי שאמר תעשה בנזף הכבש אמר תעשה למנחה ולנסך שמון, זהו כמנחת הבקר ונסכו תעשה למנחה ולנסך ושיריו כלם שוות¹²¹. יהיו לאשה ריח נוחח לה, נמצא שאין לכוף כלל בה, כי לא אמי והנחתה מנחה יאכל אהרן ונבין, כי אם הכל יהיה ריח נוחח לה, וביום השבת שני כבשים. כנגד ב' סעודות ביום, כי לא היו נני אסן אחד בבקר ואחר בין הערבים. לעיקר היום הם באים. וי"ן] תמימים בעני קרבנות בפנחס כנגד י"ז אהבות שבשיר השירים, ושני עשירונים כנגד להם משנה. ולא אמר הקורבנות, כי לא הקריבו קרבן מוסף במדבר, כי לא נצטוו עד עתה. ואמר ב' עשרותיהם, לכל כבש עשרון.

עולת שבת בשבת. לא לפניו ולא לאחריו [נמנו]¹²²: דבר יום ביומו, וכמו¹²⁴: עולת הורח בהדרשו. כל עולת התמיד להודיעך לאחר קרבן התמיד יש לך להביא המוספים¹²³. ובבאן לא הזכיר השם כמו בכל המועדים, לומר בכל יום הזכור הבהו שיעשה לה' ולא יפול קרבן הברו בין בחול בין במעמד כמו נדרים ונדבות, ואפילו למ"ד¹²⁶ אין קרבים ביום מידו רוב קרבנות היו קריבים ביום אבל לא בשבת. אין צורך להזכיר את השם¹²⁷. ולא נאמרה עשירה כבאן כמו בשאר קרבנות¹²⁸, לפי שהיו מקריבין בשבת רק בהגים וקנים גמורין והסידים, כדי שלא יהנו מן האש כלל והכלל, וכביכול אם היה יכול לקיים בלא שום עשירה היה טוב, אך גזירת הכתוב היא, דבר המלך אין להשיב¹²⁹, לך לא נאמר כאן עשירה¹³⁰.

וכי ותיבות בפרשת שבת, ונגנז תקנו כ"א תיבות בהנחת שבת עד גזולה בחור¹³¹, אבל מאז נסתינו מוסב על ענין אחר. ונגנז כ"א מלאכות שנבראו בר' ימים. בה' ימים בכל יום ג' כדאמר בבב"ב¹³² הרי ט"ו, וביום ו' ובראו ו' דברים

122 צדק תיקון ועיקר הפורוש שההשוו דתי מנחת הערב למנחת הבקר לשמן ולין וכדומה. 122 ותיבות אלו נוספו בגל, והכל צורך ביאור, ואפשר שכלא תיקון אפשר לפרש כי ב' הנכבשים לא נאמרו בקרב וערב אלא סתם ולעיקר דויה באים. 123 ויקרא כג ל'. 124 במדבר כח ד', ובספר פנחס פ"ט קמ"ה: עולת שבת שבשבת ולא עולת שבת זו בשבת אחרת הרי שלא הקריב לשבת זו שומע אני יקריב לשבת הבאה ת"ל עולת שבת בשבת מגיד שאם עבר היום כהל קרבנו וענין המזבח ד'. א. 125 ודברים פ"י מ"א (דף פס', א): והמזיד קודמין למוספים וכי' אשר לעולת המזיד. ספרי פנחס שם, ומבי' המזידים ומוספים פ"ד ה"ט, מהד"ג פנחס כח י': על עולת המזיד יעשה לימור על מוסף שבת שהוא קרב אחר תמיד של שחר. 126 בוצה ט"ו. א. 127 שכלל מוספי המזידים נאמרו עולה לה', אבל בשבת לא הזכיר כלל "לה'". והטעם משום שבחובים לפניו שלא יחשוב מחשבות פסול מלאך כלומר רק להם והם ובה עיי"ש, ולכן היו צריכים להזכיר המזידים על כן, אבל בשבת שאין מקריבים שום קרבנות מלבד חובה שבת א"צ להזכיר. ועי' חולין הוצה"ט. 128 שכלל הקרבנות נאמרו תעשה או תקריבו או תקריבתם, אבל בשבת לא נזכר שום חובה עשירה. 129 ע"פ אסתר ח' ת. 130 בפ"י הוצה"ט פנחס כח י': בכל הגבלים כרות בשם ה' חוץ משבת שלא החכר ה', כי בכל הקרבנות או הקריבה או עשירה בשבת לא היו מניחים שום אדם להיות אצל המזבח אלא לאחר שיקריב מן חולין, לך ועלבים "דשים" שלא יאמרו אדם בלבו אהבו עצים והכל לצורך קרבן ולא יזרע הדובר, לך רמו לך בהעלמת השם. 131 וי"א כרי"א ע"י הערה 52, וכן בפ"י הוצה"ט (עמ' קצנ"ג). 132 ב"ר

בין הערבים. אחר שיעריב לול חמה ולא בזאת אור¹⁰⁰ כי אור מעט וחסר עד שיערב בו בחושך, ואין אור¹⁰¹ השמש מבריל בין יום ולילה, אלא בזאת השמש הוא המבריל שנאמר¹⁰¹: למאורות ברקיע השמים. ומקומות היו להם במקדש גבוהות שיראו לול השמש¹⁰². ובעת שהיו מקריבים היו מתפללים (ומשמרין) [וממזרימין] שנאמר¹⁰³: ובעת החל השלח החל שיר ה' וההוצאות ועל ידי כלי מיד מלך מחצצרים יראל. וכתיב¹⁰⁴: וכל הקהל משתחוים להשיר משורר וההוצאות היו מחצצרים הכל עד לכלית העולה.

תעשרית האיפה. זו איפה מצרית¹⁰⁵, והעומר עשירית האיפה¹⁰⁶. סולת הן החטים¹⁰⁷, כדכתיב¹⁰⁸: במלואים סולת חטים. בלילה, ולא נאמר¹⁰⁹ יצק עליה שמן, אלא יצקה היתה במקמתה ולא בכלול¹¹⁰. כתיב, רק ויין¹¹¹. רביעית הדגין, זהו הרבה שתבע המנחה בשמן.

כתיב¹¹² שני עמדות שני הבתים, בית ראשון ה"ז, ובית שני תי"ב, רביעית הדגין הן ג' לוגין¹¹³, ולא אמרו לוגין ולא קבין, כי ה"ח בא"ח כ"ש י"ב קבין¹¹⁴. עולת תמיד העשויה בהר סיני. כשם שירד על הר סיני לחת חורה כר קיבל בראון הקרבנות, שנאמר¹¹⁵: ודדי רוד לגנו לערונות הבשם. ולמה (רבינו) נבחר סיני] הראהו הקב"ה אין יעשה התמיד, ואין יקים את המשכן¹¹⁶, כמו שאמר¹¹⁷: והקמת את המשכן כמשפט אשר הראית בהר. וכן¹¹⁸: העשויה בהר סיני. וכן בראש הדש ניסן כשהקים המשכן החתולו לעשות תמיד, ומשה בעצמו החתולו להקריב תמידים עד תום ז' ימי המילואים, וביום שמיני הקריב אהרן כמו שנאמר באותה הצודה¹¹⁹: וזה אשר העשית על המזבח. אמי משה עולת תמיד העשויה בהר סיני לא הוסיפו ולא חגרונו מנחה. ואעפ"כ שאמר בהר סיני¹²⁰, כמו שאומר¹²¹: ויסעו מחר ה', זה מנגד החרה, שנאמר¹²²: ויחן שם ישראל גנד הדור.

לירית נוחות. כלם יהיו לירי נוחות, אשר לה' אש תעלה לשם ה' בנסכו רביעית הדגין. והוא יין ישן¹²¹. ואת הכבש השני תעשה בין הערבים, בעבור

100 ע"י חס' ודברים שם ד"ה מנין עי' רש"י ואב"ע י"ב ג'. 101 בראשית א טו. 102 ע"י יומא ל'. ב הלוי אמו עשית בברשת של זה זכר וכו' תנא בשעה שהחמה זורחת יצטרות יצאין מנחה והכל יודעים שהגיד וכן ק"ש. 103 דבה"ה כס כו. 104 שם שם כח. 105 ע"י מנחת פי' ב (שכונאה כותנת לאיפה מברית, וראה עירובין פג ב'). 106 שמות טו ל'. 107 ספרי במדבר פ"ט קמ"ב: סולת מן החטים או אינו אלא מן החטאים ושכולת וסולתן תלמוד לומר סולת חטים תעשה אותם. 108 שמות כט ב. 109 כעין שנאמר ויקרא ב א. 110 שאילו אמר כולתה היה במשפט אפילו במקמתה, עי' תי"ב ויקרא הוצה"ט פ"י ה"ז, לכן נקט בלילה שמשמע עליו ע"י מנחת פי' ג. 111 מנחת פי' ב. 112 ציין לעיל בפ"א. 113 ע"י מנחת פס', א שהיו תריסר לוגין הייין, ועי' רמב"ם הל' משנה וקרבנות פ"ב ה"י. 114 אינו מברין. צ"ל: כ"כ לוגין. 115 שה' ש' ב. 116 כיה בתחומה חשא, שהש"י פ"א יא. אבל במנחת כט. א חולק בה ע"ש. 117 שמות כו ל'. 118 במדבר כח ו'. 119 במדבר כט לת. 120 שהיו תמיד ראשון תעשה במלואים, או זה שיקריב לפני מחר חזרה, עי' מ"ש"כ פנחס שם. 121 ע"י מנחת פי' א. 122 וב' שמות י"ט ב. 120

נבחר מצד החסד.

נמשכים משפט הבינה

שנו.

פכשים פני שנה

מחדים בהם כל בהינות המלכות.

תמזימם

שגידים מחרוזים עם הת"ת הנקי מרת יום.

שגנם

המלכות נקי עולא.

עלדה

תמיר של ששור המפיר

תמיר של הביעי

תמזיר

נצח.

את הקפיש

מצד חסד.

כפכה

מייחד במוד העשי עם המלכות.

תעלשה

חוד.

ואת הקפיש השני

מלכות.

תעלשה פני הערפום

במלכות

המלכות שרוא עשירית.

האופה

מבורה עולא.

פכה

מקליפות מוכרז ומורסן.

כאלה פשפזות

למנוחה דואי.

המלכות דוא רביעית במוד בחינת ד'

הכערת

מצד חוכמת ע"י חסוד.

ההדף

מרי חודי דואי די עולא דוי החאה.

מגד עברי

המיוס כמוד נלפון

ממיוס כמוד נלפון

ממיוס כמוד נלפון

ממיוס כמוד נלפון

ממיוס כמוד נלפון

ממיוס כמוד נלפון

ממיוס כמוד נלפון

ממיוס כמוד נלפון

ממיוס כמוד נלפון

ההישן אל מחרוזי לפתחה אל מקום מדור :

הואש על הפופת הנקר פו

לא הקכה ובער עליה הפה לעיים פפקר

וערך אגרה העלה והקמיר

עליה חלגי השלקמים :

איש תמיד מקר על הפופת לא הקפה :

והי רצון הלקנה יי אלהינו ואלהי אבותינו

שפתתם עלינו והמהל לנו

על כל הפאיתינו והכפר לנו

על כל עונותינו והסלח לנו

על כל פשעינו ושפחה פית הפקדה

ונקרה לקנה קרפן

התמיד שוכפר פעדנו פמו שפחה

עלינו פתוחה על ידי משה

עבדה פפי כבודה פאמור :

ע

אם בני ישראל ערע כי המזיה

הוא הנלמה היא הנלמה

חמר ב שיהא היסוד עם

מנל"ם בני ישראל בני

המלכות אל היסוד

עשירי שמש עיקר היסוד

נלפון מרין בעין דבורה

והנרת אליהם אל מרומה

והסוד המלכות דהינו עם

רפ"ם והוא קרני פי

המקרה אל עמור

עליו אל עמור

המקרה אל עמור

המקרה אל עמור

המקרה אל עמור

המקרה אל עמור

המקרה אל עמור

המקרה אל עמור

המקרה אל עמור

המקרה אל עמור

המקרה אל עמור

המקרה אל עמור

המקרה אל עמור

המקרה אל עמור

המקרה אל עמור

המקרה אל עמור

המקרה אל עמור

המקרה אל עמור

המקרה אל עמור

המקרה אל עמור

המקרה אל עמור

המקרה אל עמור

המקרה אל עמור

המקרה אל עמור

המקרה אל עמור

המקרה אל עמור

המקרה אל עמור

המקרה אל עמור

המקרה אל עמור

המקרה אל עמור

המקרה אל עמור

תשי"י: אהיה יהודה אהיה יהודה אהיה

סדרור

תפלה העשירה רבי שבתי קצא

יצירה מלנצ'יין לחיזורי ג"מ דצריאה ממש וסם נכללם המלי עס
ג"מ דצריאה, ועד"ו וכו' עד שפנימי ג"ר צריאה חיזורי למלי
אזילוי וכו' (עד מלי ז"א) עד ר"ס, וטמה שאנו בעולם עשיה
צריכין אנו לתקנו ע"י קרצנות:

בצצמ כאן מממלין לנכס מקופים דם' כלם אמנא כולו ונגמר (למס)
[ולכנס] עד נשמת:

וירביר יהודה אל מנשה לאמר: יזו גי אל ארזי

ואמרת אליהם את קרבני ישרא'ל

לדמו לאשי לשרף הקלפות ריח

גידורי תשמרו להקריע המולע לוי

ואמרת להם יוד האשה

אשר תקריבו להקריע המולע לוי

בשנים פני שנה תמימם

שנים יעקב וישראל ליום עגלה תמיר גי ע"ה קס"ה קמ"ג

ק"ס: את הפקש אחד יעקב תעשה בפקר ואת

הפקש השני ישרא'ל תעשה פין הערפים: ועשייה

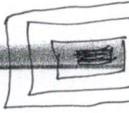
האיפה גי אל ארזי סלת מלי להנחה פלולה מנמה

הישמן פתית רביעת הדזין סס צ"ח שנו ד' ההין: עלות

גידה אשה ליהודה: ונכפו רביעת הדזין לפקש

האחד פקדש דפקן נפק גי קי'ל ישכר גי י"ס צ"ח

ליהודה: ואת הפקש השני תעשה פין הערפים

תשי"י: אהיה יהודה אהיה יהודה אהיה

סדרור

תפלה העשירה רבי שבתי קצא

לא יפסיק אפי' צד"ס עד שיקשור כל העולמות מממה לעילא עד

שנמצאו קשורים כולם צצמ העמידה כולם באצלנות. עמה

ממחלין העולמות לעלות ולכלול זה ע"י הקרצנות שמקרי

עולם ממחון צעלין ונקשרים וכללין עד ר"ס זה צוה צד"ח זה

שפנימיים ג"ר דעשייה עולין ונעשין חיזורי לחיזורי ג' תחמות

דיצירה כי חיזורימיו גדול מפנימי דעשייה ומלכות יצירה שדרכו

להיות ממיר צג"ר עשייה נשאלה סם גס עמה למטה לפי שעשייה

כולה צמינת מלי לכן אף שכבר עלו ג"ר עשייה נג"ס יצירה עכ"ל

נשאלה מלכות דצוקה ממיר למטה בעשייה צמי, שלה ועד"ו כלי

לעשות מקום נג"ר דעשייה צג"ס דיצירה הזכרכו לעולם פנימי ג"ס

דיצירה ונעשית חיזורי לחיזורי ג' אמנעיס דיצירה, ופנימי ג'

אמנעיס יצירה עלו ונעשין חיזורי לחיזורי ג"ר דיצירה, ופנימי

ג"ר יצירה עלו והלצכו רק אם חיזורי מלי דצריאה כי המלי

עומדת ממיר חמורי נה"י שמסס נצנית לכן יש לה יכולת להמלצ

צכל פנימי ג"ר יצירה ולהלצ' לחיזורי נה"י דצריאה ועולין כך

עד ר"ס שכל זה לעשות מקום למון עולם עשייה כנ"ל. וכיון שעמה

נאלם מיקון עולם עשייה כנ"ל הלאה שעי' מיקון עולם עשייה יהיה

בהם כח לעלות ג"ר שלהם של עולמות יצירה צריאה

אזילות לעלות במקום מלי לצדה של העולם שלמעלה ממנו.

ועוד טעם כיון דעשייה צמי' מלי לכן הלאה שעי' מיקון עשייה

למטה ימוקנו צמי' מלי שצכל עולמות אצ"י סהס צמי'

עשייה (שצבים) [שלהם] לכן אין כח צג"ר יצירה לעלות רק עד

מקום מלי צריאה הנמקנת ע"י מיקון עולם עשייה שהיא עשייה

דצריאה, וצממת כמשר הגיע זמן מקום אז גס הם עולין עד צג"ר

תש"י: אהיה יהיה אהיה יהיה אהיה
פסד"ם ש"ר: אהיה יהיה אהיה
תפלת העשיה רבי שבתי קצב
סדרון

ואו י"ם לקלפה ממים ואין להם חיות, והיו הטעם שהקטרת מצטל מומנה כי הוא מנמית למלאך המומ ואין לו כח להמית, לכן טוב לומר [אומן] בכל מפילה מוך מערצת שהוא זמן שלטמן כללה אין צנו כח להמתין ואין לאומרו. ואין שהשלנו הקדושה מהלפוח אנו עושין להם מקום שיכנסו לגס, כי אנו ממלקים למלך דיעזרה אשר היא עמה צעשייה לצי צמי פנימי ומיצוני ואו מעלין ג"ר מיוציות דעשייה הנשאר [צעשייה] ונעשות הם מיוציות לפנימיות מל' יצירה שהוא עמה צעשייה צמקום כמר עשייה ומיצוני דמל' ממלצות צג' אמלעני דעשייה צפנימיותם שהם עלו למצ"ר דעשייה ונעשה מיוצוני לחיוצוני דמל', אי"כ אלו צ' מדריגות נעשו מעשייה יצירה ע"י המלך דיעזרה, ולזה צריך לומר אנה צכח להעלות מעשייה [ללצירה], פנימי נה"י נעשין מיוצוני לחיוצוני מג"מ ופנימי מל' דעשייה מלצבת לחיוצוני נה"י, ועולה אומן חיות של קדושה שעלה ע"י הקטרת ונעשה מיוצוני למיוציות דמל' דעשייה והרי צוה נשלמו כל מלקי העשייה ע"י מל' דיעזרה ומיום הקדושה המממנה צמקום (וזה) [מה] שעל ג"ר דעשייה ללצירה חזהו י"א סמנים צפמקום אלו:

ויאמר בכוונה ויסייענו לחזור בתשובה:

אתה רואה למד אורח יהודה אלהינו ימור ויין. שהקטיר את פנימיות מ"ם המלך ג' קוין ססס מג"מ לקפניף את קטורת מל' ג"י פנימיות אה"י הפנימיות. בומן שפנימיות הפקידות ה"לך קוין. כלאשר צוית אותם על ידי מלשד נביא. כפכתוב בתורתך:

ויאמר יהודה אל מלשד מ"ם ונמ קח לך סמים וקח את ושתלת ימור וקלפך מל' הרי ה

תש"י: אהיה יהיה אהיה יהיה אהיה
פסד"ם ש"ר: אהיה יהיה אהיה
תפלת העשיה רבי שבתי
סדרון קצב

כמנת הבקר וכןספו תעשייה אשד עליים ראש עשייה כנתי יצירה י"ל עליים יצירה צצרימה ג'יה"ח עליים צצרימה צצרימה ליהוד' עליים אצרימה עד א"ס צ"ה כי עליים כל העולמות ע"י הקרצן נעשה כנ"ל. גם כוונת הפסוק זה לממך הדיין צמוד מורמס למוטס ז"א והוא נקרא א"ס טהור המאסף לכל הדיין המוכר כוונת ריח:

מלע ג"י אב"ג ית"ץ שהוא צמסד והוא המסד המארי צכל צוקר יצירה צצרימה, כי יש צקלפי מול"ע אשר מכלה את הכל ומקריצ וצכל צוקר ג"י ממנצב אומן המולע טמא לכלות (העולה) [העולס], והש"י צרממיו מנלה אור המסד צכל צוקר ע"י עולם ממיד להצב על עולם טמא צצקליפה להכניע אומן שיצוטל, ולהיות כי שרשו צצצור' שהוא שס מ"צ רק שהוא מסד צצצצורה, לכן נקרא מולע כמו מולעם שני אדום צצור צצור, וזה נעשה צכח מספר ממ"ד שהוא ג"י קס"א קי"א קמ"ג המממיק לדיי למה כי עולה היא צצצצור' שהוא ג"י קס"א קי"א קמ"ג ממיד, שלמה לוקמט ד' אכ"ף אכ"ף אכ"ף מל' שנות שהי"ה ג"י ממ"ד, ושס נממוין כל הדיין הקאים כולס, לכן צא כננה עולם ממ"ד לממך דינה צצצרה, כדי שלא ילעט מולע הטמא ומול"ע ימור עול"ם:

עד עמה עלו ג"ר דעשייה הפנימיות לנ' מממנות דיעזרה.

ועתה נשאר מיוצוני עשייה למטה צעשייה לצדן נמנא עשייה מסורה, וכדי להשלס כל מלקי עשייה צריך להעלות צעשייה קדושה אחרת כדי להשלס המסרון הנ"ל ועי"כ אנו מעלין י' ספירות דקדושה הממלצות מוך קליפות נוג"ה סוד ומלכותו וכו', והס צמי י"א סמני הקטרת שהס י' פנימי צצקליפה וא' אור מקיף עליהם הרי י"א המקיף עם י' פנימי והס י"א סמני הקטרת, וע"י הקטרת מעלין אומן ממוכס לקדושה ד"ס דעשייה

444

תפלת שחרית

עַד-הַבֶּקֶר וְאֵשׁ הַמִּזְבֵּחַ תִּזְקַד בּוֹ: וְלִבְשׁ הַבְּהֵן מִדָּו בֶּדֶד וּמְכַנְסֵי-בֶדֶד יִלְבַּשׁ עַל-בְּשָׂרוֹ וְהָרִים אֶת-הַדָּשָׁן אֲשֶׁר הָאֵל אֶת-הָעֵלָה עַד-הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוּ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ: וּפָשַׁט אֶת-בְּגָדָיו וְלִבְשׁ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְהוֹצִיא אֶת-הַדָּשָׁן אֶל-מַחֲוֵץ לַמִּתְנַה אֶל-מְקוֹם טָהוֹר: וְהָאֵשׁ עַל-הַמִּזְבֵּחַ תִּזְקַד-בּוֹ לֹא תִכְבֶּה וּבֵיעַר עָלֶיהָ הַבְּהֵן יַעֲצִים בַּבֶּקֶר בַּבֶּקֶר וְעַרְךָ עָלֶיהָ הָעֵלָה וְהִקְטִיר עָלֶיהָ הַלֵּבִי הַשְּׁלָמִים: אֵשׁ תָּמִיד תִּזְקַד עַל-הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכְבֶּה:

קודם פרשת הקרבנות יאמר זה (ואין להקפיד אם יאמרו ה"א הזה בשבת ווי"ט. פ"ט פ"ו ד"ה):

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתִּרְחַם עָלֵינוּ וְתִמְחַל-לָנוּ עַל-כָּל-חַטֹּאתֵינוּ. וְתִכְפֹּר-לָנוּ עַל-כָּל-עֲוֹנוֹתֵינוּ. וְתִסְלַח לָנוּ עַל-כָּל-פְּשָׁעֵינוּ. וְשִׁיבֵנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ וּנְקַרִיב לְפָנֶיךָ קָרְבַן הַתָּמִיד שְׂיִכְפֹּר בְּעַדָּנוּ. כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ עַל-יְדֵי מֹשֶׁה עֲבֹדָה מִפִּי כְבוֹדָה בְּאֵמֹר:

גודל מעלת פ' התמיד כמנ התולעי יאמר פ' התמיד שמזכיר בה שני כבשים הקרבים בכל יום א' בבקר כנגד מדה"ר וא' בערב כנגד מדה"ד. ותקנו לקרות בענין הקרבנות לפי שכל שמכין בהם (פי' שיהא האמירה במקום קרבן לכפר על חטא שזא עליו אחר הקרבן וכן בקרבנות שאינם באים על חטא ויטו שיהא עסק הקריאה כעסק הקרבנות) כאלו מקרינו: ופ' התמיד ואיזו מקימן ל"ל דוקא בעמידה דוגמת הקרבן שהוא בעמידה וכן כל פרשיות הקרבנות יאמר בעמידה דוקא עכ"ל: פרשיות הקרבנות לא יאמר אלא ניום:

(דה"ח) (א) לא יאמר פרשת התמיד אלא ניום וכן כל הקרבנות לא יאמר כל לה דאין קרבים אלא ניום (ס"א) אצל פ' הציור ופ' תרומת הושן מותר לומר קודם אור היום (ס"ט): (ב) יש לומר פ' התמיד וכן כל הקרבנות בעמידה (כ"ו מ"ח): (ג) לא יאמר בום פרשה בעל פה רק כששנורה צפי כל כמו ק"ש וברכת כהנים ופ' התמיד אצל אס אינו שגור צפי כל אע"פ ששנורה צפיו אסור ולכן יש לומר בזה כי כמה אנשים מוסיפים ואומרים כמה פרשיות הנגזרים צפיהם אף שאינם שגורים צפי הכל ואינו נכון (ס"ו מ"ח במ"א) וסומא רשאי

לאמרו בע"ש (ס"ט):

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: צו אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת-קִרְבְּנֵי לַחֲמֵי לְאִשֵּׁי רֵיחַ נִיחָחֵי תִשְׁמְרוּ לְהִקְרִיב לִי בְּמוֹעֵדוֹ:

עץ יוסף

צו. לשון זירוז: ואמרת אלהם. לקבוע הוצה לדורות: קרבני. זה הדם: לחמי. אלו אמורים הנקטרים: לאשי. הנתנין לאשי. למערכות האש שעל מזבחי: ריח ניחוחי. ריח של נחת רוח לפני. שאמרתיו ונעשה רלוני: תשמרו. להעמיד משמרות כהנים ולוים על גביהם בשליחות כל ישראל. ולמדנו עוד שטעון בקור. נאמר כאן תשמרו ונאמר להלן והיה לכם למשמרה: במועדו. בזמנו

דובר שלום

צו את בני ישראל וכו'. כפילת הדברים ואמרת אלהם ואמרת להם. יתכן לפי פשוטו שיהא צו את בני כלל העדה ואמרת אליהם את קרבני לחמי לאשי תשמרו וכו' ביעשו משמרות לעמוד על הקרבן. אח"כ לוח ואמרת להם להממונים על העדה זה האשה אשר מקריבו לה' שיהיו התמידים משל צ"ר ולא משל יחיד שאחם הממונים על לשכת הצנור מקריבו אותם. ואח"כ מזכיר לכהן המקריב את הכבש האחד תעשה בבקר. ומה שנאמר בקרבן תמיד קרבני ולא נאמר כן בכל הקרבנות רק קרבנכם קרבנו. לפי שכל הקרבנות באים

עיון תפלה

לחם המזבח. ובכזרי מאמר שני פי' כ"ו מה שאמר לאשי מישר כל קשה, הוא אומר כי הקרבן שהוא והלחם וריח הניחוח אשר הם מיוחסים אליו — אמנם הם לאשי" עכ"ל: במועדו. בכל יום הוא מעד התמידים (רש"י):

וידבר. (כמדבר כה א): את קרבני אשר הוא לחמי לאשי. הלחם והמוון הַיִּזְקֵן לאש המזבח יום יום אותו תשמרו להקריב וכו'. ואל אש"ים בלשון רבים דרך כבוד כמנהג לה"ק אדונים, בעלים, וכן במנהג (ונחיס נג, ב) וכליל לאשים (ס"ט ס')

תפלת שחרית

עו

ואמרת להם זה האשה אשר תקריבו ליהוה כבשים בני שנה תמימים
שנים ליום עלה תמיד: ואת הכבש אחד תעשה בבקר ואת הכבש השני
תעשה בין הערבים: ועשירית האיפה סלת למנחה בלילה בשמן
בתית רביעת הקין: עלת תמיד העשיה בתר סיני לריח ניהת אשה
ליהוה: ונסכו רביעת הקין לכבש האחד בקדש הסך נסך שבר
ליהוה: ואת הכבש השני תעשה בין הערבים כמנחת הבקר וכןסכו
תעשה אשה ריה ניהת ליהוה:

ב' סכ"י טוב לומר עם הקדמות פסוק וכתב כדאמרי' במדבר ויקרא אמר אליהו זכור לעוב מעיד אני עלי שמים
אדון. בין נוי בין ישראל בין איש בין אשה בין עבד בין אמה בשעה שהן קורין את המקרא הזה לפניה לפני ה' אני
זכר להם עקידת יחזק בן אננאס:

ויקרא א' וישחט אתו על ירך המזבח צפנה לפני יהוה וזרקו בני אהרן
הכהנים את דמיו על המזבח סביב:

ענף יוסף

עץ יוסף

זמנו בצוקר ובערב חפי' בשבת ובטומאה: ואמרת להם. אזכרה לז' שנים. ולא ארבעה. שאין להם
תשלומין אם עבר זמנו בטל קרבנו: ליום. שהיו נשחטים נגד היום: תמיד. בלי הספק יוס:
אחד. מוזכר מיוחד שבעדר: בבקר. עד ד' שעות קרוי צוקר: השני. שאם לא הקריבו כבש
הצוקר בזמנו בשחר. לא יקריבו בערב: בין הערבים. משש שעות ולמעלה קרוי בין הערבים.
וכתב העצ"ץ לדעתו מפני שכש בשני ערבים. מכאן זמנו מנחה גדולה ומנחה קטנה:
ועשירית האיפה. מ"ג ביצים וחומש בילה: סלת. מן הזטים: למנחה. מנחת נסכים: בלילה.
ראיה ליבול. אין בילה מעכבת: בתית. לא נאמר אלא לזולה: רביעת הקין. ג' לוגין: עולת
תמיד. העשה כעולה העשויה בהר סיני. שנה' זה באגרות. מלמד שטעונה כלי: העשיה. בנימטרי'
השכינה. העשיה. שנתקנה בהר סיני. היא זאת עולה מן המדבר: ונסכו. יין: בקדש הסך. על
המזבח יתסך ויבלע זו: שבר. יין המשכר שרט לין מנהו:

קמים

דובר שלום

עיון הפרה

ואמרת להם. הרי זו אזכרה לז' (ספרי): את הכבש אחד. חסרה ה"א הידיעה, כמו
רוחך טובה (תהלים קמג, י) תחת הטיבה, על
גבעות הנבוהות (ירמיה יו, ג) תחת הבעות, הרים
הנבזים (תהלים קד, יח) תחת ההרים, לעיני הנוגים
רבים (יחזקאל לט, כז) תחת הרבים, שבע פרות השונות (בראשית מא, כז) תחת הפרות, יוס הששי
(שם א, לא) תחת היום, ע"י ראב"ט, אל נוים המורדים (יחזקאל ג, ג) תחת הנוגים: בבקר ונו' בין הערבים.
לדעת שד"ל השם בקר נגזר מן בקע-אור כלסון הכתוב או יבקע כשחר אורך ישעיה נח, ח), וממנו
נגזר הפעל בקר שתהלת הוראתו היתה הראויה בכל ב'ק'ר, בבקר זהכלו (תהלים כז, ד) להראות לפניו
בבקר בבקר, ואח"כ הוסיף על הדרישה לדעת שרש דבר. וערב הוא תחלת הילה בשעה שאור וחסך
משתמשים בערבוביא, ולסון בין העצים נראה בעיני אותן שעות שגין עריבת היום לעריבת הלילה,
עריבת היום בתחלת שבע שעות מתי ינסו ללוי ערב ועריבת הלילה בתחלת הלילה" (רש"י שמות יב, ו).
בשמן כתית. להוציא את הלוק (ספרי): העשויה בהר סיני. כאותן שנעשו צימי המלואים, או כאותה
שקרה לפני מתן תורה (רש"י): נסך שבר. יין המשכר ולא יין מנתו (רש"י): ריח ניהוח. נחת
רוח לפני שאמרתיו ונעשה ראוני. ניהוח מלסון בנחה והחי"ת כסול כהכפל פ"א ונאפסיה (דאב"ע בראשית, כא):
ושחט אתיו. (ויקרא א, יא), ושחט אתיו מי שיקריבו, שהשחיטה כשרה צדק. על ירך המזבח
צפונה. לז' לפון המזבח למטה בעזרה, ועל כמו ועליו מטה מנשה (במדבר ג, כ) סמוך לו (רש"י):

והקפיד

ועשירית הארפה סוף למנהג פלגה פלגין פתית רביעית
 הדין: עלת המזר העשית פתח סני לרית גרית אשה לרית:
 ונספו רביעית הדין לפלג האחד פקדש המזר נספו שפר
 לרית: ואת הפלג השני העשה פין הערפוס פמנהת הפקר
 ונספו העשית אשה רית גרית לרית:

לומר את פרשת המזר פסקו והפשיט עד רית נחת. [כן אהא כס' מעיר]
 והפשיט את-הרעלה ונחת אתה לנתחיה: ונתנו פני אהין הפתן אש
 על-התפוחים ועלנו עצים על-האש: ועלנו פני אהין הפתנים את
 הנתחים את-הרואש ואת-הפדר על-העצים אשר על-האש אשר על-
 התפוחים: וקרפו וקרעו ורזו פתנים והקפיד הפתן את-הפלג התפוחה
 ערה אשה רית-וניתוח לרית: ואת-קר-הצאן קרפנו כו-התפשיטם או פנה
 הקעים לעלה זכר המים קר-הבנו: ושמש אהו על הרף התפוחים אפנה
 קפני ריתו וזקן פני אהין הפתנים את-דמיו על-התפוחים סביב: ונחת
 אתו לנתחיו ואת-האשו ואת-פדרו ועבר הפתן אתם על-העצים אשר
 על-האש אשר על-התפוחים: והקרב והפליעם ריתן פתנים והקריב
 הפתן את-הפלג והקפיד התפוחה עלה והאש רית גרית לרית:

פרשת הקפיד

אתה הוא יהוה אלהינו שהקפידו אבותינו לפתור את
 קפדת הפתנים פתנו שפרת הפקדש קום. פלאש צוית אותם
 על ידי משה נביאך פפתוב פתונך:

ויאמר יהוה אל-משה קח-לך ספרים נטוף ושלח-לך ותקפנה
 ספרים ולכנה וזה פד פכד יהוה: ועשית אתה קפדת רחוק
 מעשה

אבני אלה

שהואם צור לאכילה כיש כיום ואם לאו אוי נשמתו שורפת את תולד ובמיש בין תערכים
 תמול כיש ובבוקר תשבועי לחם. כן את הכבש אתה תעשה בבוקר ואת כבש חשני תעשה בין
 תערכים. ולכן סוים ששקו ותקבנו את לך יום שאין קללת מלכות מהכרתה שאוכל-לכל יום
 ויום דרב שאין עושה פורה אם אוכל סמנו בכל יום ויום הקרן סומעם ותולד. ונגד חקת מלח
 שרית ומנהג בין תערכים, ולכן עבר וסמו כפל קרבו כמין מי שאשנו אוכל יהוה א"י לקון סויר
 סת שתיש נגם תמול אהלו כשיואכל פמלים ויתכלה כמאשית ס"ב ע"ב:

נפת ושלח-לך כ"י וי"ש בתורה צרי יהוה סוף ופסוק תנא שולח, ותכלנה ולבנה וחיל חוסיא
 ער"א וכן סור וקיעת שבלת ניד כ"י. ומה שהוסיפו מה שלא תזכור בתורה
 משום דבריו נשיבים לשמן תמנשות ולקפידת המסית. והקישו המבשרים ומה אמר קפידת סוים ומה
 קפידו בשוים ומהו רסוסו בשוים תרי מילי ונתנו, פסוס הוא עצים הם הנתנה סוירה דבר גוסמ
 חמתוק, אבל בשוים הוא דבר שנתנו לרית ולמלך, ואילו ה"י והנתנה סוירה סוים סוים ולא
 בשוים והו שוסיפו חיל רסוסו בשוים. ובסוים לשמן חשיתה כן תבשיתם אלה תעשה
 (א) ויקרא ל' י"ג. (ב) ספרי ספוטו כסס ספרי" ויל' ג' (ג) סמות ל' י"ג. ישיבן

פפוד אב ונאם ונמלות חסדים והשקפמת פיהו-פודרש שחרית
 וערכית ותקנסת ארזים ונקודת חולים ותבנסת פלה וקפדת
 תפת ועיין תפלה והבלת שלום פין אדם לתקבו ותקסוד מורה
 פנגר פקים:

סדר תפירות

וידבר יהוה אל-משה לאמר: ועשית פלור נחשת וקנו
 נחשת לרצעה ונתת אהו פין-אהר מועד ודין התפוחה ונתת
 לשפת מום: והתנעו אהרן וכונו משנע את-ידים ואת-רגלים:
 פכאם אל-אהר מועד והתעומס ולא נסמו או כנשיתם אל-
 התפוחה לשפת להקפיד אשה לרית: והתנעו ידכם והקפידם
 ולא נסמו והריתם לריתם חקיעולם לך וקפידו כדחתם:

פרשת תפירות חשי

וידבר יהוה אל-משה לאמר: עו את אהרן ואת פניו לאמר ואת
 מורת העלה הוא העלה ער מוקרה על-התפוחה על-התפוחה ער-התפוחה
 ואת התפוחה הקרן פו: ולקיש הפתן סוור כד וסכנו-כר יקיש על-השפי
 והרים את-הרואש אשר תאכל האש את-העלה על-התפוחה ושפי אהר
 התפוחה: וקיש את-פניו ולקיש פניו אהרם ומהוים את-התפוחה אל-
 סוורן לפתנה אל-מקום סוור: והאש על-התפוחה חקיעו-כו לא תקרה
 ובער עקרת הפתן עצים פפקר פפקר וערף עקרה העלה והקפיד עקרת
 חכבי השלמים: אש תמיד תוקר על-התפוחה לא תקרה:

פרשת חסיד

וידבר יהוה אל-משה לאמר: עו את-פניו של-אלי תמנשות
 ארזים את-הרפני לחסי לאש-רית גרית תשלמו להקריב
 לך פמועד: ואמרת להם זה האשה אשר תקריבו לרית
 פקפשים פגרישנה תמנשות שלום ליום ערה מסוד: את-התפוחה
 אהר תעשה כפקר ואת הפלג השני תעשה פין הערפים:

ועשית

אבני אלה

את קרבי רחסי כ"י וזיינו כמין כמאכל אדם האש חסל חוקן סמחיה סוד שיש-לך וחסל
 נתן לכאמ' סחסודות כסי חרואי לחם כן ומה כביסל, וי"ש. חבת
 והפילו סוסל כ"י, ומאכל כ"י, וי"ש את קרבי [סחל' ר' סי']:
 את הכבש כן ומה הכבש כ"י, הוסיף לחם ופשי, תכבת ונתנה בסוק ופער, וחולס
 קיש על חקרבנות שום אויג סווריה דבר לאכלא או חרז פכלא את חסל, כסו
 אשמות ל' י"ג. (ב) ויקרא ל' י"ג. (ג) נמדכר ל' י"ג. חסוד

תפלה שחרית
תפלה שחרית

תפלה שחרית

תפלה שחרית

מנעלה רב

לומר אחר פרשת החטור פסוק והפשיט ער רוח נחמה. (ע. בדברי שלמה):

תפלה שחרית

לוקמוי דמריא

ענין דברךבנות את הכנסת אדם מעשה כבדך ואת הכנסת כנין העכרנים כן שור

אמרי שפור

הוקצנות חסד ד' דרנין לוס וכו' וכו' כי לוס ענייניו לנספס פיד רדי ערני עול

תפלה שחרית

מנעלה רב

תפלה שחרית

אמרי שפור

תפלה שחרית

תפלה שחרית

לוקמוי דמריא

תפלה שחרית

אך דגם חשך לא יחשיך כו' . וגם מרחוק ה' נראה לי כו' לפי שהוא סובב כ"ע . בזאת יהיה מן השפלות בחי' העלאת מ"ן לאחדות ה' להכלל בו כו' וד"ל . ושרש ענין שמאל דוחה כו' . הגה אברהם יצא ממנו ישמעאל לפי שמטבע הטוב להגביר חסדו וטובו לכל גס למי שאינו ראוי כלל ומסיבת זה יורד מותרי השפע מקו הימין דחח"ן באצילות גם לבחינת נוגה כו' . אמנם הגבורות דינחק לא יהיה מחמתו שום מותרות למי שאינו ראוי כי טבע הגבורות לדקדק מאד עד כחוט השערה אם ראוי לקבל שפע כו' עד שלא ישפע כ"א לראוי ולא ישפע כלל למקום שאינו הגון כו' . אך מסיבת הגבורות ימצא מותרות גבורות קשות דעשו לקטרג ביותר כו' כמ"ש במ"א . ולזאת ע"י שמאל דוחה הג"ל יתעורר בחי' דרועא שמאלא דינחק להבדיל הפסולת כו' ותרומת הדשן ענינו הוא להוציא הגבורות קשות כו' וד"ל :

דאפר שנעשה מ"ן במזבח (ונבלע בבחי' רחם המזבח שהוא ג' טפחים כו') יולד חומר הולד של הנשמות ומלאכים כו' ואח"כ נמשכים מ"ד דו"א לזייר הגורה שהוא עיקר הולד כו' וד"ל . ואמנם מה שלא יוכל להיות מ"ן להכנת חומר כו' . נדחה ויוצא לחוץ להחיות החיובנים שמחוץ למחנה שכינה כו' . והוא כל עיקר מצות תרומת הדשן בב' מיני בירורים הג"ל וד"ל . ועד"ו יובן שרש ענין שמאל דוחה הג"ל בהיות שכאשר יתלהב לבנו בתפילה מיד ידקדק ע"ע ביותר עד כחוט השערה לבטור גם חלקי הרע הדק שבגופו כי סביבו נשערה כו' וכל מה שיתלהב יותר ירגיו יותר ויתמרמר בנפשו על ההיפוך והוא בחי' שמאל דוחה כו' לדחותו ולהפיל לבנו בהתבוננות על ההיפוך כו' . אך מה שיוכל להתברר ממטריות זו להכלל באחדות ה' בבחי' העלאת מ"ן כענין תרומת הדשן ליבלע במקום המזבח כו' היינו מה שמתבונן אחר השפלות וההכנעה

כען מאוד לומר בכל יום פ' תרומת הדשן וסידור המערכה ויכל לאמרה אפי' קודם אור היום בחורף ובקיץ יאמרנה קודם פ' התמיד :

והקטיר עליה חלבי השלמים : אש תמיד תוקד על- המזבח לא תכבה :

וידבר יהוה אל-משה לאמר : צו את-אהרן ואת-בניו לאמר זאת תורת העלה הוא העלה על מזבחה על המזבח כל הלילה עד הבקר ואש המזבח תוקד בו : ולבש הבתן מרו כד ומכנסי-בד ילבש על-בשרו והרים את-הדשן אשר תאכל האש את-העלה על המזבח ושמו אצל המזבח : ופשט את-בגדיו ולבש בגדים אחרים והוציא את-הדשן אל-מתוין למחנה אל מקום טהור : והאש על המזבח תוקד בו לא תכבה ובער עליה הבתן עצים בבקר בבקר ובער עליה העלה

ביום ש"א החנון א"א זה

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו שתרחם עלינו ותמחול לנו על כל חטאתינו ותכפר לנו על כל עונותינו ותמחול ותסלח לנו על כל פשעינו ושיבנה בית המקדש במהרה בימינו ונקריב לפניך קרבן התמיד שיכפר בעדנו כמו שכתבת עלינו בתורתך על ידי משה עבדך מפי בבורך באמור :

וידבר ה' אל משה לאמר זו את בני ישראל ואמרתם אלהם את קרבני לחמי לחמי ריח ניחתי תשמרו להקריב לי במזבחי ואת-בני ישראל לאמר זאת תורת העלה הוא העלה על המזבח כל הלילה עד הבקר ואש המזבח תוקד בו : ולבש הבתן מרו כד ומכנסי-בד ילבש על-בשרו והרים את-הדשן אשר תאכל האש את-העלה על המזבח ושמו אצל המזבח : ופשט את-בגדיו ולבש בגדים אחרים והוציא את-הדשן אל-מתוין למחנה אל מקום טהור : והאש על המזבח תוקד בו לא תכבה ובער עליה הבתן עצים בבקר בבקר ובער עליה העלה

וה"ה לכל מצוה ומצוה שלומד בתורה שכתב ושבע"פ . ובחי' המחשבה הוא חפץ וכוונת הלב שעולה למוח להרהר מיד דלכך מצות קרבן עולה על הרהור הלב כו' . והוא בעבודה שבלב זו תפילה שכנגד קרבנות תמידין תיקנום / תמיד של שחר נעשה בתפילת שחרית להברהם ותמיד דבין הערביים בתפילת מנחה דינחק כו' כידוע . וזהו ענין ב"פ (ואמרת) . ואמרת הראשון לבחי' מחשבה שבלב כו' ודיבור . ואמרת הב' לבחי' המעשה בפ"מ . והוא באמרו ואמרת להם זה האשה

וידבר יהוה אל-משה לאמר : צו

את-בני ישראל (ואמרת) אלהם

את-קרבני לחמי לחמי ריח ניחתי

תשמרו להקריב לי במזבחי : (ואמרת) להם

אשר תקריבו כו' ב"פ . ולהבין כ"ו בתום ביאור הגה תחלה יש להבין ענין הקרבנות מה הן , בשרשן ומיהו ענין ריח ניחוח שאמרו

בפ"מ . ובחי' הדיבור היינו בעסק התורה בדיבור כידוע מארז"ל כל העוסק בתורת עולה כאלו הקריב עולה וכו' ע"פ מסורה

ל
ס

ותתנהג בלבושיה כמו שהיתה כאן ממש וזה פלאי לכאורה. וגם יותר מזה יפלא מה שבטעוה"ו אנו רואים שיש בנפש ענין ההיפוך מזה לגמרי שהרי תוכל הנפש לחטוא באיזה חטא ועון חמור ולהתמשך לגמרי בחומריות ולמחר תשנה טעמה ותעשה

תשובה שלמה ותלך לגמרי ממשך העון והחט' הרי יכולה להחליף את כחותיה ולבושיה מרע לטוב מן הקצ' לקצה ממש וכמ"ש (שובו בניו שובבים) שובה ישראל עד ה' אלהיך דע" התשובה האמתית ויכל

**לָהֶם זֶה הָאִשָּׁה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לַיהוָה
בְּבָשִׁים בְּגֵי־שָׁנָה תְּמִימִם שְׁנַיִם לַיּוֹם
עָלָה תָּמִיד: אֶת־הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה**

בבקר

להיות מן הריחוק הגדול תכלית הקירוב עד שיהיה ה' אלקיך ממש כו'. ולמה אין הענין כן בטעוה"ב שאין הנפש יכולה להחליף כלל אפילו אפשר קצרו מרע לטוב כנ"ל. ואע"פ שמשגת ורואה בעיניה עולם גילוי חלקות היא במקומה עומדת להתמשך בחומריות כו'. ואם מחמת שאין ענין הבחירה שם. היא גופא קשיא למה יש בטעוה"ו הבחירה ובעוה"ב אין בחירה כו'. אך הענין הוא לפי שבטעוה"ב הוא עולם הברור (כמאמר ריב"ל לבנו עולם ברור ראית ולא עולם הפוך ע') וע"כ הרע מן הטוב מובדל שם ואין לרע מקום בטוב ואין לטוב מקום ברע אלא כאו"א יש לו מקום מובדל ומיוחד בפ"ע כענין אין לך דבר שאין לו מקום כו'. וע"כ אין מלאכים דמסור' דקדושה עם מלאכי' דמסור' דקליפה שום שייכות והתחברות כלל עד שזה יתפעל מזה. לכך אע"פ שמלאכים רעים דקליפה רואים ומשיגים בחינת הביטול דמלאכים דקדושה. הן במעמדם עומדים בסטרא דרע ואינן יכולי' כלל להחליף א"ע מרע לטוב מפני טעם הנ"ל. שבמקום רע אין טוב. ובמקום טוב אין רע. וכמו עד"מ שלא יוכל הרגל לראות ואין העין יכולה לילך כי כ"א על מקומו יבא כו'. וכ"ז מפני שכבר נתברר שם הכל. וז"ש שם הסירו הבגדים הגואים מעליו דהיינו ע"י יסורין דגיהנם וכף הקלע ולא ע"י תשובה כי אין תשובה מועיל שם מטעם הנ"ל וד"ל. משא"כ הטעוה"ז שאינו עולם ברור כבר אלא הוא עדיין צריך להתברר. ולכך ע"י התשובה וע"י התורה והמצוות מתבררים כל הז' מדות רעות וג' לבושים הגואים כו' ומתהפכים מרע לטוב מן הקצה לקצה כי יכולים להחליף א"ע להיות מחושך אור וממר מתוק. מטעם שע"י כח עליון המברר אותם הוא יכול להחליף בכלן מרע לטוב ולשנות את סדר מעמדם כו' וד"ל. ולהבין זה בתום ביאור צריך להקדים ענין הידוע בבחינת ממכ"ע ובבחינת סוכ"ע. והנה ידוע להבין המשל והדוגמא למעלה בבחינת ממלא הוא מענין התפשטות הנפש תוך כלים ואברים של הגוף. שהגם שבנפש עומה אין בה שום ציור התחלקות כלל להיות מתחלקת לכח ראי' בפ"ע וכח שמיעה בפ"ע כו' אלא

שאמרו ו"ל נח"ד לפני שאמרתי ונעשה רצוני. ולמה ענין ריח ניחוח זה שיך דווקא במצוות הקרבנות, ולא בשאר המצוות שגם בהם יוכל לומר נח"ר זה שאמר ונעשה רצוני כי כולן רצונותיו כו'. וגם, למה הקרבנות תלויים בזמן בהת"ק דווקא, ולא שאר המצוות, והרי ת"ת שכנגד כולן מתקיימת גם עכשיו בזמן הגלות כו'. ויובן כ"ו בהקדים ענין א', והוא במה שארז"ל היום לעשותם ולא למחר כו', וכיון שמת אדם נעשה חפשי מן המצוות כו'. ולמה לא יועיל

תשובה ומעשים טובים בעולם הבא כמו שמועיל בעולם הזה. ואם מפני ששם אין הבחירה לאדם וכאן יש בחירה כו'. היא גופא קשי'. והנה באמת יפלא זה מאד, כי בהיות ידוע, דכל המחשבות והדיבורים אשר לא לה' המה דהיינו אחרי מה שנמשך בעיני עוה"ו חומריים במדות רעות, ואפי' בדברים המותרים הנה אותו הכח המתאווה, שהוא רוחני ומחשבות ודיבורים שהן בחי' לבושו שמתלבש בו אותו הכח המתאווה תאות היתר שנקרא לבושים גואים, כמ"ש הסירו הבגדים הגואים כו' והן לבושי מסאבות' כו'. כולן איך נפסדין וכלין במות האדם. שכל רוחני אינו נפסד אלא הולכי' ומשוטטים אחרי נפש האדם באחתם מהגוף ומלבישין אותה מראשה לרגלה כמו שהיה בעוונה בגופה ממש. ושאמרו"ל עבירה מלפפתו כו' וכולן עומדים בנפשם במעמדם ממש. מחשבה עומדת בבחי' לבוש פנימי כו' כמו שהיה בגוף. ולכך יכול להיות שהנפש תלך ותשוטט בעולם העליון אחרי לאתה מהגוף בכל דרכה והילוכה בטעוה"ז עד שנדמה לה כאלו היא בטעוה"ו ממש לחשוב ולעסוק בכל ענינים חומריים דטעוה"ז. והנה הנק' כף הקלע כידוע שהוא ענין מה שמתלווים מנפש האדם למעלה להולוכה בחושך על מקום מדרגתה שהיתה בטעוה"ז כו' והוא ואת נפש אויבך יקלענה בתוך כף הקלע כו'. והנה לכאורה יפלא זה מאד האין תוכל להתמשך שם אחרי חומריים בלבושים גואים כו' מאחר שמשגת ורואה שם בעולם העליון גדל בחי' גילוי חלקות אשר שם. כי גם בהיכלות הקליפות ועולמות הנפרדים התחתונים מאד כמו ע' שרים וכיוצא הנה ידוע שיש בהם בחי' ביטול לחלקות כי הרי קרו ליה חלקא דחלקא וחומרים שירה בכל יום וכמאמר שרו של עשו ליעקב כו'. ומכ"ש נבא השמים מלאכים העליונים מהם שהן מסטרא דקדושה ממש דכתיב בהם ולבא השמים לך משתחיים ממש כו' וכמבואר במרכבת יחזקאל בפרטות. וא"כ האין יתכן שתראה הנפש כ"כ מבחי' גילוי חלקות והיא תלך בלבושה הגואים אחרי חומריות כמו שהיה מנהגה בטעוה"ז כנ"ל. ולא תוכל להתבטל תמניחות החומריות כלל ולשלוט בנפשה לאת ממשך ומאחר הלבושים הגואים שלה אלא תלך

אלא

אלא כל הכחות כלולי' בה צבחי' כח א' היולי כו'. וצבואה להתלבש צפוף או היא מתחלקת בכחות שונות כח הראי' הוא מובדל צפ"ע ומתפשט בעין וכח השמימה צפ"ע באזון כו'. ועד"ז בכל כחות האזרים חילונים ופנימיים כו' וכמ"ש במ"א באריכות. והנה בהיות

בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים

שנמשך ונתקשר צע' שרים דנוגה ולהעלות אותו למעלה ה"י כמו שיהיה עולה חיות הרגל לראש וכיוצא שזה א"א כ"א ע"י צחי' סובב שלפניו כחשיכה כאורה כו'. לכך גם מה שירד לבחי' רגלים כמ"ש רגליה יורדות כו' יכול להתעלות ולשוב לבחי' הראש והמוחין כו' כי נעוץ סוב"ת כו' ובכאן הרי הארת סובב כ"ע הוא שמאיר וצא למטה צבחי' גילוי אור ע"י

כבר צחי' ההתחלקות באזרים אט רואים בחוש. שא"א שיהיה אבר א' פועל פעולה של זולתו

וגם אין לו חיבור כלל עם זולתו שהרי אין אבר הרגל רוחה ואין הראש מהלך וא"א להיות מראש רגל ומרגל ראש כו'. וגם כל פרטי חילוני' האזרים כאו"א על זקומו הוא צא ופועל פעולתו ואין לו שייכות כלל עם זולתו הגבוה ממנו. שהרי יוכל האדם להשכיל השכלות וצפירני רגליו לא יהיה מזה שייכות כלל ויפעלו פעולתם צפ"ע מובדל מערך פעולת השכל לגמרי כו' וכיוצא בזה. ואמנם בעצמות מהות הגפש כמו שהיה קודם שתפשט באזרים הרי נהפוך הוא שיכול להיות מאבר רגל הרוחני שצנפס צחי' אבר הראש הרוחני וכן מעין און וכיוצא. והוא לפי שעדיין אין בעצמות הגפש ענין יצור התחלקות הכחות כלל כנ"ל אלא היא כלולה מכל הכחות יחד ואינה אלא צבחי' כח א' פשוט בתכלית הנק' היולי כו' וכידוע. וא"כ מחמת זה יכולה להתחילף מכה לכח מן הקצה לקצה עד מבלי ימצא ראש וסוף כו' וכמ"ש במ"א וד"ל. והגמגל מכ"ו יובן ההפך למעלה בין צחי' תמלא לבחי' סובב דצחי' תמלא הוא ענין התחלקות כח האלקי בציר אברים דהיינו לרצוא רצבות עולמות ומלאכים עד אין קץ ושיעור וכמ"ש יש מספר לגדודיו כו'. ויש מלאכים שנקרא עיני ה' כו' עד שהע' שרים למטה מקבלים רק מבחי' רגלים כמ"ש רגליה יורדות כו' ובודאי כאו"א על מקומו יבא ואין זע"ז חיבור כלל (ולכך אין התשובה מועיל בעוה"צ כנ"ל) עד שע' שרים הם צבחי' פירוד לגמרי. ובג"ע העליון נהנין מזיו כו' בתכלית הביטול ואין להם שייכות זע"ז כלל. וה"ז כמשל הנ"ל בצפירני רגל עם השכל שבראש וכיוצא וד"ל. אבל צחי' סוב"ע הוא כמשל עצמות הגפש כמו שהיה קודם התלבשותה כו' דהיינו שהאור האלקי הוא המקיף וסובב כל סדר מעמד ומצב ההשתלשלות דכל העולמות מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין יחד בהשואה א' כו' עד שיכול להיות מבחי' רגל ראש ומראש רגל כו'. והיינו ענין המאמר נעוץ סוב"ת ותצ"ס כו' מבלי שימצא ראש וסוף כלל מטעם הנ"ל במשל. והוא להיותו צחי' אח"פ בתכלית כו' וזהו שנא' בו אני ה' לא שניתי כו' כי שזה ומשנה קטן וגדול כו' כמ"ש קטן וגדול שם הוא כו' והרי נאמר שם דוקא. וכן מ"ש כחשיכה כאורה כו' גם חשך לא יחשיך מתך כו' אש אסק שמים כו' ואצטעה שאול הנך כו' כידוע וד"ל. ולזה העצם ענין התשובה כאן דוקא בעוה"ז לפי שפירוש וענין התשובה הוא להשיב את החיות

התשובה ומע"ט כדי לברר כו'. וזהו היום לעשותם היום דוקא יש תשובה מטעם הארת צחי' סובב כו'. ולא למחר בעוה"צ שהוא צבחי' תמלא כו' שאין לך דבר שם שאין לו מקום צפ"ע וכנ"ל ולכך אין התשובה מועיל שם כנ"ל וד"ל וזה יובן מארו"ל יפה שעה א' בתשובה ומע"ט בעוה"ז מכל חיי העוה"צ דהנה מבואר למעלה דשרש צחי' העוה"צ הוא מבחי' ממכ"ע. והיינו ענין מה שהגשמות נהנין מזיו כו' שאינו אלא מבחי' הארה בעלמא דשם ומלכות דמ"ל ית' נקרא בשם אור וזו בלבד כמ"ש הודו על ארץ כו'. וכמשל התפשטות אימת המלך על אנשי מדינתו שאין זה רק מה ששמו נקרא עליהם בלבד וכמ"ש במ"א. וזהו ענין מה שאנו אומרים יחיד חי העולמים מלך פי' מה שהוא ית' חי כל העולמים עליונים ותחתונים אינו אלא מבחי' מלך ממה ששם מ"ל עליהם כו'. וגם בזה הוא המשובה והמפואר עדי עד להחיות עולמות עד אין קץ ושיעור בזמן ומקום כידוע. וזהו משובה ומפואר עדי עד שמו הגדול פי' מה שמשובח ומפואר בכל ההשתלשלות אינו רק מבחי' שמו בלבד שאינו אלא צחי' הארה בעלמא מבחי' מלך וכמ"ש מלכותך מלכות כל עולמים וכידוע וד"ל. אבל הוא צבחי' עצמותו נקרא בשם יחיד כלומר צחי' אח"פ בתכלית שהוא צחי' סוב"ע וכנ"ל במשל עצמות הגפש כו' וזהו פי' יחיד חי העולמים כו' וד"ל. וידוע ומבואר למעלה דצחי' התשובה הוא ע"י צחי' סוב"ע דוקא מטעם ששם נעוץ סוב"ת כו' וא"כ גדול מעלת התשובה ממעלת עוה"צ בערך מעלת צחי' הסובב על צחי' הממלא וד"ל. וזה שארו"ל יפה שעה א' בתשובה ומע"ט בעוה"ז דוקא מכל חיי העוה"צ שהרי ע"י התשובה מגיע האדם לבחי' סובב דוקא כמ"ש שובה עד ה' אלקיך. וידוע דעל צחי' שם הוי"ה שהוא צחי' סובב אומרים המלאכים איה מקום כבודו ומשיבים להם מכה"כ מפני שהוא צחי' יחיד דהיינו אח"פ שאין לפניו מעלה ומטה כלל והוא למטה כמו למעלה בהשואה א' ולכך אומרים מכה"כ כי כמו שהוא למעלה אינו מושג גם למטה כן וכמו שהוא למעלה מושג הוא למטה כן וא"כ אין שאלה כלל איה כו' וכמ"ש ביאור זה במ"א באריכות וד"ל. ואמנם אין ענין התשובה צבחי' סובב דוקא רק כאשר התשובה היא לחזור דבר מה דוקא כפי' הפשוט של תשובה שאינה ענין השבת דבר

הן מבחי' יסוד האש דוקא וגם למע' בעולמות העליונים
 בחי' החי הוא מיסוד האש שהרי נא' במלאכים עליונים
 שנק' בשם בהמות וחיות כמ"ש פני אריה אל הימין ופני שור
 מהשמאל כו' משרתיו אש לוהט כו' וכן כתיב בהם ומרחיקן
 כגחלי אש בערות כמראה
 הלפידים כו' ויסוד הרוח הוא
 לבחי' המדבר כי הנה כתיב
 צנפס האדם ויהי האדם לפפס

הַעֲרָבִים : וְעִשְׂרֵת הָאֵיפֹה סֵלֶת
 לַמִּנְחָה

חיה ותרגומו לרוח ממללא הרי הדיבור מיסוד הרוח דוקא
 כו' וד"ל . והנה הקרבן היה שלקחו בהמה ושרפוהו על גבי
 המזבח הענין הי' שהיסוד של אש שהוא יסוד החי של מעט
 נכלל באש שלמע' דהיינו מפני שור אשר מהשמאל שהוא
 שרש הבהמה למטה כאשר שרפה נכלל באש שלמע' (והוא
 ענין אריה דאכיל קרבנין כמ"ש צוהר וכמ"ש ענינו כמ"א
 וד"ל . ועד"ז תיקנו תפילות במקום תמיד' כידוע והוא לנגד
 תמיד של שחר תיקנו ברכת יולר שלפני תפלת השחר
 שהענין הוא שמזכירים בצרכת יולר אור מענין התפעלות
 רשפי אש תשוקת המלאכים עליונים ליכלל באלקים חיים
 כמאמר יולר משרתים ואשר משרתיו כולם עומדים כו'
 והאופנים והחיות ברעש גדול כו' . וזהו כדמיון קרבן הבהמה
 ע"ג מזבח בן נכללים בחי' בהמות וחיות דעולמות עליונים
 באש של מעלה שהוא הנק' אש אוכלה כמ"ש כי ה' אלוהיך
 אש אוכלה כו' . וזמן ירידת אש שלמע' לאכול הקרבן הוא
 בשעת תפלת ש"ע דוקא באמרו ברוך אתה ה' אלקינו להיות
 המשכה מלמע' למטה כו' אבל קודם ש"ע מטה להביא
 אש מן ההדיוט תחלה והוא התפעלות אש של מעט דמלאכים
 כו' ועד"ז צנפס האדם שנפשו הבהמית נשרפת בתשוקת
 רשפי אש של מעט דהיינו אור האהב' שנלקחה מההתבוננ'
 להיות בבחי' ר"א כו' ובש"ע הוא שיורד עליה אש שלמע'
 ואז כתיב ואחרי האש קול דממה דקה כו' וד"ל . והפרש
 בין התפעלות אש שביוולר להתפעלות שבש"ע ידוע כמו
 שיש הפרש בין אתכפיי' לאתהפכא כו' וד"ל :

וְזָרְהוּ את קרבני לחמי לאשי. פי' לחמי הנה עד"מ כשהאדם
 רעב צלא אכילה ג' ימים וכדומה הרי תחולק חיות
 נפשו ויתעלה ויתכווץ כלפי מע' ולא יתפשט באצרי הגוף
 ויחלש כח השכל במוח וכח הראיה בעין כו' ואח"כ כשיאכל
 מאכל הנה תשוב נפשו עליו מלמע' למטה ותחפשט בכל
 אבריו ויתחזק כח השכל במוח וכו' . הרי לנו רואי' שהמאכל
 הוא סיבה הגורמת השבת הנפש בגוף . כמ"כ יובן ע"ד
 דוגמא למע' דהנה עד"מ ידוע שכל ההשתלשלו' עולמות
 נמשך בזיור אדם בגוף ונפש וכמ"ש ועל הכסא דמות
 כמראה אדם כו' . וכמ"ש צוהר כמה גופין תקינת לון שכל
 העולמות נק' בשם גוף ואור החיות האלהי מתפשט בהן
 להחיותם מאין ליש והוא הנק' בחי' ממכ"ע כידוע . ואמנם
 באמת

מה כו' והענין הוא להשיב אורו כח המתאווה תאוה זרה
 באש תשוקות הזרות שיחזור וישוב להיות תשוקה זו למעלה
 בבחי' רשפי אש התשוקה לה' אחד וכמ"ש ואל אישך תשוקתך
 וכדוגמת תשובת ר"א בן דורדי' שהיה מחזיר כל תשוקותיו
 הנכריות לה' לבדו עד שינאה
 נשמתו מגודל התשוקה ונמלא
 החיור הדבר שנפל בתחתית
 המדרגות בע' שרים דגוה

למע' ממש חבו מ"ש באש"ה לזאת יקרא אשה כי מאיש לוקחה
 זאת אי"ש הוא בחי' אש יו"ד כו' ומשם ירדה הנשמה בעוה"ז
 ונק' אשה אש ה"א . וכאשר אל אישה תשוקתה חוזר האור
 למקור חולצו בתחלה כי מאיש לוקחה כו' והיינו ענין נעוץ
 סוב"ת כנ"ל וד"ל . אך בתנאי שלא יהיה לה עוד תשוקה
 לאיש זר בלעדי איש"ה והוא מ"ש ולא תחורו אחרי לבבכם
 כו' אשר אתם זונים אחריהם פי' זונים מפני שזהו ממש
 כמו הזונה שיש לה זירוף תשוקה זרה לאיש זר מבלעדי
 אישה כו' רק יהיה לנפש לב' א' בלבד דהיינו רק לה'
 לבדו ואין זר אחר וכמ"ש מי לי בשמים כו' וכמ"ש כמ"א .
 חה א"א כ"א כאשר לא יתנהג אדם בצנפסו כבהמה לרדוף
 אחרי תאוות נפשו בחמימות התאוה כמו השור לאכול
 כו' אלא יתנהג בעיני גופו בבחי' הקרירות וכמ"ש כמ"א
 ע"פ כי פנו אלי עורף כו' וד"ל :

וְזָרְהוּ וידבר ה' אל משה לאמר לו את בני' ואמרת אליהם
 את קרבני לחמי לאשי ריח ניחוחי כו' . דהנה מבואר
 למעלה דכל עיקר ענין תשובה ומע"ט בעוה"ז הוא להיות
 בחי' סוב"ע בגילוי למטה עד שיברר ויהי' נעוץ סופן כו' .
 ועל קוטב זה הוסדה כל התור' דלכך לא ניתנה למלאכי השרת
 אלא בעוה"ז דוקא כי עיקר ענין התורה הוא ר"ל לחבר בחי'
 סובב בבחי' ממלא חה א"א כ"א ע"י תורה ומלות . אך כללות
 כל המלות שבתורה הוא מלות הקרבנות דוקא וכמשי"ת
 בעז"ה . וזהו לו את בני' ואמרת אליהם את קרבני כו'
 פי' מי הוא הגורם שיהיה התחברות וקירוב של בחי'
 סובב למטה הוא ע"י הקרבנות וזהו את קרבני לקרבני
 להתחבר למטה כו' הוא לחמי לאשי כו' . והעטם שהוא
 ע"י הקרבנות דוקא יותר משאר המלות . הנה תחלה י"ל
 כללות ענין הקרבנות . דהנה ידוע שיש ד' מדרגות
 דלח"מ והוא כנגד ד' יסודות ארמ"ע . עפר הוא בחי'
 הדומם ממש באצן וכיוצא ויסוד המים הוא לבחי' הזומח
 כי הנה לנו רואים שהמים מלמתיחים כל מיני זומח וכמ"ש
 זרעי על כל מים כו' . וכנראה בחוש שהאילן וגם התבואה
 והעשבים כולם נלמחים סמוך לשפת הנהר ביותר מבשאר
 מקומות . ויסוד האש הוא לבחי' החי כנראה בחוש שהחי
 עיקר מהותו מיסוד האש שהוא החום הטבעי כו' כמו
 הבהמות והחיות וגם בחי' החי שנפס השכלי' דאדם כולן

באמת כתיב כי לא אדם הוא להאחז וכמאמר לאו דאית לך נדק דיעתא כו' ולאו מכל אינון מדות כלל והוא הנק' בחינת נשמה למעלה דהיינו בחי' סוכ"ע כידוע . וא"כ כדי שיקרא בשם אדם צליוור נפש באיברים לריך שימשיכו הנפש לאברים וזהו כמשל השבת הנפש ע"י המאכל דוקא . וזהו שרש ענין הקרבנו' שנקראו בשם לחמי עד"ת הלחם שגורם

למנהגה בלילה בשמן בתית רביעת

ההין

השבת הנפש כנ"ל . כמ"כ הקרבנות גורמים שיחפשט אור האלהי בעולמות הנק' גוף בדרך כלל וזהו מאח"ל ישראל מפרנסים לאביהם ששמים כו' וכמ"ש במ"א וד"ל . וזהו לחמי לאשי פי' ע"י הקרבן שנקרא לחם גורם ג"כ שנמשך למעלה בחי' אשי והוא א"ש זו"ד . כי הנה מבואר למעלה דבשריפת הקרבן או יורד אח"כ אש של מעלה הנקרא אש אוכלה כו' וכתיב בה לואת יקרח אשה כי מאיש לוקחה זאת דהיינו שבחי' אש אוכלה הנ"ל היא בחי' אשה דבחי' ממלא בלבד . ואח"כ יורד עליה אש שלמעלה דדכורא והוא אש יו"ד כי מאיש לוקחה כו' והענין הוא למעלה מ"ש שמאלו תחת לראשי כו' שלפני היחוד דקוב"ה ושכינתיה הוי"ה אלהים כתיב שמאלו תחת לראשי לעורר את היחוד בצמאלו דהיינו מה שמעורר את המקבל להיות עולה ולא תשאר למטה וזהו שמאלו תחת לראשי להגביה ולנשאות את ראשי מלמטה ולהתעלות עמו למעלה להתייחד כו' וזהו צא ע"י התעוררות המשפיע ברשפי אש יו"ד מלמעלה למטה כו' . וזהו ענין אהדל"ע שנעשה ע"י אהדל"ת מבחי' אש ה"א ואל אישך תשוקתן וזהו כמ"ש למעל' בענין התשובה וזהו ואחרי הרעש אש לא בראש ה' ואחרי האש קול דממה דקה כו' פי' לא בראש ה' דדכורא היינו לפני ש"ע אבל בש"ע אש ה' הוא אבל גם הוא עדין לפני היחוד דבחי' היחוד עלמנו הוא צא בצחינת קול דממה כו' והוא מ"ש בסמוך בענין ריח ניחוחי וד"ל . ומ"ש למעלה דבש"ע הוא אש אוכלה כו' זהו במלאכים לבני השכינה ועד"ו מובן ביחוד זו"נ ד"ל) . וזהו לחמי לאשי א"ש זו"ד להתעורר להמשך מהארת בחי' סוכב כ"ע להתחבר להיות בבחי' ממלא כ"ע צליוור נפש וגוף כנ"ל . וזהו ריח ניחוחי פירוש הריח יזבן עד"ת מריח הגשמי שעולה למוח מלמעל' למעלה ומחזקו כי הרי בעת התגברות השינה כאשר ירח ריח טוב וחזק יתעורר משינה ויתחלף שכלו ויתחזק אח"כ בתוספת חיזוק כו' . ועד"ת זה יזבן למעלה כמ"ש וירח ה' את ריח כו' שהקב"ה עולה מלמטה למעלה בבחי' ריח עד שגורם בחי' השבת הנפש למטה כנ"ל במאכל והוא ענין ניחוח לשון נחות דרבא וג"כ ענין מנוחה ונייחא דרוחא . וזהו מאח"ל נח"ר לפני שאמרתי ונעשה רטוני בקרבנות דוקא ולא בשאר מות מתעם זה כי פי' נח"ר הוא ענין האחת רוח והשבת הנפש מלמעלה למטה אחרי סיבת ההעלאת מלמטה במשל

ההארה וההתפשטו' בעלמא כו' וכמ"ש במ"א . וזהו שאמרתי בחכמה שבתורה צמנות הקרבנות ועי"ו נעשה רטוני ונמשך למטה מטה להיות יחוד עלין דסוכב צממלא וזהו ממילא יהיה נעוץ סופן כו' כנ"ל וד"ל . תשמרו להקריבו לי צמועדו פי' תשמרו ידוע דשמור זו משג' וידוע דשמור לנוקבא והוא תורה שבצ"ע מ"ל קרינו לה . והטעם הוא לפי שאותיות דיבור ההלכה היא בגזירת מלך כמאמר מתניתי' מלכתא כמלך שגורר ומכלכל דבריו במשפט זה יהיה כך ולא כך כו' כמ"כ תושבע"פ גזירת חכמים לשער שיטורים באיכות המ"ע ול"ת כך וכך יכשר ויכול לעלות לקדושה וכך לא יכשר כו' זה טמא וזה טהור וזהו שמור זו משנה לפי שבוה יהי' השמירה ליחוד העלין דריח ניחוחי הנ"ל בכלל שהוא בחי' גילוי סוכב צממלא שלא יושפע למי שאינו ראוי כו' וזהו ריח ניחוחי תשמרו כו' וזהו ודברי אשר שמתי צפ"ך צפ"ך דוקא זו תושבע"פ דשמור לנוקבא דוקא . וזכור לדכורא היינו תורה שבכ' שהוא המקרא כמו עד"ת אדם שקורא נחבירו כו' כמ"כ כתיב קורא הדורות מראש כו' פי' שקורא ונמשך בחי' סוכב למטה אך בחינת הכלי והבית קיבול לזה הוא השבת הרטון בתושבע"פ ועי"ו הוא שמור מן החיטונים ועד"ת מאח"ל (תגיגה ד) איזהו שוטה המאבד מה שנותק לו פי' מה הוא בחינת שם מ"ה דסוכב שצא ונמשך על ידי הקריאה שלא יאבד וישאר למטה בהיכלות החיטונים והוא ע"י השמירה של גזירות ודקדוקי סופרים בתושבע"פ דוקא ומטעם הנ"ל וד"ל . וזהו ע"י שמאלו תחת לראשי כו' בחי' הגבורות שמגביהים ובוה נשמר בחי' לאשי אש יו"ד כו') . להקריבו לי צמועדו . פי' צמועדו ענין יעוד והתחברות הוא כמו הילכו שנים בלתי אס נועדו וכן כי הנה המלכים נועדו כו' דהיינו כל ששני צ"א מתחברים יחדיו לפרקים במקום וזמן מיוחד נק' זה בשם ועד כידוע וגם ג' רגלים נק' מועדי הוי' לפי שבאין בזמן מועד מיוחד דוקא (וגם פי' צמועדו לשון עדי וקישוט כמ"ש ככלה תעדה כליה ומבואר הוא ליי"ח ד"ל) . והענין הוא דבכל יו"ט דוקא הוא זמן מיוחד להיות בחי' התחברות סוכב צממלא ולא בזמן זולתו ע"כ נקרא בשם מועד . וזהו אלה מועדי הוי"ה פי' מועד ענין יעוד וחיצור דשם הוי"ה באלהים דהיינו סוכב צממלא כידוע ודרך כלל הנה לא יש רק ג' זמנים מיוחדים ליחוד וחיצור אה וזהו פסח שבוטות סוכות כמ"ש ג"פ בשנה יראה כו' ובדק

ובדק

ובדרך פרט נמשך בכל יום ג' מועדים הללו והן ג' תפילות שחרית מנחה ומערב. והנה יו"ט דפסח הוא לנגד תפילת שחרית דאברהם איש חסד כן' ושבושות לנגד מנחה דיחזק שאז הוא לנגד חילו של יחזק כידוע וסוכות לנגד בחי' ערבית דיעקב וכמ"ש ויעקב נסע סוכות' כו'. וביאור הדברי' הנה ידוע דיש בחי' רז"ש בחי' הרטא מפני ההתבוננות דאומא

ההין : עלת תמיד העשיה בהר סיני

לריח

הקושיות הג"ל ג"כ והוא מ"ש רז"ל נח"ר לפני כו' בקרבן דוקא מנעם שהוא לחמי לחי' ולא בשאר מצות כנ"ל. וגם מה שתלויים הקרבנות בזמן בהמ"ק דוקא ולא שאר מצות כמו ת"ת שנהגת גם עכשיו כו' לפי שבבחי' התחשבה והדיבור יכול להיות גם עכשיו והוא ע"י תפיל' שכנגד המחשב' כו' ות"ת שבדיבור אבל בבחי' המעש' שע"י הוא בא

לידי גילוי ממש בעשי' זה א"ל כ"א כשיש בהמ"ק דוקא שיהיה בנוי במקום מוגבל בעשי' גשמי' דוקא ושיהיה בו מוצח גשמי' מאבנים כו' וכל מעשה הקרבן יהיה הכל בבחינת העשי' דוקא כו'. והגם ששולטו של אדם גם עכשיו מכפר במקום מוצח מ"מ אינו כמו אכילת מוצח ממש שהיה בזמן בהמ"ק וגם אין בחי' אכילת אדם עכשיו כמו שהיה בזמן בהמ"ק וכמבואר במ"א ע"פ כי הוא יברך הוצח כו' ע"ש באריכות :

להבין

שרשי הדברים הג"ל. הגה להבין שרש הטעם למה שמבואר למעלה בענין התשובה שהיא דוקא בעוה"ז ולא בעוה"ב כו' יש להקדים תחלה שרש ענין ג"ע ובמ"ש בו לעבדה כו'. דהנה כתיב להודיע לבני האדם גבורותיו וכבוד הדר מלכותו פי' להיות הנשמות נהגין מזיו השכינה בג"ע עליון ותחתון והוא הנק' הדר כבוד מלכותו כו' אינו בא וממשך כ"א ע"י בחי' הגבורות והתמזומים דוקא והוא להודיע לבני האדם הוא ע"י גבורותיו דוקא כו'. ושרש הדברים הללו הנה ידוע בספרי המקובלים (בר"ח ופרד"ס וגם בבחי' האר"י ז"ל) דשרש עוה"ב הוא נמשך ממדת הדין דוקא ושרש עוה"ז הוא ממדת החסד דוקא כמ"ש בביראת זה העולם כי אמרתי עולם חסד יבנה וכן והוכן חסד כסא כו' חסד אל כל היום כו'. וכיוצא באלה הרבה מקראות שמשמעותן שיעקר בנין עולם הזה מבחי' המדה של חסד הוא כו'. והטעם לזה הוא להיות ידוע בענין עצמו' אור הא"ס איך הוא קדוש ומובדל בערך לגמרי מכל ענין השתלשלות כו' ולכך נקרא אין סוף משום דלית מחשבה תפיס' בי' לסופו וגם אין לו תחלה כו' וא"כ א"ל הי' שיומשך מאתו אצילות אור שיושב ויתקבל בגשמות מוגבלות מאין ליש עד שיהנו מזיו אורו ממש כו' כ"א ע"י שיתמזגם עצמות האור בתחלה בהעלם וצמצום גדול ואח"כ יומשך למטה האור התמזגם ויוכל להתקבל בגשמות ומלאכים כו'. והוא להודיע לבני האדם פי' שיוודע ויושב להם ההארה מאור הא"ס אין זה כ"א בחי' הצמצום שהן הן הגקרא גבורותיו כו' כידועי וזהו ענין מאמרם ז"ל (מנחות כג ב) ביו"ד נברא העוה"ב פי' בבחי' צמצום דוקא כמו צורת היו"ד שמורה ענין הצמצום מפני שאינו אלא נקודה חדה כו' כידוע ויובן זה עד"מ מבחירות אכן טוב שלא יוכלו להסתכל בו כ"א ע"י צמצום כלי ההבטה

ובחינת השוב מחכמה וכמ"ש במ"א באריכות וד"ל וביו"ט מתחבר' שניהם אבל בשבת אין ההארה רק מבחי' החכמ' ע"מיה שהיא בחי' הביטול דשוב כמ"ש כי קדש היא לכם ומתארת השבת נובע עיקר תקור כל הג' תפילות. ומשום דשרש ג' רגלים כנ"ל ע"כ ג' מועדי הוי' הן בחי' ממועטים שע"י תעבור השפע מן החכ' להיות מליאת ג' תפילות הללו מסתעפים ולכך נקראו המועדים מקראי קדש כו' (וע"ד המבואר במ"א בפסוק ושמרו דרך הוי"ה כו' כן הג' רגלים הן כמו בחינת דרך להוי"ה שיהיה נמשך ממ"ה דחכמה שם הוי' בגילוי למטה מפני שאז זמן המועד בפסח בבחי' החסד כו' וד"ל) ונמצא שבדרך פרט נמשך בכל יום ג' התפילות ודרך כלל הן ג' רגלים. ולעג ג' אלו הנה יש ג' מדרגות ג"כ מחשבה דיבור ומעשה והנה התפיל' עיקרה במחשבה שהוא כוונת הלב והתפילות כנגד תמידין הן' וזהו להקריב לי במועדו דוקא פי' להקריב להיות בחינת חיבור ויחוד דסובב וממל' וזהו ל" (כי להקריב לשון התקרבות המשפיע למקבל וגם התקרבות המקבל למשפיע) וכן את קרבני סובל ב' הפירושי' לקרב אותו וגם הן קרובים אליו. במועדו דוק' דהיינו בזמן מועדי הוי' לפי שעל ידם תעבור השפע דוקא להיות החיבור הזה דאת קרבני כו' לפי שע"י העלאת מ"ל ותתדל"ת אדל"ע כו' ואין הזמן לזה רק בג' מועדי' הללו ודרך פרט בג' מיני תפילו' הג"ל שחרית הוא מלמטה למעלה כענין יוצר משרתים כו' בבחינת הרטא ואח"כ השוב כו' ושבועות הוא מנחה מלשון מנוחה (וכמ"ש ירח מנחה) שאין בה אלא מנוחה ונייחא מלמעלה למטה בלא בחי' הרטא קודם לה והוא עקידת חילו דיחזק כו' וסוכות ערבי' כלול משניה' כמדת יעקב שהי' כלול מאברהם ויחזק כידוע וד"ל. וכ"ו בבחי' מחשבה אבל בבחי' דיבור יש ג"כ ג' אלה והוא בבחינת הדיבור בתורה הנה בפסח זכור לדכורא תשב"כ סוכות שמור לנוק' תשב"ע"פ ושבועות הוא בחינת פנימית התורה ביום חתונתו כו' וד"ל. וגם בבחינת המעשה יש ג' אלה והוא קרבנות דג' רגלים דעל ידם דוקא כתיב יראה כל זכורך כו' והוא בזריקת הדם ע"ג המוצח בפ"מ שע"י יהיה בחינת גילוי דסובב למטה ביותר מכל מה שיהיה ע"י מחשבה ודיבור כו' וד"ל. והוא ענין ב"פ ואמרת עד זה האזה כו' וכנ"ל. ובכ"ו יתורן כל

כו' וד"ל' ואמנם התהוות זה העולם שהיא היפוך ענין הג"ע הג"ל שהרי עולם זה הוא הפירוד כמ"ס ומשם יפרד כו' ונקראת עלמין דפרודא לפי שהן באו ונמשכו מאין להיות בבחינת יש ודבר מה בבחינת נפרד דוקא כו' . הרי בהכרח לומר שבא שרש ענין המשכה הזאת מבחי' אור החסד דוקא והיינו מפני שנתפשט וירד אור האלהי כ"כ בירידות המדרגות

לְרֵיחַ גִּיחַח אִשָּׁה לַיהוָה : וְנִסְבּוֹ

רביעית

למטה מטה עד שמהווה גם בחי' יש ודבר נפרד כו' ואין ירידה זו רק מלד אור החסד שטבעו לירד למטה כמים היורדין מגובה למתוך כו' וכידוע . וע"כ נאמר בעוה"ז כי אמרתי עולם חסד יבנה ע"י חסד דוקא משא"כ עוה"ז או ג"ע העליון שהוא בחי' ביטול הגשמות מפני השגתם בהארה קלת מעלמות אור האין סוף כנ"ל . הרי בהכרח שדרך להיות המשכה שלהם ע"י בחי' גבורות ומלומים כנ"ל הטעם . וזהו שרש הטעם שאמרו בספרי הקבלה שכוה"ב שרשו ממדת הדין דוקא ושרש עולם הזה ממדת החסד דוקא וד"ל . ובהקדמה זו יובן מה שמיניו בדרו"ל ביסורין שבאין על האדם בעולם הזה שקוראין להם יסורין של אהבה כמ"ס אשרי הגבר אשר תייסרנו י"ה כו' . וכידוע זה בכמה מקומות בדבריהם וז"ל . ולכאורה יפלא מאד הא"ך יתכן שיקראו לעונש ודין גמור בשם יסורים של אהבה שהרי האהבה באה מפנימית מדת החסד כמ"ס כי חפץ חסד הוא כידוע . אך הענין הוא מטעם הנ"ל להיות שרש ענין עוה"ז הוא מבחינת מדת החסד כנ"ל ושרש ענין העולם הבא הוא ממדת הגבורה והדין . והנה ידוע שכל מדה כלולה מחברתה כמו מדת החסד הנה היא כלולה גם מגבורה ונקראת גבורה שבחסד וגם מדת הגבורה כלולה מבחי' החסדים ונקר' חסד שבגבורה וא"כ לא הו' הפרש ביניהם כלל . אך הענין ידוע דעיקר ההתגלות במדת החסד הוא החסדים והגם שכלול גם ממדת הגבורה הוא מעט מועיר הוא ואינו דין קשה כ"כ ובמדת הגבורה הוא להיפך שיעיקרו בחי' גבורות והגם שכלול גם מן החסדים אבל הם בטלים ומעט מועיר הם כו' ובהיות כן ההפרש גדול מאד בין חו"ג עד שיוכל להיות שיהי' בחי' גבורה שבחסד יותר חסד מבחי' חסד שבגבורה כו' . ומיזן זה ע"י הקדמה א' דהנה אצל מי שהוא חסדן בטבעו גם כאשר ירגו ויקלפו על עבדו וכיוצא ויפסוק עליו עונש לא יהיה עונש חמור להכותו בלי חמלה אלא יהיה עונש קל מאד כו' מפני שלעולם טוב לבבו יהי' תגבורת גדול לחסדיו על הגבורות עד שגם העונש הראוי לבא לא יהי' חמור כי גם עונש קל מאד לגבורות ודין גדול יחשב אצלו לפי ערך גודל חסדו וטובו כו' . אבל במי שהוא אכזרי בטבעו מבחי' הגבורות הנה כאשר ירגו ויקלפו יהיה עונשו חמור מאד להכות בלי חמלה מפני שיעיקרו בחי' דין לא יהיה נחשב עונש קל לעונש כ"א עונש חמור מאד

דוקא כו' וד"ל' ולפ"ז יובן גם כן שיוכל להיות עוד שגם בחי' החסדים של מי שיעיקרו דין נחשבים לבחי' גבורות לגבי מי שיעיקרו חסד ובחי' הגבורות של מי שיעיקרו חסד יותר טובי' מן החסדים של מי שיעיקרו דין (והדוגמא לזה ידוע מגבורות גשמים שהתחלקותם בחי' למנוס הוא ונק' גבורה שבחסד והוא יותר טוב מבחי' חסד שבגבורה כמו במחנה סנחריב

שהשמיע ה' הוד קולו כו' ונאבדו עי"ז כו' וכמ"ס במ"א באריכות) ומכ"ז יובן גם כן הטעם שקראו רז"ל ליסורי עולם הזה דוקא בשם יסורים של אהבה דוקא כי הנה בודאי עונש הגיהנם חמור מאד מאד ואין ערך והשתוות לדמות יסורי עולם הזה מאפס וקשה יסורי הגיהנם וכך הקלע כו' והוא לפי ששרש עולם הבא היא תמדת הדין כנ"ל על כן בחי' הגבורות הגמלאים שם הן קשין מאד מאד אבל עולם הזה ששרשו ממדת החסד בחי' הגבורות שיש כאן הוא מעט מועיר ואינו קשה כ"כ כו' ולזה הטעם נקרא ג"כ יסורי עולם הזה יסורין של אהבה פי' לפי שהן מבחי' גבורות שבחסד וזהו של אהבה ששרשו מבחי' החסד כנ"ל ובחי' יסורי הגיהנם בא ונמשך מבחי' חסד שבגבור' כי העונש בגיהנם בא רק כדי לתקן נפש האדם ולטהרו מכל סוג . ופסולת שנדבק בה ואינו ענין דין גמור אמיתי כו' ומבואר למעלה שיוכל להיות שיהי' בחי' הגבורות שבחסד יותר טובים מבחי' החסדים שבגבורו' כו' . וע"כ באמת מה שבאין לאדם מעט יסורי בעולם הזה הוא חסד גדול יותר מעונשו של גיהנם כי גם בזה המעט ניתקן יותר ממה שהי' מתוקן על ידי הגיהנם מפני ששרשו חסד עליון יותר כו' . ולזה כיונו חז"ל בכמה מקומות בדבריהם שהעונש של יסורין באין על האדם בעולם הזה שהוא כדי לפטורו מעונש הגיהנם כו' ואין הכוונה רק באיכות היסורים שהוא מפני יסורי גיהנם קשין יותר ובכאן נפטר בעונש קל שהרי מלבד זאת הטובה יש טובה וחסד רוחני יותר בתיקון הנפש ביסורי עולם הזה מיסורי גיהנם והוא מטעם הנ"ל כמו שבחי' גבורה שבחסד גדול יותר מחסד שבגבורה כו' וד"ל . והנה מאחר שנתבאר למעלה ששרש עוה"ז וג"ע הוא מבחי' מדת הדין הנה מזה הטעם יובן למה יש ריבוי ההתחלקו' כ"כ בגן עדן לנשמות ומלאכים אין מספר כידוע דלמחנה מיכאל הימנה מאת אלף וכו' כמבואר בהיכלות דפ' פקודי לפי שמבחי' הזמנוס יבא ענין ההתחלקות דוקא כידוע . וזה הענין יובן ע"מ כנפש האדם שהיא מתחלקת בכלי ואברי גופו כח הראי' בעין וכח השמיעה באוזן וכח הדיבור בפה דהנה אלו רואים בכ"ז ענין התחלקות חיות וכחות הנפש דהיינו שיתחלק חלק קטן ממנה לכלי האוזן ולכלי העין יתחלק ממנה חלק גדול יותר ובכלי הדיבור בפה מחלק גדול יותר ועכ"ז יש לאוזן כח מעלה בפ"ע שאינו בעין שהרי העין לא

לא יוכל לשמוע וכדומה לזה בכל חלקי האברים הפנימיים כמו קרביים ובני מעיים זה משמש לכך וזה לכך וכא"ל מ'מ'מ'מ' כדי שיעור קבלתו בלבד. וכ"ו מסיבת התחלקות הנפש דהיינו מה שתמעט אורה למיעוט אחר מיעוט כדי להיות ריבוי החלקים כו' וד"ל וגם ב'מ'מ'מ' זה של ההתחלקות יש בחי' קטנות ובחי' הגדלות כידוע דאין האברים נגדלי רק אחר

רביעת ההין לבבש האחר בקרש

הסך

בו ע"כ יהיו מקיפות מכל לך. אבל מבחי' התחזונה שבמקף הוא בחי' או"פ כו' אשר יוכל להתלבש בכלי' ואותיות וגם הוא מתחלק לחלקים רבים כו'. ועד"ו יובן מן השכל למדות גם כן שיש שם בחי' או"מ ואו"פ על אופן הג"ל שהרי אנו רואי שלא יוכל אדם להתפעל בלבד ב'ה'ה' ע"י ההתבוננות לפי ערך ההתבוננו' ממש כמו שהיא נתפסת בהרמזה במוחו אלא

רק אפס קצוה ממנה מתלבש באורות המדות והו"ר והוא בחי' או"פ כו' כנ"ל וד"ל. ואחר שנתבאר גם בדרך פרט ענין מקיף ופנימי יובן מזה לכללות השתלשלות של העולמות כולן. דהנה ידוע דבכללות ההשתלשלות נק' כל הג"ל רק בחי' מ"ה וב"ן דכר ונוקבא ופי' ב"ן דנוק' הוא בחי' או"פ בדרך כלל ופי' מ"ה דדכר הוא בחי' או"מ בדרך כלל. והגם שיש בחי' אורות פנימיים גם בבחי' מ"ה כידוע מ"מ לגבי בחי' ב"ן דנוק' גם בחי' או"פ דמ"ה יקראו בשם מקיפים לפי שצדק כלל כל בחי' מ"ה נק' מקיף לגבי בחי' ב"ן. וגם בדרך פרט הנה ידוע דמבחי' או"פ דמשפיע נמשך מקיף למקבל וכמבואר ע"פ משל הג"ל כמו דמן מקיפים מתלבש רק בחי' התחזונה שבו להיות בבחי' או"פ. כמ"כ מעצמות המשפיע קודם שהתחיל להשפיע גם בחי' המקיף שיבא ממנו למקבל אינו נמשך רק מבחי' התחזונה שב'מ'מ'מ' והוא הנק' בחי' או"פ חללו כו' וכמ"ש במ"א וד"ל. והנה ידוע דשם מ"ה הוא המזכר ב"ן דב'חכמה דוקא א'תביריו והענין של הבירור ב"ן הוא להפריד בין טוב לרע או להעלות ולתקן מרע לטוב כו'. ואופן פרטי הבירורים על ידי שם מ"ה הנה ידוע דהתחל' של הבירור הוא בעולם הנאצלים על ידי חכמה דאזי' ומה שלא יוכל להתברר באזי' נדחה ויורד לבריאה ומה שלא יוכל להתברר בבריאה נדחה ליצי' ומיני' לעשי' עד דמה שלא יוכל להתברר גם בעשי' נדחה לגמרי ונעשה פסולת ורע גמור כו'. וביאור הדברים הנה ידוע דבחי' גילוי אור א"ס אינו אלא מה שהוא בחי' ביטול דוקא ולכך אין התחלת אור א"ס אלא בחכ' דוקא כו'. אבל מה שהוא בחי' יש ודבר הוא בחי' מסך מבדיל שאין אור א"ס מתגלה בו כו'. וידוע דערך בחי' הביטול היינו בכל עולם ועולם לפי ערכו דוקא ומה שנק' ביטול באזי' נק' יש למעלה מעולם האזי' ומה שנק' יש באזי' נק' ביטול ואין בבריאה וכיוצא בזה. וא"כ ענין הבירור בעולם הנאצלים הוא מה שיכול להיות שם בצחינת הביטול שלפי ערך עולם האזי' הוא מתברר ושורה בו אור הא"ס ומה שלא יוכל להתברר שם להיות בבחי' ביטול אלא הוא בבחי' יש בערך עולם האזי' הוא נדחה למטה בעולם הבריאה ושם יקרא עדיין בצחינת ביטול ואין כנ"ל. ולכך יוכל להתברר בבריאה להיות אור הא"ס שורה בו לפי ערך בחי' ביטול דעולם הבריאה. כי הנה ידוע דאור א"ס הוא

שנשלב ג' המדריגו' עיבור יניקה מוחין ולנגד ג' אלה עי"מ הן בחי' התכללות ראש תוך סוף שבכל אבר תחלה עד שנעשה אבר שלם בבשר גידי' ועצמות שהן ג' מיני כלים אמעמי פנימי חילון שהן רת"ס כו' ולהיות רת"ג לטפ"ט בעיבור גי' פ"א וכן ליניקה וכן למוחין וג"פ פ"א גי' רת"ג וה"ח המגדלים רת"ח אברים גדלות כו'. והנה בדרך כלל נק' בחי' התחלקות האזת באברי' בחי' או"פ דיושר בצורת פרטוף כנ"ל אבל בחי' עצמות הנפש כמו קודם ש'תמעט ותתחלק לחלקי' קטנים עדיין היא בחי' עיגולים דמקיפי' ואין שם ציור התחלקות כלל ואין לשום אבר שום קדימת מעלה ומדריגה על זולתו עד שכל השכל עם כח ההילוך שוים שם כי האור הוא מקיף לראש ורגל בהשוואה א' כו' וד"ל. והנמשל מכ"ו יובן למעלה דבחי' מ"ל דאזי' שנשמות ומלאכים לאין מספר מקבלים ממנה כל חד לפוס שיצורא דילי' בלבד. מלאכים מארי דעיינין מבחי' כח הראי' ומלאכים מארי דאודנין כו' עד שיש מלאכים שנק' קרביים וכמ"ש וכל קרבי כו' הכל הוא מבחי' או"פ דיושר שהוא בצורת פרטוף אדם והוא בא מסיבת הגמנוס שנתמעט אור האזי' כ"כ עד שבה לריבוי החלקים קטנים כ"כ וכנ"ל במשלי' אבל עצמות אור האזי' הוא למעל' הרבה מבחי' התחלקו' האזת ועדיין אין שם בחי' מעלה ומטה במדריגו' כלל ושם נאמר כחשיכה כאורה קטן וגדול שם הוא כו' ונק' בחי' סובב בדרך כלל אבל גם בדרך פרט בכל השתלשלו' השפע והנה זהו בדרך כלל אבל גם בדרך פרט כנ"ל. השפע מעילה לעילה יש בחי' עיגולים ויושר שהוא ענין או"מ ואו"פ ואור המקיף יבא בתחלה מן המשפיע ומבחי' התחזונה שבמקיף בלבד יתגמנס להיות בבחי' או"פ. וביאור הדברים יובן עד"מ הידוע ממה שאנו רואים שלא יוכל איש להווי' לידי גילוי בדיבור כמו שהשכיל השכל בהשכלתו להיות ממש בדיבור כמו שהוא בכח השכלתו וא"כ מוכרח שאותו אופן המצויר בהשכלתו ממש נשאר בבחי' העלם על הדיבור ונקר' מקיף וסובב לדיבור כי הרי אינו בא ונמשך ונתלבש בדיבור כלל כי אינו מושג כלל בדיבור רק אפס קצוה דהיינו מבחינה התחזונ' שבאותו שכל המושכל חללו הוא אשר מושג ומתלבש ממש בדיבור וגם הוא מתחלק להרבה חלקי' קטני' דהיינו באותיות וצירופין הרבה בדיבור כו'. ונמצא מובן מזה למעלה שבחי' אור המקיף הוא אשר אינו נתפס כלל בכלי ולא יוכל להתלבש

יורד ומשתלשל ושורה בכל עולם לפי ערך בחי' ביטול שימצא
 בו כו' וד"ל . ומה שלא יוכל להיות בבחי' ביטול גם בעולם
 הבריאה נדחה לעולם היצי' . ועד"ו מיצי' לעשייה עד דמה
 שלא נתברר גם בעולם העשייה האחרון בהשתלשלות נדחה
 לגמרי ויוצא חוץ למחנה שכינה
 בבחינת פסולת ורע גמור .
 והענין הוא ע"ד משארו"ל
 דמאן דלא כרע במודים נעשה

הַסֵּךְ נֶסֶךְ שֶׁכַּר לַיהוָה : וְאַתָּה הַכֶּבֶשׂ

השני

הנחת רוח הוא שאמרתי ונעשה רזוני פי' שנתגלה רזוני הפשוט
 הנקרא רדכ"ר במנחא דא"ק . ולהיות שאין טעם לרזון כלל כ
 הוא פשוט בתכלית ההעלם בבחינת העצמות אך מזה נחת
 רוח לפני מה שאמרתי ולויתי בבירור דשם מ"ה ונעשה רזוני
 פי' ונתגלה רזוני שיהא מסכים
 לזה והוא מסיבת בחינת
 ריח הניחוח שעלה לרזון
 הפשוט . והוא פי' נחת רוח לפני

נחש כו' . ובוהר אמרו ללא יקום בתחיית המתים כידוע
 לפי שבחי' הביטול שבעולם העשייה האחרון היא בחינת
 מדריגה התחתונה שבאמית' הביטול . והוא רק ענין הכרעה
 לבין ראשו בבחי' חילונית בלבד מפני שעולם העשייה הוא
 ממדריגה התחתונה שבהשתלשלות כידוע ואין ערך בחי' ביטול
 נמצא בהם רק בבחי' כרעה חילונית כו' וע"כ מי שאינו כורע
 בתודי' בבחי' חילונית ההכנעה ג"כ . מה שאינו אלא לפי ערך
 העולם השפל הזה א"כ אין לו תקנה עוד להתברר להיות
 בו בחי' גילוי אור האלקי מפני שמה שלא מתברר בעולם
 העשי' האחרון שוב אין לו מקום עוד יותר נמוך שיפול שמה
 כו' . ולכך נעשה נחש דקליפה שזהו מקומו לפי סדר
 השתלשלות כידוע וכן לא יקום בתחיית המתים מזה
 הטעם כי ענין התחייה הוא אחרי היות הבירור בעולם
 העשייה כידוע . וזה אין לו בירור מפני שלא כרע במודים
 גם בחילונית ההכנעה כו' (ואין לאותו הגרמא שממנו התחיה
 שום בירור כו' וד"ל) . והנה עיקר סיבת המשכת שם מ"ה
 המצרך בכל עולם ועולם לפי ערכו אינו אלא מפני שיש בחי'
 שרש ומקור לשם מ"ה ממקורא דכולהו והוא מבחי' שם מ"ה
 שבמנחא דא"ק ומה שיוצא משם ההארה הנקרא שם מ"ה
 החדש וכידוע בע"ח . וזהו מ"ש באהרן והיה על מנחו לרזון
 כו' פי' לפי שבבחי' מנחא דא"ק הג"ל נתגלה שם ההארה
 מבחי' רדכ"ר שהוא בחי' רה"פ שלפני כל ההשתלשלות כידוע
 וזה והיה על מנחו לרזון כו' וד"ל . ומשם מאיר אור להיות
 כח ועוז לשם מ"ה שבחכמה שבכל עולם להיות מברר
 בירורים . וביאור הדברים הוא לפי שבאמת קמיה ממש
 דהיינו קמי עצמותו אור האין סוף הפשוט שלמעלה גם
 מהתחלות בבחינת הקו והחוט כו' אין תופס מקום כלל כל
 ההשתלשלות דמ"ה וב"ן בכלל ובפרט הג"ל א"כ מהיכן יהיה
 סיבה שיהיה רזון לזה היחוד וזה הבירור דשם מ"ה בכלל
 ובפרט כו' . אמנם כדי שיהיה לו הרזון לזה היחוד דמ"ה
 וב"ן זהו הנקרא רזון שעל מנחא דא"ק כו' וכמ"ש והיה על
 מנחו לרזון כו' דהיינו שיהיה רזונו הפשוט שאין טעם לרזון
 כידוע להיות שרש ומקור ליחוד מ"ה וב"ן ושיברר מ"ה וב"ן
 וכיוצא . וזהו ענין מארו"ל על מלות הקרבנות דכתיב זהו
 לריח ניחוח נחת רוח לפני שאמרתי ונעשה רזוני פי' שאמרתי
 היינו בחי' האמיר' שבמכ' שהוא שם מ"ה המברר כידוע . ועיקר

שאמרתי ונעשה רזוני כו' וד"ל . אך הגה אחר שנעשה
 הבירור ע"י היחוד דשם מ"ה וב"ן צריך שמירה שלא יושפע
 מזה היחוד לחילונים שאינם ראויים לכך כו' . וביאור הדברים
 הגה זהו הענין ב' התורות תורה שבכתב הוא מבחי' שם מ"ה
 דדכורא המברר וזהו זכור לדכורא כו' ותשבע"פ הוא בחי'
 שם ב"ן המקבל וזהו שמור לטקבא כו' כידוע דתורה שבע"פ
 מל' הריגן לה כו' . והענין הוא כך דבהיות שע"י הקריאה
 בתשכ"כ הוא כאדם שקורא ראובן כו' . היינו בחי' שם מ"ה
 כו' שהוא בחי' סובב כו' בכלל כנ"ל הוא נמשך ונקרא למטה
 וזהו זכור לדכורא המברר כו' והבירור נעשה בשם ב"ן
 דנוקבא הוא בחי' תושבע"פ . והענין הוא לפי שאנו רואים
 שעיקר תושכ"כ הוא לורת אותיות בלבד גם מבדלי שידעו
 רזון מטעה הדבר כלל כמו מלות תפילין וקשרתם לאות כו'
 שאין יודעים בזה כלל איך לטעות תפילין ועכ"ז פסוק זה
 דוקשרתם הוא עיקר התורה דאפילו ע"ה עולה לקרות
 בתורה אע"פ שאינו יודע מה שקורא כי עיקרה אינו אלא
 האותיות בתמונתם בלבד משא"כ תורה שבע"פ הוא בהיפוך
 שעיקרה הוא השגת הרזון מטעה המורה איך תהיה בפ"מ
 ולא איכפת לן אם הדין וההלכה כתובה בה באזהר לשון
 שיהיה ואפילו בלשון לעו רק שידעו ושיגו מזה היטיב גמר דין
 המעשה בפרט איך תהיה ואיך לא תתכשר המעשה כמו ד'
 בתים דתפילין דוקא ולא באופן אחר זולת זה . וכיוצא בזה
 בצינית הרבה פרטים כו' . והטעם לזה הוא לפי שעיקר ענין
 תורה שבע"פ הוא שיבא דבר המצוה לשיעורין וגבולין לדקדק
 באופן המעשה איך שתהיה ולמה ומאווה טעם כי צריך שיותפס
 הענין בהשגה דווקא משא"כ בתשכ"כ כו' וד"ל . ולהיות כן
 עיקר השמירה הוא בתשבע"פ דוקא ולא בתשכ"כ כו' כי מפני
 שבתורה שבעל פה בא הדבר במדה ושיעור כך ולא כך לא
 יוכל לקבל מזה היחוד מי שאינו ראוי כו' משא"כ אם היה
 אופן המעשה מתכשרת בלי שיעורים ודקדוקים היו הכל
 יכולים לקבל כו' . וזהו ערבים עלי ד"ס כו' כמ"ש במ"א .
 ולכך שמור לנוקבא דווקא כו' כי עיקר השמירה ליחוד מ"ה
 וב"ן הג"ל אינו אלא בתורה שבע"פ דווקא כו' וד"ל . (והן
 ענין דקדוקי סופרים כמו עד ד' אמה הסוכה כשירה ולא
 ביותר וכיוצא וד"ל) . והנה השרש של הענין ההפרש בין
 עוה"ב לעוה"ז הוא כך שהעוה"ב הוא לאחר הבירור דהיינו
 לאחר

לאחר שכבר עמר אופן הצירור דשם מ"ה וצ"ן הג"ל כי בבחי' הגילוי או"מ למטה כדי לברר יש לזה שיעור ומדידה איך וכמה כו' . וכבר נמדד אופן הצירור בכל דבר כמו שכך וכך יומשך התענוג לנשמות וכך וכך למלאכים . ועד"ז בכל פרטי פרטיות לכל הנבראים דמסע' דעוב ובהיפוך למלאכים רעים דמסע' דקליפה כמו מלאכים מקטרגים ולמטה מהם מלאכי

הַשְּׁנַי תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבִים בְּמִנְחַת

הבקר

וגם בבחי' יחוד או"ג אין טפה דדטורא יורד בלתי שיוקדם לעלות כנגדה ב' טיפיי' דטקבא מחו"ג הגק' העלאת מ"ג . והדוגמא מזה נמצא גם בעבודת ה' בתפילה ברשפי אש התשוקה שיש ב' מיני התלהבות העולה מלמטה למעלה הא' בבחי' האהבה והב' בבחי' היראה והן נקרא ב' טפות דטוק' מחו"ג שעולין מלמטה למעלה וכיוצא בדוגמא זו יוצן ג"כ למעלה

בבחי' יחוד עליון דמ"ה וצ"ן בכללות כו' וד"ל . וזהו פי' לאשי פי' והוא ע"י הקרבנות דווקא כי הגה בקרבן הבהמה ע"ג המזבח היה תחילה ענין התכללות אש שלמטה באש שלמעלה והוא באר'י דאכיל קרבנין . וברש הבהמה באמת מבחינת פני השור אשר משמאל כמבואר למעלה דיסוד האש בחי' דבהמה גם למעלה במלאכים כו' . וזהו נמשך וירד אח"כ בבחי' אש י' הג"ל . וזהו לאשי והוא כמ"ש שמאלו תחת לראשי . וידוע דשמאלו זה מתפשט למטה גם במרכבה דפני שור כו' שהרי הכל הוא מבחי' קו השמאל כו' וד"ל . והנה אלו רואים בעבודת ה' שיש ב' מדריגות הא' ענין ההתלהבות כנ"ל ואחר ההתלהבות יבוא למדריגה יותר גבוה ממנה והוא בחי' הביטול כידוע . והנה בחי' הביטול היא באה מלמעלה למטה דהיינו בדרך ירידה למטה היפוך בחי' התלהבות העולה כו' כידוע בענין רו"ש דשוב הוא בחי' המשכה מלמעלה למטה כו' . ומוזה יוצן הדוגמא גם כן לבחי' מ"ה וצ"ן בדרך כלל שההתלהבות הוא בבחי' צ"ן דטוק' שרשפיה רשפי אש כו' כנ"ל בענין אין לך טפה כו' . ומ"ה הוא בחי' הביטול שיבא אחר כך מלמעלה למטה וזהו אין לך עפה פי' טפה דשם מ"ה שאין טפיים דבין כו' וד"ל . וזהו יוצן גם כן הפסוק ואחרי האש קול דממה דקה ואמרו בזהר תמן קאתי מלכא פי' באש דטוק' עדיין אין שם רק העלאת ולא בחי' המשכה מבחינת הביטול עד שאחרי האש יבא קול דממה דקה שהוא בחינת ביטול כמו בלילתא דבלחש כידוע . ותמן קאתי מלכא פי' בחינת טפה דכורא דשם מ"ה כו' וד"ל (ומ"ש בזהר בתיקונים לא באש ה' אית אש ואית אש כו' הענין הוא דגם מה שיש בחינת אש גבוה שנק' אש הוי"ה גם בהעלאת מ"ן עכ"ז בחינת קול דממה דקה דכורא גבוה הרבה ממנה וע"כ הוא בא אחרון להיותו יורד ונמשך מלמעלה למטה דווקא כנ"ל וד"ל) . וזהו פי' לחמי לאשי פי' לחמי הוא עד"מ מן הלחש שממשך הנפש בגוף כנ"ל כך סיבת המשכת טיפת אור אבא מלמעלה הגק' קול דממה דקה שהוא כענין המשכת ביטול הג"ל זהו הגק' לחמי וכענין ישראל משרנסין לאביהם שבשמים . וידוע דאביהם שבשמים היינו אור אבא שבז"א הגק' שמים והפרנסה לאביהם כו' היינו שיתעורר מאור א"ס להתמשך למטה בבחי' היחוד דמ"ה וצ"ן כנ"ל וזה אינו אלא ע"י הקרבנות שנק' לאשי פי' שמעלין מ"ג מאש ה"א להיות אש יו"ד ואז אחרי האש יוכל לבא קול דממה דקה כו' וד"ל . והמשך דברי הפסוק

חבלה כו' ג"כ הן מקבלים כבר לאחר שנשלב הצירור ע"י שם מ"ה וצ"ן . והוא עפ"י אופן הידוע במדידה איך וכמה יפרד הרע ונן הטוב ויודל אש אופן ההבדלה מעט במקום זה לא יהיו מעורבים בחלק הרע כ"כ ובמקום אחר נבדל הטוב הרבה ויהיו רעים ביותר וכיוצא . ועכ"פ אין לאחר המדידה באופני ההבדלה שום שינוי בדבר כלל אלא כאו"א על מקומו יבא תמיד כל ישונה מטוב לרע ולא מרע לטוב וע"ז נאמר לא יחליפנו ולא יתיר אותו כו' . אבל עוה"ז נקרא עולם התמור' ועולם השינוי שהרי מתהפך בו מרע לטוב ומטוב לרע תמיד ואין כאו"א עומד על מקומו בלתי שינוי כו' . והטעם הוא לפי שהעוה"ז עדיין הוא מתברר משם מ"ה ולא נשלב עדיין הצירור וכל זמן נקרא עולם הצירור כלומר שעדיין אינו ברור אלא עומד תמיד להתברר דהיינו שמאיר בו תמיד משם מ"ה המקיף להיות מתגלה למטה ע"י תורה ומצות כנ"ל . ולכך אמרו היום לעשותם דוקא שהתשובה מועיל בעולם הזה דווקא . ולכך יכול לשנות ח"ע ולהתהפך מרע לטוב ולהיות נעוץ סופן כו' משא"כ בעולם הבא וכו' וד"ל . ועתה אחר כל הג"ל י"ל שיש ענין את קרבני לחמי לאשי כו' . דהנה כתיב שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני ומבואר בזהר בזה במה ששאל ר"א לר"ש כו' . ותוכו התשובה שזהו הענין של שמאלו תחת לראשי כו' הוא עדין קודם הזיווג והוא התעוררות להיות תאובתא דכורא לטוק' ותאובתא דטקבא לכורא ובסיבת זה יוכל להיות הזיווג אח"כ (ולכך נק' זה החיבוק בשם יחוד יותר עליון והוא בבחינת המקיפים ולכך אין הולדה כלל מזה כמבואר בע"ח וכמ"ש בת"א) . ולהיות שזה הענין דשמאלו תחת לראשי וזהו לריך תנאי דהיינו שיהיה התעוררות אש יו"ד מחמת אש ה"א דטוקבא תאובתא לגבי דכורא בתחילה וכמ"ש ואל אישך תשוקתך והוא בחי' ה"ג דטוק' שעולה מלמטה למעלה גבורה שבחסד שבמ"ל לגבורה שבת"ת כו' כי מאש לוקחה זאת . ועי"ז יורד אח"כ א"ש יו"ד מלמעלה למטה להיות שמאלו תחת לראשי כו' . וכמו שהוא על דרך דוגמא למטה ביחוד זכר ונקבה הגשמית כידוע . וגם בשעת היחוד והזיווג כן הענין שהרי ידוע בשפע ירידת גשמים ארו"ל שאין לך טיפה יורדת מלמעלה שאין טפיים עולין כנגדה מלמטה למעלה .

כך הוא את קרבני לחמי לאשי את מזרופי אוחיות האורה מא' עד תי"ז לפי שבהם ממשיך אח"ס בחכמה שבחורה לכך הוא קרבני פי' להיות התקרבות והתחברות להיות היחוד דמ"ה וב"ן ולהיות לחמי לאשי כנ"ל וד"ל ואח"כ מפרש והולך שזה הענין דלחמי לאשי הוא ענין ריח ניחוחי כו' כי הגה ידוע צפי' ריח שהוא העול' מלמטה למעל' דוקא כמשל הריח כו' ושהוא

הַבִּיקָר וּבְנֵי כֹהֵן

משיב"ח הנפש ומחוק השכל להתישב יותר בבחי' הרחבה כו' . והענין הוא דכמו שבזמן הגלות ידוע שהוא בחי' הקטנות של המוחין מאד למעלה כדוגמת ענין השינה באדם למטה וממ"ש במ"א וכך למעלה ביי"ס דו"א כאשר מסתלקים כל המוחין כמו בבחי' השינה ונריך להמשיכם במדות בהרחבה עד שהיו בבחי' מוחין גדולות . אין זה אלא ע"י הקרבנות שהן נעשים לריח שיעלה ויעורר למעלה שיומשך בחינת מוחין דאבא בבחי' הגדלות במדות והרי זה כמשל הריח שמחוק השכל כנ"ל . וזהו פי' ריח ניחוחי שמחמת הריח נעשה ענין ניחוח לשון נחות דרגא דהיינו מה שיתיישב בחי' אורות דאבא בהרחבה מלמעל' למטה . והוא כענין המנוחה באדם שתשוב נפשו עליו מלמעל' למטה ונק' נייחא דרוחא כידוע כמ"כ פי' ניחוחי מלשון מנוחה ונייחא כו' והיינו כמו ענין המשכת בחינת הביטול הג"ל שהוא בדרך ירידה להנחת רוח מלמעלה למטה כנ"ל . ודרך כלל הגה זהו ענין יחוד מ"ה וב"ן כאשר יתחברו יחדיו או נקרא ריח ניחוחי כו' כי בחי' הריח הוא בחי' הרגוא דב"ן ובחי' ניחוחי הוא המשכת בחי' השוב דמ"ה כו' וכאשר מתחברים לאחד שזה עולה מלמטה וזה יורד מלמעלה נקרא ריח ניחוח כו' וד"ל . ומה שהקדים לומר לחמי לאשי לריח ניחוח הענין הוא לפי שמבואר למעלה בענין לחמי הוא בחי' הפרנסה לאור אבא בימין כו' ולאשי הוא בחי' אש יו"ד בבחי' שמאל כו' והכל עדיין הכנה וסביבה ליחוד וזיווג שאח"כ . וכענין הג"ל בפסוק שמאלו תחת לראשי כו' שכ"ז הוא קודם היחוד ואח"כ נעשה היחוד עלמנו וזהו שאמר לחמי לאשי תחילה ואח"כ מתילא נעשה ריח ניחוח כו' וד"ל : ריח ניחוחי תשמרו . ענין השמירה לריח ניחוח מבואר הוא למעלה הטעם דשמור לנוק' לפי שעי' השיעורין דד"ס שכן וכך ישרה אור א"ס דוקא ובאם לאו אינו שורה הרי השיעור הזה הוא בחי' כלי בית קיבול לרנה"ע הנק' רעוא דכל רעוין כו' שבוה הוא מתקבל ולא בזולת זה השיעור . ע"ד דוגמא ד' בתים דתפילין ובתפרן וחלכסון וכו' ככך שיערו חכמים שיתגלה אור א"ס בחכ' שבפ' קדש וא"ל אינו שורה וכיוצא כו' . וזהו תשמרו שמור זו משנה דהיינו לנוקבא תשבע"פ וזהו דברי אשר שמתו בפיק' כו' בפיק' ממש וד"ל . ופי' דברי היינו בחי' הדיבור שבו משם מ"ה דחכ' המברר כו' וכענין כל הקורא בתורה הקב"ה קורא ושונה כנגדו . ופי' הקב"ה ידוע שהוא בחי' ז"א וכאשר הוא קורא ושונה הענין הוא שנתמך בהדיבור הזה

משם מ"ה דאור אבא דווקא ולכך נק' דברי דבחי' יו"ד כו' (וכמבואר למעלה דהדיבור מייסוד הרוח דחכמה וכחכמה לנפש חיה לרוח ממללא כו') ואשר שמתו בפיק' היינו בתורה שבע"פ מ"ל קרינן לה שהוא שם ב"ן שהוא בחי' בית קיבול לשער בשיעורים כנ"ל והוא יחוד מ"ה וב"ן . וזהו ג"כ פי' ענין את קרבני את א' עד תי"ז שדיבור בתורה זהו הגורם

תַּעֲשֶׂה אִשָּׁה רִיח

להיות קירוב מ"ה וב"ן יחדיו וזהו פי' קרבני כו' וד"ל . וזה המשך דברי הפסוק את קרבני כו' ריח ניחוחי תשמרו פי' יחוד הזה דמ"ה וב"ן שהוא ריח ניחוחי תשמרו שיהיה בבחי' שמור לנוק' בתשבע"פ דווקא ומטעם הג"ל וד"ל . ושרש ענין התחלת הפ' זו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני כו' הגה פי' זו מלשון לוותא וחיבור כמבואר . והענין הוא להיות ידוע ששרש מדריגת משה שהיה בבחי' שם מ"ה בשרשו וכמ"ש ונחנו מ"ה . והנה הגם שניתנה התורה על ידו זה היה לו בדרך ירידה מעלמות מדריגתו כו' כי הלא נאמר במשה שהיה כבד פה וכבד לשון . וידוע הענין שהיה שרשו גבוה מבחי' אור שמלוכב בכלי כי היה מבחי' אורות המקיפים שאינם מתלבשים כלל בכלים ולכך היה כבד פה שלא היה יכול להביא דיבור כלל מה שהיה אללו במושג כו' ולהיות כן היה לו ירידה כשהולך להיות שליח בנתינת התורה שעיברה אינה אלא בשביל המשכת האורות בכלים מכלים שונים כידוע דמשנה בי"ג חסד סדר ורעים כו' וד"ל . וזהו לו את בני ישראל שישפיל א"ע ויומשך למטה להיות ממשיך בחי' מוחין דאבא במדות . וזהו אל בני' שהן המדות עליונות כידוע וידוע דהאבות הן המרכבה דהיינו בחי' מרכבתא עילאה והוא בחי' חג"ת דו"א חסד דאברהם הוא בחי' חסד דו"א והוא כדוגמת פני אריה להימין למטה כו' והרוכב על המרכבה הוא כמ"ש ועל הכסא דמות כמראה אדם כו' שהוא בחי' אבא שנק' רוכב על הכס' א' . והענין הוא דבחי' ביטול דשם מ"ה דחכמה הוא למעל' מבחי' התפעלות אהבה דנדת אברהם כו' אלא הוא בא ונמשך על האהבה מלמעלה למטה כדוגמת הרוכב על המרכבה כי אחרי האהבה האדם בא לבחי' הביטול כנ"ל וד"ל . וזהו פירוש לו את בני ישראל ואמרת אליהם ענין האמירה הוא באבא דהיינו שיומשך מאור אבא במדות הג"ל והוא כמו ענין הארת והמשכת בחי' קול דממה דקה שאחרי האש כו' וכנ"ל וד"ל : להקריב לי במועדו . הגה הטעם שנקראו ג' רגלי' בשם מועדי הוי"ה מבואר למעלה לפי שפירוש מועד הוא לשון יעוד וחיבור כמו הילכו שנים בלתי אש נועדו וכן הגה המלכים נועדו כו' וכן ונועדתי כו' וכן אשר לא יעדה והפדה כו' ובדבריהם ז"ל גם כן הרי את מיועדת לי פי' מחוברת ומתקשרת וכו' ועיקר ענינו הוא היחוד כידוע וגם כאן הוא אומר להקריב לי במועדו פי' דווקא בזמן שיש בחי' מועד והוא בחי' היעוד והיחוד עליון למעלה . וביאור הדברי' הגה ידוע ההפך בין שבת

ליו"ט דשבת נק' קדש ויו"ט נק' מקרא קודש. והענין הוא דבחי' החכמה נק' קודש העליון כידוע. כמ"ס והחכמ' מאין תמלא וכל שיש בו מבחי' האין נק' קדש יע"ש בחי' ההבדלה בערך כידוע והנה הבינה נק' יש כמ"ס להנחיל אהבי יש ובמ"ס הטעם במ"א.

וזכר שבת עיקר ההארה רק מבחי' האין שהוא בחי' הביטול שבה מחמת הארת אבא בלבדו

כמה שכתוב כי קודש הוא לכם קודש לבדו. וביו"ט הוא בחי' התלבשו' נה"י דאבא במוחין דאימא ועיקר היו"ט הוא בחי' מוחין דאימא אך בחי' נה"י דאבא מתלבשים בה ע"כ נקראו המועדי' מקראי קודש פי' שיש בהם בחי' הקריא' וההמשכ' מאור אבא בלבד והוא בחי' נה"י שלו כמ"ס במ"א והוא שנק' הרגלים בשם מועד דהיינו כמ"ס ונועדתי לך שמה כו' שהענין הוא שהיה זמן מועד שהיה נועד שם בארץ להיות מתגלה למטה והוא פי' ונועדתי כידוע. וענין יעוד ומועד ונועד הכל ענין א' הס כידוע ע"כ נק' גם הרגלים בשם מועד לפי שאז זמן שיהיה אור א"ס שבאבא יורד ומתגלה במוחין דאימא שנק' יש שהוא בבחי' הגילוי ממש והיינו שאז הוא נועד שסכמ"ס בענין ונועדתי לך כו'. ונק' קבלת אור זה כשהוא בבחי' היחוד בשם מועד שהוא ענין היעוד והתחברות כמו אשר לא יעדה כו' וכענין הרי את מיועדת לי כו' וד"ל. והוא להקריב לי במועדו דייקא פי' שכל מה שהזכיר תחלה בענין מנזות הקרבנות שהוא לחמי ראשי ריח ניחוחי כו' שהוא מעורר למעלה בחי' הקירוב והחיבור של אור א"ס עצמו עד שיהיה מתחבר להיות בבחי' מ"ה וב"ן כנ"ל אין זה אלא בזמן מיוחד שיהיה חפץ אזו ברצונו הפשוט. ולהיות כי גם ענין החפץ והרצון לזה היחוד אינו אלא במועד ידוע לו והוא אשר בחר בג' זמנים והן ג' רגלים פסח שבועות סוכות ולא צוולת זמנים הללו והיינו להקריב לי פירוש שיהיה התעוררת בחי' הקירוב בעצמותו אינו אלא במועדו דווקא והוא בג' המועדים דכתיב בהם אלה מועדי הוי"ה כו' אלה דייקא וד"ל. והטעם שבחר בשלשה אלה דייקא הנה ידוע בע"מ בהתחלתו כשעלה ברצונו הפשוט כו' היה זה מ'זד עצמו כי חפץ חסד הוא ואחר כך תלוי במעשה התחונגי' בהעלאת מ"ן כו' (וזהו אמיתית הטעם לענין הנ"ל שעולם הזה הוא ממדת החסד ושרש הג"ע מבחינת הגבורות לפי שכשעלה ברצונו כו' עד סוף ההשתלשלות בעולם הזה הכל נמשך מ'זד החסד דווקא' כי חפץ חסד הוא כנ"ל אבל מה שאח"כ יהי' הרחבת אופן ההארה בג"ע להנות מניו שהוא ענין לעבדה ולשמרה כו' אינו אלא מבחי' הגבורות לפי מעשה התחונגים על פי אופן העלאת מ"ן דיומין דחול לפי ערך הציוריים כו' וד"ל). והנה יש ג' מיני העלאת מ"ן הא' בשפח ממדת החסד דאברהם אהבי כו' והוא ענין תפלת שחרית בפרט. ואמנם להיות כי החסד כולו מכל המדות כידוע ע"כ יש ג"כ בתפלת שחרית מבחי' הגבורות והוא בחי' הרצוא בק"ש ואהבת בכל לבבך כו' במס"נ ואחר כך בש"ע בחי' השוב מלמעלה למטה והוא מבחי' החסד שירד מגבוה למחן כו' או בש"ע הוא

ריח ניחח ליהוה :

ישחט

וזמן היחוד דהיינו זמן המועד הנ"ל והוא בחי' המשכת אור אבא בהיותו בה מלמעלה למטה להתלבש במדות דו"א ובשחרית הוא מתלבש במדת החסד. דאברהם תיקן תפלת שחרית והוא היה ארבע חסד כידוע וכמ"ס חסד אל כל היום. ולפני הק"ש ברכת יוגר שהוא בחי' הרצוא של המלאכי' דעולם הבריאה ובפסוד"ו בחי' הרצוא דמלאכים דעולם היורה כידועי' ועד ב"ש עליות מלאכים דעולם העשיה כו'. כי כדי שיוכל להיות היחוד אח"כ בש"ע צריך להיות מתחיל' עליות העולמות מבי"ע בבחי' הרצוא והעלאת מ"ן כו' כי החסד כולו גם מהגבורה. וכענין העקידה דנחך שהיה עקוד יד ורגל שהוא ענין התכללות גבורות בחסדים כדי שיוכל להיות אחר כך בש"ע בחי' הביטול דחכמה והוא בחי' קול דממה דקה כו' וכמ"ס למעלה. והשני בשבועות והוא לנגד תפילת המנחה שתיקן יצחק. והנה פי' מנחה מלשון מנחה ונייחא כו' שהוא רק ענין ההמשכה מלמעלה בלבד בלתי העלאת מלמעלה כו' כלל וכלל. וכמו שהוא הענין בתפלת המנחה שהרי אין לפני ש"ע דמנחה שום ענין העלאת קודם כלל כמו בברכת יוגר שלפני ק"ש וגם לא ק"ש עצמה אלא ז"ל שמונה עשרה ברכות בלבד. והוא לפי שעל ידי יצחק נשלם הציור הוא כענין העולם הבא שהוא כבר לאחר הציור כנ"ל וד"ל. וכמ"ס לעתיד ליצחק דווקא כי אתה אבינו ואברהם לא ידענו כו' מפני שאז יהיה בחי' מנחה לחיי העולמים כו' וכמ"ס במ"א. והוא שהיה מ"ת בחג השבועות שהיה מעין ההארה שיהיה לע"ל כמ"ס חרות אל תקרי חרות אלא חירות ואם לא חטא העגל לא היה שעבוד מלכות כלל כידוע וד"ל. והג' בסוכות שלנגד תפלת ערבית והוא בחי' יעקב כמ"ס ויעקב נסע סכותה כו' פי' יעקב הוא בחי' ת"ת שכלול מחו"ג אברהם ויצחק ומה שיש בו ממדת אברהם הוא מה שיש בו שמונה עשרה וק"ש קודם לה במס"נ דוקא כמו בשחרית ומה שיש בו ממדת יצחק הוא מה שאין אריכות כ"כ במה שלפני שמונה עשרה כמו בשחרית רק בקצרה. וגם נזכר בהתחלתו ענין ההתכללות כמו ענין גולל אור מפני חושך כו' לפי שהאמת הוא שהערב קודם לבקר כברייתו של עולם כמ"ס ויהי ערב ואח"כ ויהי בוקר כו' וכמאמר ברישא חסוכה כו' וכמ"ס וחושך על פני תאוסי' אך מה שהיה ערב לפני בוקר אינו עדיין בתכלית השלימות כמו הערב שהוא אחר הבוקר שבין שניהם בהתכללותם נק' יום א' כו' והוא מ"ס לעת ערב יהיה אור כו' וד"ל. וכמאמר למהוי אחד באחד דהיינו כשיתחברו דוקא מדת יום עם מדת לילה. והוא ענין מועד דסוכות כמ"ס ויעקב נסע סכותה כו' וד"ל. ולנגד שלש אלה המועדים מלמעלה נמשך מלמעלה זמן היעוד והחיבור ולכך גם פי' מועד יתפרש מלשון עדי וקישוט כמו ככלה תעדה כו' וכן ויתגלו בני ישראל את עדיים כו' והוא לפי שבחי' הכתרים מאירים בכל יו"ט דוקא וידוע דהכתר הוא עיקר העדי והקישוט כו' וד"ל :

שחרית

וְשִׁחַט אֹתוֹ עַל יַד הַמִּזְבֵּחַ צִפְנָה לִפְנֵי יְהוָה וְזָרְקוּ
 בְּנֵי אֹהֶלן הַכֹּהֲנִים אֶת־דָּמָו עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב :
 אֲתָהּ הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאַלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁהַקְטִירוֹ
 אֲבוֹתֵינוּ לִפְנֵיךָ אֶת־קִטְרֶת הַסַּמִּים בְּזֶמַן
 שְׁבוֹת הַמִּקְדָּשׁ קִים כַּאֲשֶׁר צִוִּיתָ אוֹתָם עַל־יַד
 מֹשֶׁה נְבִיאֲךָ בְּכַחוּב בְּתוֹרָתְךָ : וְיֹאמַר יְהוָה אֱלֹהֵי
 מֹשֶׁה קַח לָךְ סַמִּים נָטָף וְשִׁחַלְתָּ וְחִלְבְּנָה סַמִּים
 וְלִבְנָה זָכָה בַד בְּבַד יְהוָה : וְעֲשִׂיתָ אֵתָהּ קִטְרֶת
 רִקַח מַעֲשֵׂה רִוְקַח מִמָּלַח טָהוֹר קָדָשׁ : וְשִׁחַקְתָּ
 מִמֶּנָּה הַדֶּק וְנִתְתָה מִמֶּנָּה לִפְנֵי הָעֵדוּת בְּאֹהֶל
 מוֹעֵד אֲשֶׁר אֲנֹעֵד לָךְ שָׁמָּה קָדָשׁ קָדָשִׁים תִּהְיֶה
 לָכֶם : וְגִאֲמַר וְהַקְטִיר עָלָיו אֹהֶלן קִטְרֶת סַמִּים
 בַּבֶּקֶר בַּבֶּקֶר בְּהִיטִיבוֹ אֵת הַנִּגְרֹת יַקְטִירֶנָּה :
 וּבַהֲעֵלוֹת אֹהֶלן אֵת הַנִּגְרֹת בֵּין הָעֲרֻבִים יַקְטִירֶנָּה
 קִטְרֶת תָּמִיד לִפְנֵי יְהוָה לְדֹרֹתֵיכֶם :
 תִּגְנוּ רַבְּנָן פְּטוּם הַקְטוֹרֶת בִּיצֵד שְׁלֹשׁ מֵאוֹת
 וְשֵׁשִׁים וְשִׁמּוֹנָה מָגִים הָיוּ בָּהּ • שְׁלֹשׁ מֵאוֹת
 וְשֵׁשִׁים וְחֲמִשָּׁה כַּמְגִין יְמוֹת הַחֲמָה מָנָה לְכָל יוֹם
 פָּרַם בְּשַׁחֲרִית וּפָרַם בֵּין הָעֲרֻבִים וְשִׁלְשָׁה מָגִים
 יִתְרִים שָׁמָּה מִכְּנִים בְּהֵן גְּדוֹל כֹּלֵא חֲפָנָיו בְּיוֹם
 הַכַּפּוּרִים וּמְחֻזָּרִן לְמִכְתָּשֶׁת בְּעֶרְב יוֹם הַכַּפּוּרִים
 וְשׁוֹחֲקֵן יָפָה יָפָה כְּדִי שִׁתְּהָא בָּקָה בֵּן הַדָּקָה : וְאַחַד
 עֶשֶׂר סַמְמָנִין הָיוּ בָּהּ וְאֵלּוּ הֵן * הַצָּרִי יְהוֹצִפוֹן
 י הַחִלְבָּנָה י וְהַלְּבוֹנָה מִשְׁקַל שְׁבַע־עִים שְׁבַע־עִים מָנָה
 ה מוֹרֵי וְקִצִּיעָה י שְׁבוּלַת גֶּרֶד י וּבְרַפּוּם מִשְׁקַל
 שְׁשֵׁה עֶשֶׂר שְׁשֵׁה עֶשֶׂר מָנָה • הַכִּשְׁטָ שְׁנַיִם
 עֶשֶׂר • קְלוּפָה שְׁלֹשָׁה • יי קִנְמֹן תִּשְׁעָה • בּוֹרִית
 בְּרִשְׁנָה תִּשְׁעָה קִבִּין יוֹן קְפָרִיסִין סֵאִין תִּלְתָּא וּקִבִּין
 תִּלְתָּא וְאִם אֵין לוֹ יוֹן קְפָרִיסִין מְבִיא חֲמַר תִּנְרִין
 עֲתִיק • מִלַח סְדוּמִית רֹבַע • מְעֵלָה עֵשֶׂן כָּל שְׁהוּא •
 רַבִּי גֵתָן הַבְּבִלִי אוֹמֵר אֵף בַּפֶּת תִּנְרִין כָּל שְׁהוּא
 וְאִם גֵּתָן בָּהּ דְּבִשׁ פְּסָלָה • וְאִם חֲסַר אֶתְד מְכָל
 סַמְמָנָה חֵיב מִיתָה : רַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר
 הַצָּרִי אֵינוֹ אֵלֵא שְׂרָף הַנוֹטָף מְעַצֵּי הַקִּטְפָּה • בּוֹרִית
 בְּרִשְׁנָה שְׁשִׁפִּין בָּהּ יֵאָר הַצִּפוֹרָן כְּדִי שִׁתְּהָא גֵּאָה •

יוֹן קְפָרִיסִין שְׁשׁוּרִין כּוֹ אֵת הַצִּפוֹרָן כְּדִי שִׁתְּהָא
 עֵזָה וְהֵלֵא מִי רַגְלִים יָפִין לָהּ אֵלֵא שְׁאִין מִכְּנִיסִי
 מִי רַגְלִים בְּמִקְדָּשׁ מִפְּנֵי הַכְּבוֹד :
 תִּנְיָא רַבִּי גֵתָן אוֹמֵר בְּשִׁהוּא שׁוֹחֲקֵן אוֹמֵר הַדֶּק
 הַיֵּטֵב הַיֵּטֵב הַדֶּק מִפְּנֵי שֶׁתְּקוּל יָפָה לְבִשְׁמִים
 פְּטָמָה לַחֲצִאִין בְּיִשְׂרָה • לְשִׁלִּישׁ וְלִרְבִיעֵ לֵא
 שְׁמַעְנוּ : אֵמַר רַבִּי יְהוּדָה זֶה הַכָּלֵל אִם כְּמִדְתָּהּ
 בְּיִשְׂרָה לַחֲצִאִין וְאִם חֲסַר אַחַת מְכָל סַמְמָנָה חֵיב
 מִיתָה : תִּנְיָא בַר קַפְרָא אוֹמֵר אַחַת לְשֵׁשִׁים אוֹ
 לְשִׁבְעִים שְׁנָה הָיְתָה בָּאָה שֶׁל שְׁנַיִם לַחֲצִאִין •
 וְעוֹד תִּנְיָא בַר קַפְרָא אֵלּוּ הָיָה נוֹתֵן בָּהּ קוֹרְטוּב שֶׁל
 דְּבִשׁ אֵין אָדָם יְכוּל לַעֲמוֹד מִפְּנֵי רִיחָהּ וְלָמָּה אֵין
 מְעַרְבִין בָּהּ דְּבִשׁ מִפְּנֵי שֶׁתְּתוֹרָה אֵמְרָה כִּי כָּל
 שְׂאוֹר וְכָל דְּבִשׁ לֵא תַקְטִירוּ מִמֶּנּוּ אִשָּׁה לִיתְהוּה :
 יְהוָה צְבָאוֹת עֲמָנוּ מְשֻׁבָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סִלָּה : ג'י"ג
 יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁר־י אָדָם בְּטַח בָּהּ : ג"ס
 יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמְּלָכָה יַעֲגָנוּ בְּיוֹם קִרְאָנוּ : ג"ס
 וְעַרְבָה לִיתְהוּה מְנַחֵת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַיִם כִּיפִי עוֹלָם וּכְשִׁנַּיִם
 קְדוּסָנוֹת :

אֲבִי יְהוָה מְסַדֵּר סֵדֵר הַמְעַרְכָּה מִשְׁמָא דְגַמְרָא
 וְאֵלֵּבָא דְאַבָּא שְׂאוֹל מְעַרְכָּה גְּדוּלָה
 קוֹדֶמֶת לְמַעַרְכָּה שְׁנִיָּה שֶׁל קְטוֹרֶת וּמְעַרְכָּה שְׁנִיָּה
 שֶׁל קְטוֹרֶת קוֹדֶמֶת לְסִדּוֹר שְׁנֵי גִזְרֵי עֲצִים וְסִדּוֹר
 שְׁנֵי גִזְרֵי עֲצִים קוֹדֶם לְרִשׁוֹן מִזְבֵּחַ הַפְּנִימִי וְהִשּׁוֹן
 מִזְבֵּחַ הַפְּנִימִי קוֹדֶם לְהַטְבַּת חֲמִשׁ גִּירוֹת וְהַטְבַּת
 חֲמִשׁ גִּירוֹת קוֹדֶמֶת לְדָם הַתָּמִיד וְדָם הַתָּמִיד קוֹדֶם
 לְהַטְבַּת שְׁתֵּי גִירוֹת וְהַטְבַּת שְׁתֵּי גִירוֹת קוֹדֶמֶת
 לְקִטְרֹת וְקִטְרֹת קוֹדֶמֶת לְאַבְרִים וְאַבְרִים לְמִנְחָה
 וּמִנְחָה לְחֲבִתִּין וְחֲבִתִּין לְגִסְכִּין וְגִסְכִּין לְמוֹסָפִין
 וּמוֹסָפִין לְבִזְיָכִין וְבִזְיָכִין קוֹדֶמֶן לְתָמִיד שֶׁל בֵּין
 הָעֲרֻבִים שְׁנַאֲמַר וְעַרְבָה עֲלֶיהָ הָעוֹזָה וְהַקְטִיר עָלֶיהָ
 חֲלָבֵי הַיִּשְׁלָמִים עֲלֶיהָ הַשְּׁלֵם כָּל הַקְרָבָנוֹת כָּלָם :
 אָנָּה בְּכַח • גְּדוּלַת יְמִינָה תִּתִּיר צְרוּרָה : אב"ג ית"ץ
 קָבֵל רַגַת עֲסָה שְׁנַבְנוּ טַהֲרָנוּ נוֹרָא : קר"ע שס"ן
 גָּא וּבּוֹר דוֹרְשֵׁי יְהוּדָה כְּבַבַת שְׁמָרָם : נג"ד יכ"ט
 בְּרַכּוּם טַהֲרָם וְחַמְּי צְדָקְתְּךָ תָּמִיד גְּמִלָם : בס"ד צת"ג

בבחי' מלכותו ית' המהווה יש מאין . שהוא הנקי ה' אתא קילא וזהו אש הנמשך מבחי' ה' כמו וכל נפשיך נמשך מבחי' בשכמלי' (במכלול) ונקי ג'י אשה מפני שכלל באש ויסוד האש נגד הביעץ עולם הבריאה' אך ייא שהוא נגד מדבר איך עיקרו העלאת נפש השכל' וגם אש לשון חרוק כמו התאוששות' מיל עיד כי ביד חזקה הוציאו מצצרים ע' בתוריא פ' בא וגם ציל סמוני באישיות' ומנת יבא לבה' עולת תמיד מיל זהו מדינת אשה ואל אישך משוקתך . . וזהו ביים ההוא תקראי אשי וזהו יש בחי' אנשי לשון חלישות ועיי סמוני באישיות תורה מימינו אש דת ביים חתונת זה מ"ת יבוא לבחי' איש.

וענין זה האשה י"ב בקר י"ב תקוני שכינתא גימטריא' זה כי הגה בהקדכו הי' ציל ב' בחי' א' הקרבן בהמה' ב' שגם האדם יקריב נפשו ע"ד אדם כי יקריב מבש כמ"ש מהמ"א כאן ס"פ פתח, וא"ד יבוא לזה והרי כיון שחטא הרי הוא אנוש וחלש כשל בענין כוחו אלא עיי סמוני באישיות' ועיי וחזקת והיית לאיש וזהו ואמרת אליהם היינו עסק התורה ועיי יומשל זה האשה אשר תקריבו.

אור התורה פתח עי א"ק

ג. אשר תקריבו לה':

ילקוט בתלים סוף רמז תשי"ט בא וראה מה מה כח"י כפי קרבנות שלא נא בהם לא אל ולא אלקים אלא להוי' שלא יתו פתחון פה לבעה"ד לחלוק . ועי' מזה ג"כ בילקוט ר"פ וקרא ע"פ אדם כי יקריב מבש קרבן להוי' דקט"ז ע"ג רמז תל"ה כפי קרבנות שלא נאמר בהם לא אל ולא אלקים אלא להוי' שלא יתו פתחון פה לאפיקורטום לרדות והמג"א כספרו זית רענן שם כ, וי"ל כלומר לאלקים נשמע הי' לשריום שלמעלה מקריבים וְהוֹרֵאֲבִיִד פ"י שאלו אמר פעם הוי' ופעם אלקים הי' משמע הי' ב' רשויות כא' ומי קשה למה דוקא גבי קרבנות נשמר מזה ועי' סוף מנחות בגמ' שם משמע כפי הראב"ד ע"מל ובגמ' סוף מנחות איתא כמ"ש הילקוט בתלים.

ומהר"שי"א שם פ"י, משום דהקרבנות על הרוב באים לרצות ולפייס את מדד"ד על חטא האדם, ולא הי' לו לכתוב ככולם רית ויחוח לה' שהוא מדד"ד, אלא שיהי' רית ויחוח לגבי מדד"ד אל או אלקים, ולא נכתב כן, אלא כדי שלא יתנו פתחון פה לבעה"ד לחלוק, שלשון זה כתי' גבי ענדת כוכבים בעבודה, כגון לא תשתחוה לאל אחר, ואלקים אחרים שלא יאמרו שהקב"ה שהוא אלהא דאלהא כדלעיל נתנו לאלקים אחרים כח וממשלה בשפלים וציוה לעבדם, לכך כתי' שם הוי' שאין לעבוד רק לשם המיוחד ע"מל, וכזה איז שפיר דדוקא גבי קרבנות שהוא עבודה, נשמר מזה ומהו יחוב ענין הכבשים דתרגומו אמרי ע"ד את הוי' האמת היום להיות לך לאלקים כ"י ועי' בציוני ר"פ ויקרא.

שם עי א"ק

ענין א' דהיינו שהיחוד עליון דעיי כל המצות שכללותם הקרבנות שהן המשכות אור הכתי' אינו נשמר רק בתשבוע"ע דוקא והיינו תשמרו כ"י ר"ל.

סי המאמרים תקס"ה הי"ב עי תשנה ואח"כ

ה. להקריב לי כמנעוד:

(א) מנעד לי חבור:

וזהו להקריב לי כמנעוד פ"י מנעד מלשון יעוד וחבור . והיינו כמ"ש ונעודתי שם כי דהוא ענין חבור אור אבא באמא . . .

שם עי תשנה

(ב) להקריב אותיות להקריב — ביטול:

עי לקמן אנא בכח ס"א.

ואמרת להם זה האשה אשר תקריבו לה' כנשים בני שנה תמנימים שנים עולה תמיז:

משע"פ"ים: א. ואמרת להם, ב. זה האשה, ג. אשר תקריבו לה', ד. כבש'ים א'. בגי' יקב, ב. קולם רחמים, טעם ר"ד, צמרם נעשים לבשרים — מצות: כבש פ"י כבש את יצ"ר, ג. כנשים: פ' מנכשים, ד. תרגומו אמרי עייש הוי' האמת היום, ה. עיי העבודה דכבש ממשכים גלוי כתי' סוכנ' ה'. בני שנה א' מנכשים אחר ועישין אחר בתניק ב"י, ב. כשים — תפארת: בני שנה — מצד שמש הוי' — תפארת, ג. תמנימים, ד. עולה תמיז.

א. ואמרת להם:

טעם שגאמר ואמרת פעם שני' — לקמן פסוק ואת הכבש השני ס"ד סק"ג.

ב. זה האשה:

אשה לה' שכינתא ופי' אשה לי אש . . והוא אתעל"ית בארבה ורשפי אש . . והוא בדרור והעלאת נה"ב וריינו עיי נה"א וזהו אשה אש ה' . . ונמשך עיי ההתבוננות

ואמרת להם גו'

(ד) תגנומו אימרי עייש הויי האמרת היום:

ע' לעיל סיג.

(ה) עייי העבודה דכבש מנמיכיים גילוי כחי טובב:

ע' לקמו איהו מקומו סיי סקיא.

ה' בניי שגתי:

(א) מכבכיים עונותיהם ועושין אותן כתינוק בייני:

בילקוט כאן פ' פנחס דרמ"ח ע"ד כבשים ב"ה ובי"ה בשי"א כבשים שהם כובשים עונותיהם של ישראל כמ"ד"א ישוב ירחמנו יכבוש עונותינו ונח"א כל דבר שהוא נכבש סופו לצוף אלא כבשים שהם מכבשים עונותיהם של ישראל כמ"ד"א אם הוי חטאיכם כשנים כשליג ילבינו בן עזאי אמר כבשים בניי שנה שמכבכיי עונותיהם של ישראל ועשיד אותם כתינוק בן ימנו עכ"ל.

עפיי"י י"ל פיי בניי שגתי שאר"ל פ"ב דינמא דר"ב סע"ב עיי"ב בן שנה שא"ל במלכו כבן שנה שלא טעם טעם חטא ועמי"ש במעלת התשבי"ר הכל שאין בו חטא.

אור התורה פתח ע' אקב

(ב) כבשים כנגד יעקב — תפארת; בניי שנה — מצד שמש הויי — תפארת:

י"ל"פ כבש שקולו מעור רחמים הוא בחי ז"א, יעקב ו' שבשם, ועי"ד כמז' הלולב שדוא' ו' שבשם. והוה שכבשים בניי שנה, כי שנה הוא בחי"ת, כי שנה הוא מצד השמש, והוא שמש הויי דחי"ת, וכן בהג' בה"י עילם שנה נפש, שנה הוא בחי"ת. והוא י"ב חדש, כי ו' מלאו גי"ב ו' בי"ט ו' הוא י"ב, וכמו הי"ב בניי יעקב, י"ב גי"א ד"א, ואם נתעברה שנה נתעברה לו כמי"ש ברע"ב שם, הוא כמו שלפעמים חושבין שכ"ט לוי גי"ב וכמו שבאות ו' יש מלוי גי"ב ואיך שעולה י"ג.

תורת לוי יצחק ע' שטו

ג. תמיימייים:

הנה כמ"כ הוא בעבודת הקרבנות ברוחניות, שצריך להיות בהמה שלמה, היינו שצריך לבדוק עצמו שה"ה הבהמה שבו שלמה, היינו גם הגוף ונפש הכמית.

(1) ע' לעיל בפ' מי אל כבוד נישא עור מי סי"ב סיי"ז ואילך.

(2) לא נהי במשור למטק ותי. תמו"ל.

(3) פתח פ"א מיג.

ד. כבשים:

(א) כנגד יעקב:

ועתה יזכו מה שהמתדיין שהו עולות הן מכבשים דקאם וכנ"ל דרו"ב העולות הן מכבשים דקאם דהנה אמר"ל (מד"ב במדבר פ"ג) דהקרבנות הוי כנגד האבות פרי"ם בניי בקר נגד אברהם, אלים כנגד יצחק, כבשים כנגד יעקב דכתיב והכשלים הפרי"ד יעקב, וידע דיעקב מדתו היא מדת הרחמים שדו"ע ההעוררות רחמים רבים שיהי' העלאת מי"ז והמשכת מי"ד, דהגם דהכח על העלאת ההמשכה זו ניתן ככר כמתן תורה, אמנם והו רק בכללות וצ"ל המשכה פריטית ובכל יום, דכמו שיש מציאת מצרים בכל יום הנה כמ"כ יש מתן תורה בכל יום, דלכן ברבם התורה היא בנוסח נותן התורה לשון הוה להיות דתמיד נמשך כח זה, וכמו שקודם מתן תורה נאמר ואשא אתכם על כנפי נשרים בחי' רחמים ואניא אתכם אלי, הנה כמ"כ עיי' הרחמים רבים דיעקב נמשך להיות העלאת הקרבנות דאברהם ויצחק.

והו דבעבודה דתפלה הוי קודם קיי"ש אמורים והוה רחום כ"ו, ואנו מכבשים כרחמים הרבים רחם עלינו, אנינו אב הרחמן המרחם רחם נא עלינו, דכללות היא התעוררות רחמים רבים על כללות ענין יידידת המשמה בגוף ובנפש הבהמית במקום החשד וההעלם דעולם הוה הנשמי, ושחתי' ההעלאת וההמשכה בהעבודה דקיי"ש הוי' הנה והו עיי' הכשבים מדתו של יעקב אבינו בהתעוררות רחמים רבים, ועוד כי הוא ברי"ת המליכו המברית מן הקצה אל הקצה, דגם אנשים הבינונים דאין דעתם יפה להעבודה דהקטרת החל רם הנה יתעוררו בההתבוננות דפסוק ראשון דקיי"ש התי"ל.

ס' המאמרים קונטרסים ח"ב ע' שש

(ב) קולם רחמים, טבעם רד, צמרים נעשים לבושים — מצות, כבש מל' כובש את יצרו:

ולכו הנה עולת תמיד היא מהכבשים דקאם מפני די טעמים, הוא דקול הכבשים הוא קול רחמים, ה"כ דטבעם רד, דכפרים הוי ישנו גם שור נגח, ה"ג דבעור הכבשים יש צמר שמהם עושים לבושים, וכעבודה הוי'ע אלכושים דמצות, וה"ד דכבש הוא מלשון כובש, דבעבודה הוי'ע כובש את יצרו, והוה איהו גבור הכובש את יצרו, דלא מובני דדחי' לא הוי' עבודה מעליאת אלא דגם שבירה אנה עבודה כ"א כובש דא גבור כל חלקי הטוב שבו, והכובש את יצרו נקרא גבור להיותו ארץ אפים, וארד אפים בגימטרי"א קרבן.

שם

(1) כובשים; מכבשים:

ע' לעיל בפ' מי אל כבוד גו' סי"ב סיי"ז ואילך. לקמן סיי"ה סקיא.

את הכבש האחד תעשה בבקר, ואת הכבש השני תעשה בין הערבלים:

הסעיפים: א. סמליכותו לפסוק שלפניו, ב. האחד — הכמות אינו נוגע כי"א הארכתו, ג. בבקר — כדי שישמע, "תמיד" על כל היום, ד. בין הערבלים — גם במצב של חשך צריך להתמסר כולו לה', ה. תעשה לי יחד.

א. סמליכותו לפסוק שלפניו:

וממשיך בכתוב — "את הכבש אחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבלים";

יודוי יכול להשווה שהעבודה דקרבן עולה, להתקרב להקב"ה באופן זכויל לה' — שיכת רק "בבקר", כאשר נמצא במעמד ומצב של אור, הן כרוחניות — "בר מצוה ותורה אור", והן במשמיות — שחייז הם באופן של אור, מפני שאין לו דאגות, וצרכים שאין לו צער חייז, ולכן, במעמד ומצב כזה יכול הוא להחליט — מתוך שיוש הדעת, שמחה וטוב לבב — להתקרב להקב"ה, עד לקירוב בדוגמת קרבן עולה, שכולו לה'.

אננם, כאשר נמצא במעמד ומצב ד, בי"ז הערביים, היינו, שדגמה לו שמצבנו אינו באופן של אור (כפי שצריך להיות), ויתכן שכן הוא באמת — כיצד יכול להתפלל להקב"ה באופן של קרבן עולה, שלא על מנת לקבל פרס, כי אם כדי להתקרב להקב"ה, הרי קודם כל עליו לדאוג לעצמו לאשתו וילדיו, לספק להם את צרכיהם, ורק אח"כ יוכל להתפנות כדי להשווה (מתוך ישוב הדעת) אודות הקירוב להקב"ה.

ונה על זה באה התורה והלימוד מפרישת היום — שהחירוב דקרבן תמיד הוא זה בבקר והו כי הערביים: "את הכבש אחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערביים", כלומר, עבודה זו צריכה להיות באופן תמיד, "עולת תמיד", בכל מעמד ומצב, הן במצב של בוקר ואור, והן במצב של בין הערביים כ"ר.

שירת ייב תמוז תשר"ט (בלתי מונה)

ב. האחד — הכמות אינו נוגע כי"א הארכתו:

דער קרבן תמיד לערובט או דער סדר תמיד, דער גנווילינענער סדר אין, או א איד מוז נישט ברענגען אין פארברענגען אויפן מזבח זיין גאנצן אייגנטום: דער תמיד

אור התפלה

והביקשה צריכה להיות אדעתא דנפשי, לא בדרך מצות אנשים מלומדה, כי באופן זה לא תהי' בדיקה טובה ומספקת. אבל כאשר ידע שהדבר נוגע לו בחיי נפשו ממש, הנה אז הוא בודק עצמו בכל פינות נפשו, במרחיז ובמדות ובפרט בהג' לבושים מחשבה דבור ומעשה, ואז ידע כל עניניו הדורשים תיקון. ולהיות שהדבר נוגע לו בחיי נפשו, יעשה ויקיים בפועל את התקינים הדורשים שלא יהי' בו מום. ואחר הביקשה אז ירצה להיות קרבן... שמתקרב ומתאחד עם הרי'.

סי המאמרים באותו לניי היא עי לח

ג. עולה תמיד:

"קרב" הוא מלשון קירוב, היינו, קירוב האדם להקב"ה. והוא גם תוכן ענין התפלה... שעל ידה ממקרב האדם להקב"ה באופן נעלה יותר מכלו שהי' לפני כן (עי' התפלה דאתמול).

ונה, קרבן התמיד (וכן התפלות שתיקנו כנגדו) הוא קרבן עולה, כולו לה': קירוב אמודי להקב"ה שייד כאשר העבודה היא "שלא על מנת לקבל פרס", כי אם כדי להתקרב להקב"ה — בדוגמת קרבן עולה, שאין לכעלים חלק באכילת הקרבן, וגם לא לכהנים — שאי יש לכעלים סוכת-הנאה, שכן, על דם זכה הכהן באכילת הקרבן, אלא כולו לה'.

דוגמא לדבר: קירוב בין אדם לחבירו כדי שתצמח לו תועלת מסויימת, בעניני ממונ, כבוד, וכיו"ב — אז זה קירוב אמיתי, שהרי כוונתו לטובת עצמו, ולא עוד אלא שמנצל את חובירו (להתקרב אליו כ"ר) עבור התועלת שליו קירוב אמיתי איפוא, כאשר אינו חושב אודות התועלת האישית שתצמח לו מכן, כי אם שתופץ להתקרב אליו, כמני: קירוב האב לבנו, שאין זה כדי שהבן יכבד אותו, או כדי שיתמודד בו ויפרנס אותו כאשר יהי' בו 119 שנה... כי אם קירוב נעמו, שאהבו כנפשו.

ועד"ז מוכן בנוגע לעבודה הרוחנית דקרבן תמיד — שהקירוב להקב"ה צריך להיות באופן של קרבן עולה, היינו, שאינו חושב אודות התועלת שתצמח לו כתוצאה מקיום התועלת, אלא הוא תפץ ומשתוקק להתקרב להקב"ה בקירוב עצמי.

אננם, עיי' התפלה ממשכת ברכתנו של הקב"ה בכל המצטרף לו, אבל אעפ"כ עצם התפלה להקב"ה אינה אלא מפני שתופץ להתקרב להקב"ה, בדוגמת קרבן עולה — כולו לה'.

שירת ייב תמוז תשר"ט (בלתי מונה)

4 באור הענין מוכן עפ"שית בתיא מפי לוי, ה. המסות לתי"א (יא ד), ועד.

5 ספר תהי"ו סי' נה (פס), והוא לקישי חייז עי' 12 חצי 34 חצי.

6 אותו פ"א מצא, והוא רמב"ם הל' תשובה פ"ח ח"ד.

אויך די צווישנצייט פון די צוויי קרבנות איז געווען פארפולט און זורענגענדונגען מיטן קרבן תמיד. דערפאר איז די צייט פון ערשטן קרבן תמיד געווען גאנץ פרי, צום אלעם ערשטן, פאר יעדער אנדערער באשעפטיקונג, ווייל דער קרבן תמיד דארף באאיינפלוסן און דורכדרינגען אין די לע נאכקומענדיקע זאכן.

דערפון דארף מען אפערנען ווי א אידיש הויז דארף זיך פירן:

אין פארלוף פון טאג איז מען דאך און הויז באשעפטיקט מיט אלערליי זאכן, וואס האבן א שייכות סיי מיטן גוף און סיי מיט דער נשמה. וויבאלד אבער דאס ג-טלעכע ליכט איז ניט קענטטיק אין דער טאג-טעגלעכער פארנומענקייט - ווייל אפילו די זאכן וואס האבן צו טאן מיט דער נשמה ווערן זיי דאך דורכגעפירט לויטן מענטשלעכן פארשטאנד, וואס קען אמאל אראפפירן פון ריכטיקן וועג און צוברענגען הייז ביז צום הויפן פון אויבערשטנס ווילן - דערפאר דארף זיך א איד באווארענען באלד אין אנהויב טאג, נאר איידער ער טרעט צו צו זיינע פארשידענע בעשעפטיקונגען פון טאג אויסדריקן צום אלעם ערשטן זיין איבערגענוכטייט בתכלית צום אויבערשטן. וואס דאס איז דער מייז פון דעם זאגן, "מודה אני לפניך מלך...". מיר שנייער, באלד ביים עפענען די אויגן אינדערפרי: ער דאנקט השי"ת וואס האט אים צוריקגעגעבן די נשמה און רופט עס דערביי, "מלך, וואס די באצאונג צו א מלך איז דאך אז מען זיך איבער מיט זיין גאנצן לייב און לעבן. און די דארקע איבערגענוכטייט פון אנהויב טאג ווירקט זיך אויס אויך אין די שפעטערדיקע שעות, וועלכע ער פארנוצט פאר זיינע באדערפענישן: אויך אין זיי זעט זיך די ווירקונג פון, "מודה אני", אויך זיי זיינען דורכגענומען מיט מטרה ונתנה צום, "מלך", צום באשפער און כמילא ווערן אויך זיי באגלייט מיט די ברכות והשפעות פון אויבערשטן.

און דאס איז אנגעדייטעט אין דעם ענין פון, "קרבן תמיד" און די פרטים אין דעם: בעת מען הויכט אן דעם טאג מיטן קרבן, מיט איבערגענוכטייט צום אויבערשטן, ווערט דעם קרבן באצייכנט ווי ה' תמיד: ער איז ניט בארענעצט בלויז צו יענעם מאמענט אין פרימארגן, נאר האט א תמיד'דיקע, שטענדיקע ווירקונג. ברענגענדיק דעם קרבן האט מען געדארפט שפריצן זיין בלוט אויפן מזבח און דארט מקריב זיין זיין פעטס (חלב), בלוט האט די איינגשאפט פון לעבעדיקייט, ווערענדיק און קאנעניש, פעטס צייגט אויך דעם פארגענוגט געפיל (פון פארגעניגן ווערט געשאפט פעטסיטיט⁶). דאס מיינט: דער ערשטער שריט פון טאג איז דעם אידנס פעסטער באשלוס צו ריכטן זיין קאנדיקייט נאר צום מזבח, אין ריינע און הייליקע זאכן און אז נאר אין זיי זאל זיין פארגעניגן - און דער אויבערשטער העלפט אים אנצוהאלטן און פארווירקליכן דעם דאזיקן באשלוס אין אלע צייטן פון טאג.

אין באשטאנען ניט מער ווי פון איין שעקס, א קליינע מאס וויין און ברומל, א ביסל מעל און זאלץ. נאר מער: דער סדר תמיד איז אז ניט יעדער איד האט געדארפט ברענגען א באזונדער קרבן תמיד צוויי צוויי מאל טעגלעך אויפן מזבח, נאר וואס דען: יעדער איד האט געדארפט בייטראגן זיין חלק צום אלגעמינעם סכום, פאר וועלכן מען האט איינגעקויפט, שעקס, וויין, אא"וו. פאר די קרבנות פונעם גאנצן יאר, פארשטענדלעך, אז פאנאדער טייקנדיק די קאסטן פון די קרבנות פון א גאנץ יאר אויף אלע אידן, באטרעפט עס אויפן חלק פון יעדן אידן באזונדער ניט מער ווי א קליינע סומע - און דאך האט דאס געבראכט דעם אויבערשטנס ברכות אויף א גליקלעכן יאר פאר יעדן אידן, וואו נאר ער האט זיך געפונען.

די עבודת הקרבנות לערנט אונז: דער אויבערשטער פארלאנגט ניט, אז דער סדר תמיד פון א אידן זאל זיין אוועקגעבן זיין גאנצן פארמעגן אין בית המקדש צום פארברענען אויפן מזבח, און פאר זיך זאל ער גארניט איבערלאזן. וואס ער מאנט אבער יע פון א אידן אזוי: דאס גאנצע הארץ⁷. דאס טאמע וויכטיקסטע איז ניט די כמות - וויפל כחוח, געלט און אלגעמינע האב און גוטס דער איד גיט אוועק פאר דעם אויבערשטן, נאר בעיקר ווי אזוי ער גיט עס. דער הויפט-באדינג איז ער זאל עס געבן מיטן פולן הארצן. וואס דעמאלט, אפילו אויב די מאס פון זיין געבן איז (מאזרח טיבה חזקה) ניט קיין גרויסע: בלויז א קליינעם טייל פון זיין יעדן סארט פארמעגן.

- ווי מיר געפינען ביים קרבן תמיד אז ער איז באשטאנען פון אלע סוגים: א שעקס פון סוג החי, מעל, ברומל און וויין פון צומת, און זאלץ פון דומם - וויבאלד אבער דאס ווערט געגעבן מיט א גאנץ הארץ, מיט לעבעדיקייט און שמחה, טוט זיך אפ דער ענין כפי הכוונה און עס ברענגט אויך אלע ברכות און גוטע השפעות פונקט ווי דער קרבן תמיד אמאל.

לקיט שיתות חייג עי 339

ג. בקבוק - כלי שישפיע, תמיד" על כל היום:

דעם דאזיקן קרבן האט מען געבראכט אויפ מזבח בלויז צוויי מאל א טאג, איינעם גאנץ פרי און דעם צווייטן פארנאכט - און דאך ווערט אט דער קרבן באצייכנט מיטן נאמען וואס באצייט שטענדיק קייט: "קרבן תמיד". דאס מיינט, אז

1) ראה ברוח (ג, א) דשלא לישמו או לישמן שולא לישמן - דינם שוות. ובמשנה ספיר דוכוחים: לשים השם... לשם נחת. ואפילו לדעת רובם והמשנה למלך - מצות הוא ומפרט לפי הלוחים דלחמיש (חל' מקור' ספ' ע"ד) מעכב גם בדיעבד.
2) ראה משנה טוה מנחות, ויקיץ פ"ג, ה.
3) ראה סעמי המצות להארייזל פ' וקרא. וראה ג"כ תנא פל"ד.
4) ראה ראשונים להוגה כ"ב, ב. פלוגתא ריש' ה' המבי' לתפוח כ"ב, ב.
5) ראה ראשונים להוגה כ"ב, ב. פלוגתא ריש' ה' המבי' לתפוח כ"ב, ב.

ודרך כלל י' דברות וכלם נאמר בדבור א' שהיא אנכי הוזה עולת תמיד העשויה בהר סיני.

לקיטא אמרים לההימ סקנייה

ב. עולת אזהרות תולע:

תולע - ביטול - ע' לקמן אנא בכח ס"ג.

ג. עשויה בהר סיני לפני מ"ית:

אינן פסוק "עולת תמיד הנשוו" בהר סיני" ברענגט די גמרא דרשת ר' עקיבא "קרבה ושוב לא פסקה" - אז דעם קרבן תמיד האט מען מקריב געווען שוין "בהר סיני" ווייל "עולה? שהקריבו ישראל במדבר (אויפן מזבח שבנה משה) עולת תמיד הוא" (און פון דעמאלט - "שוב לא פסקה") און ווי תוספות³ ברענגט דרשת הספר" שנעשית בהר סיני קודם לתורה, ודיינו בתמישי שבנה מזבח".

ד. אע"פ שהי' לפני מ"ית הי' לו הגדר ז' "הר סיני" - כמו קרבן אחר מ"ית:

וואס לכאורה איז ניש מובן: עס איז יודע' או אויך די מצות פון "לפני הדבור"⁶ זיינען מיר מקיים (ניש מצד דעם דיבור וציווי פון לפני מ"ית, נאר) "מפני שהקריב צור ארתו ע"י משה רבינו (בסיני?) - איז ווי קומט עס, אז די תורה (און תורה שנכתב גופא) זאל מייחס זיין דעם תמיד וואס מאיז מקריב לדורות צו דער עולת תמיד העשויה בהר סיני - שנעשית בהר סיני קודם לתורה?⁷

וייל ומסתבר אזוי זאגן, אז אע"פ וואס דאס איז געווען "קודם לתורה", פונדעסטוועגן, זייענדיק אין דעם טאג פון תמישי בסיני, וואס איז א הכנה (זיכר) צו

- (1) מנחה ג' ב. וראה ספרי וטא פינתם שם.
- (2) ל' השם מוגנה שם א. - וכו סיל לרע"ק. כהמשך הגמי שם ובפשוטו זה שאמר שם ב. י"ו, עקיבא הא בני דאמרד הנונה לדורשו תולע, קורב ושוב לא פסקה" דאי על העולה תמיד דהי סיון (כמש"כ בתוס' שם), וצ"ע בה"י רעקיא שם.
- (3) מנחה שם ד"ה רבי עקיבא (ולכאורה וזהו גם הנונה בתחילת הד"ה שם).
- (4) ובספרי (פינתם שם) לפנינו ליהא.
- (5) פירוש להדמיהם תולע ספ"ז.
- (6) ל' השם מוגנה שם (א"ב) ובנכמת (ה' ב) גם לענין תמיד.
- (7) ראה לקי"ש דחת ע' 49 והערה 6 שם (ולק"יש יחיר השמה"ה הערה 27 [חכ"ל]) - שנונת הדמיהם לשאלה גם התווית נחשו דלפי מ"ת. עייש להוציא מגי"א לפירושיהו בהעלותך טו, ל' כ' בתוס'.
- (8) להוציא ממש"כ (ראתנו ה' י"ב שם ט"ז) כאשר צוה, ובפירוש (משנת פה, ריש ע"ב), קודם מ"ת במדבר" אב"ל: (א) שם לא מפורש בתוס' כי מ"ת הוציא (ולכמה מפרשים - ראה רש"י, ראש"ע, ה"וי (וראה גם רמב"ן) דעוד - קאי על הוציא דדברות והאשנות) (ב) בנד"ל נאמר לא רק, כאשר צוה, "הנשוו" בהר סיני, שהיא אחרת העולה.

וואס ברענגט אויך מיט זיך דעם אייבערשטנס ברכה און הצלחה אויפן גאנצן טאג און גאנצער נאכט.

שם ע' 940

ד. בין הערבבים - גם במצב של חשך צריך להתמסר כולו להי':

ע' לעיל ס"א.

ה. תעשה לי יחוד:

ענין תקריבו לשון רבים ואח"כ תעשה לשון יחוד . . .

והנה בה"י כבש ורחמנות הוא מדה יעקב, אך משה מלאנו יעקב מלכו כי התעוררו רחמנותו זה ע"י הדעת . . . ודעת הוא בה"י משה, לכן תקריבו הוא ציווי לכ"י, אבל תעשה נאמר על משה שהוא הדעת הוא העושה וממשיך בה"י הרחמנות.

אור התורה פתח ע' אקטו

עולת תמיז, העשויה בהר סיני להי' נייחח אשה להי':

מסעיפים: א. התמיד הוא קרבן כללי כמו הי' דברות שגאי בה"י, ב. עולת אזהרות תולע, ג. עשויה בהר סיני קודם למ"ת, ד. אע"פ שהי' לפני מ"ית הי' לו הגדר ד"הר סיני" - כמו קרבן אחר מ"ית, ה. נפק"מ דהניחיל להלכה, ג. ביאור הניחיל, א. שייכות הקרבן להר סיני" - הכנה למ"ת, ת. ענינו בעבודה א. להתעלות להי' המיד, ב. המן לזה ניתן בהר סיני, ט. לר"ח נייחח אשה להי'.

א. התמיז הוא קרבן כללי כמו הי' דברות שגאי בהר סיני שהם כללות התורה:

עולת תמיד העשויה בהר סיני כתיב עולת הדיש בהדש מלבד עולת התמיד שכל חודש יש צירוף אחר ולפי הצירוף עליות הקרבנות בפרטות מלבד התמיד שהוא ענין כוללת כולם דרך כלל . . . והנה בתורה ג"כ יש בפרטות מ"ת מצות

(7) ראה לעיל פ"ב ואמרו ג' כבשים בני שנה ס"ד.

ופרטות נאמרו בסניג'י, זיינען צוזאמען מיטן צייץ¹⁵ (והוראה מיוחדת) צו ברענגען אן עולת תמיד בחמישי בסיון און געזאגט געווארן „פרטותי“ (כולל די דינים פון הפשט וניתוח¹⁶). ווייל אויך די צייזיים פון חמישי בסיון גייען אריין אין „כללות ופרטות נאמרו בסניג'י“.

1. ביאור הניג'ל:

בנוגע דעם ענין „פון טוב שבת וערב יויט (אז אין דעם טאג פאר שבת וייט וויבן זיך אן די הכנות צו שבת וייט) — געפינט מען, אז דאס איז אן ענין ניט נאר מצד תמורה

— כדי דער אדם זאל קענען היטן שבת וייט שבת כדבעי, פאדערט זיך א הכנה מצדו, אן ער זאל זיין גרייט צו אינפעמען די עניני שבת וייט, ועי'ד מחזיקי: מי שטרודן בערב שבת יאכל בשבת מי שלא טרח כו' —

נאר דאס איז אויך אן ענין מצד התפאצ, מצד שבת וייט עצמם. אז ערב שבת וערב יויט איז שוין דא א „מעין“ (נכמלא — גוד) פון קדושת שבת וקדושת יויט.

... ולדוגמא: אין דעם זמן הכי סמוך צו שבת איז דא דער ענין פון הוספה „מחול על הקדוש“... ווייל די קדושה פון שבת ווערט נחמשת אין דעם זמן הכי סמוך אלי... נאר פריער — דער זמן פון ערב שבת (וייט) לאחרי הצומ, ווען מען טאר ניט זאגן קיין תחנון... דערפאר וואס קדושת שבת וייט איז שוין מאיר אין דעם זמן באופן אז עס איז שילל דעם ענין פון אמירת תחנון.

ועד'י אז בנוגע צו כללות היום פון ערב שבת וייט — אז דאס וואס ער וועט עי'ת תורה אנגעצופן מיטן תואר „ערב שבת“, איז דאס דערפאר וואס אין דעם טאג וויבן זיך שוין אן די עניני שבת וייט¹⁸.

[וכסגנון פון תורת ההסדרות: די „גילויים“ פון שבת וייט זיינען שוין מאיר, א „מעין“ פון זיי, אין ערב שבת וייט¹⁹.]

15) ראה רש"י תגובה עם ד"ד ואי סידי: תוכחה הזדווחת מפי תמורה (ראה בדי' שלאחרי). עילת דאי' . ומאליהם הקיבולה; וראה טורי אבו שבהערה הבאה.

16) ראה טורי אבו (אבי מילואים) תגינה עם (ר"ז מי אכא קורב לטופס) — ועי' הפנחה בפנים (משני), תלשי' בדי' מלבד דהמביד ד"ד סידי בו הגדר דמי'ת) יומתה ביימ' מיש כנטיא עם זאין לומר בנוגע להקשרת התמיד שדירתה הוראת שיער. עי'ש.

17) עי' ג. א.

18) ראה אמרודות סדר תפלות השבת בתחלתו, כי בערב ימי' טובים... נהגו שלא ליטול על פניהם לא שחוויה כו' והטעם... בערב ימים כבר הובילו העם מפלאה ומדום היום והם אטורים בספסד ותענית כו'. וראה שם שגם בערב שבתות די' צ"ל כו'. אלא ש"אם היינו עושין כו' לשבתת הרי תצי השנה לא היינו מחמנים. עי'ש.

מתן תורה, האט עס שוין געהאט א גדר ווי (די עולת תמיד פון) נאר מ"ת? ביז אן מיזאנט אויך דער עולת תמיד לדורות, אז זי איז (די זעלבן עולה) „העשוי' בהר סיני²⁰“.

און דאס גופא איז דער טעם וואס די תורה איז מדגיג „העשוי' בהר סיני“ — דערמיט לערנט תורה דאס גופא, אז די עולה שהקריבו בחמישי בסיון האט געהאט דעם גדר פון „הר סיני“, מתן תורה.

ה. נפק"מ ז'הניג'ל להלכה:

דאס וואס די עולת תמיד פון חמישי בסיון האט געהאט דעם גדר פון „הר סיני“ (מ"ת) איז אויך נוגע ל הלכה:

בנוגע דער „עולה שהקריבו ישראל במדבר“ איז דא א פלוגמא: צי „טעונה הפשט וניתוח“ אדער ניט, און די גמרא²¹ זאגט אז עס איז חלי' אין דער פלוגמא פון ר' יששעאל און ר' עקיבא: לויט ר"י אז „כללות נאמרו בסניג' ופרטות באהל מועד“ איז דאך דאך נאך ניט געזאגט געווארן די דינים (פרטות) פון הפשט וניתוח: משא"כ לויט ריעיק אז „כללות ופרטות נאמרו בסניג' — איז „טעונה הפשט וניתוח“, ווייל אויך „פרטות“ (כולל די דינים פון הפשט וניתוח) זיינען שוין געזאגט געווארן בסניג'.

אין לכאורה תמורה: די עולה האט מען דאך געבראכט לשתי הדעות בחומשי בסיון, קודם מ"ת — איז למא' נפק"מ צי „פרטות נאמרו בסניג'“ צו דעם אופן ההקדמה פון דער עולה פון קודם מת? —

מיז מען זאגן, אז דאס איז דערפאר וואס די עולה פון חמישי בסיון האט שוין געהאט דעם גדר פון „הר סיני“ (מתן תורה)²², און דעריבער, לויט ריעיק אז „כללות וייט“ וואס תרשי משפטים שם במילואים סכ"ט.

9) וראה תרדיה העולה — יזמא לז, א: והיא היתה ראשונה לכל הקרבנות ציבור. ולהעיר ממש בכמה מפרשים (טורי אבו תגינה (שם), א). מראה הפנים לירושלמי מגילה פ"א ה"א. (עוד) — דלדעת הבבלי, אז קישיא על תמיד (נבוים סגו, א) דבני לא קרבו שלמים ממש, ויעלו גוי שלמים" — כי עיי' קרבנות אלו נכנסו לבימי רצוא מכלל בני ישראל לירושלמי מגילה פ"א פ"ב, ה ושי"ט. וראה תרשי משפטים שם במילואים סכ"ט.

10) שו"ת שו"ת ד' רמ"ה פ"ה סוחר מה שחמדי, שנו לפני הדבורי (בגיל הערך 20) — כי המעלה היא לא בהא ואפילו אבי (כי בסיון).

11) ובוהים סתם, ב. וראה גם תגינה פ"ב. וראה ירושלמי רבי' שם ובמפרשים.

12) ובוהים שם, וראה גם תגינה פ"ב. — ובמאירי תגינה פ"ב. — ובמאירי ריעיק את תגינה פ"ב. — ובמאירי ריעיק את תגינה פ"ב. — ובמאירי ריעיק את תגינה פ"ב. — ובמאירי ריעיק את תגינה פ"ב.

13) בקשיית ריעיק תגינה פ"ב. — ובמאירי ריעיק את תגינה פ"ב. — ובמאירי ריעיק את תגינה פ"ב. — ובמאירי ריעיק את תגינה פ"ב.

14) וגם ל"י ישמעאל אפשי לומר, דוח שהקריבו עולות ושלמים א"ה, אחר הגדר דעולת ושלמים דלאחר מצי' (ותבתה עלי' ג"ג — יתיר כ' בא — הובא בריש' תגינה (סעי'א) ובוהים (סעי'ב) שם, אלא דאכינו שדעין לא נאמר, פרטות' לא היתה טענה הפשט וניתוח (ראה מסכתת תגינה שם, כ: שאין הפשט וניתוח אלא מתוך ואלו סמי מכא' ר' ישמעאל).

ערדיז קרבנות – וואס מען נעמט א בהמה נשמרת את דורדך איר הקרבה עצי מזבח ווערט עס נמקרב און אויפגעזעצט פון חיל בני עס ווערט קדושה בנדר²⁰.

און דערפאר האט דער גילוי פון מ"ת בערב מ"ת זיך אויסגעדרוקט אין דעם ענין פון „בנה מזבח והקריב עליך קרבן“.

דערמיט וועט מען איר פארשטיין וואס דער ענין פון „בנה מזבח והקריב עליך קרבן“ איז א סיבה וואס דערפאר משה „לא עלה“ (להר) ודווחה העלי... – עידי ווי כללות ענין פון מזבח וואס איז געווען אין אן אופן אז „ירד הוי על הר סיני ונמו את המתורה... על הארץ דוקא“ – כאטש אז „הי יכול להעלות את ישראל למעלה על השמים לימן להם המתורה בשמים“ – ווייל די „כוונה בנתינת המתורה הוא שיהי עבודת הבכוריים למטה²¹“.

לקוטי שוחרת המיה ע' ז' ואלך

ר. עניני בעמדות:

(א) להתעלות לה' תמיד:

תמיד מורה על התמדה בלתי נפסקת לא בשנוי הזמן ולא בשנוי המקום, והיינו שהוא בכל זמן ובכל מקום בשוה, וזהו עולת תמיד דככל מקום שהוא ובכל זמן שהוא הוא עולה לה' בדבקות גדולה ונפלאה במידה,

... דזה מה שאמר רבנו בפ"י שמע ישראל, א איר דערהערט אז הוי אליקנו אין

כחנו וחיותנו הוי אחד אחדות הפשוטה, הנה הרגש זה, דער דערהערט שנו בכל אחד ואחד מישראל בכל זמן ובכל מקום, והיינו דתמיד בלי הפסק הזמן ובלא שנוי המקום, הוי ישנו כאחיא מלשאל הרגש זה, דער געפיהל,

וטעם הדבר הוא לפי דהרגש זה הוא מצד הנשמה, ובהנשמה הוי אינם ישנם החלוקי זמנים אם הוא יושב במנוחה בביתו, או שהוא הולך ברחובות או עומד בשוק וטרוד בעסקיו, דהנשמה היא תמיד דבוקה בשרשה ומקורה חכמה עלאה... ובהנשמה הנה נרגש זה, אין דער נשמה פיהלט זיך די דבקות, וכאשר באמצע הפרדא בעסקיו ובאמצע החלון בשוקים וברחובות נזכר על זה גם בוכרון בעלמא, הנה זכרון זה פועל לזכות את יצרו להיות עוצם עיניו מראות בדבר תאוה, ואטם אונזי משמוע דברים בטלים, ובלם פיו ולשונו מלאמר איזה צחות, הנה בשעה ההיא ה"ה כולו דבוק בשרשו בוכמה עלאה, ומעלה את כל הדברים הגשמיים שהוא עוסק בהם כמיש במ"א באורו, ולכן הנה העבודה דקייב נקראת עולת תמיד.

... ועידי ווי מען געפינט ביי תג הפסח, אז דער זמן פון הקרבת הפסח (וואס „אמרתם¹⁹ זבח פסח הוא לה' אשר פסח גוי“) איז בי"ד בניסן, כאטש אז דער „פסח ה"ש²⁰ איז ערשט געווען בבל ט"ז ניסן (וואס דעמאלט הויבט זיך אן תג הפסח).

ועדיז איז בנוגע צו מתן תורה, בשישי כסיון²¹ – אז שוין אין חמישי כסיון, ערב מתן תורה, האבן זיך אנגעזעצט פון ענינים פון מתן תורה.

און דאס איז די הסברה אין דעם וואס די קרבנות פון חמישי כסיון האבן געקענט האבן דעם גדר פון קרבנות שלאחרי מ"ת – מצד דעם וואס דעמאלט האט זיך שוין אנגעזעצט דער גדר און גילוי און די פעולה פון מתן תורה.

ז. שייכות הקרבן ל„הר סיני“ – הכנה למ"ת:

אבער עס פארדערט זיך הסברה: פארוואס האט דער ענין פון מ"ת (וועלכער איז שוין געווען בערב מ"ת) זיך אויסגעדרוקט דוקא אין דעם ענין פון „בנה מזבח והקריב עליך קרבן“, און נישט אין אן אנדער ענין?

אין דערפון מזבח, אז אין דעם גיט זיך ארייט די נקודה עיקרית פון מ"ת.

וי"ל הביאור כזה: דער תכלית פון מ"ת איז, וואס דורך דעם איז געגעבן געווארן דער כח אויף צו מאכן פון זאכן (תפצא) פון וועלט – תפצא וקדושה²², וכלי וידוע – דורכפירן כוונת הבריאה לעשות ל' ית' דירה בחזונו²³, אז מען ואל מזכר זיין די „משמיות הגוף והעולם“ ביז מיזאל קענען מקבל זיין דעם „גילוי אור ה' שיאייר לישראל עיני התורה²⁴“.

[דערמיט איז דער אלטער רבי מבאר²⁵ דעם טעם וואס מיזאל נישט יוצא די מצוה פון תלמוד תורה מיט הרהור אליין, נאר עס מוז זיין דער ענין פון דבוק בחורה – ווייל דער תכלית פון מצות מ"ת איז צו ממשיך זיין דעם „אור ה'“ אויפן גוף ונפש הבהמית, און דאס ווערט אויפגעטאן דורך עקימת שפתיו דוקא, דהיי מעשה].

און אט דער ענין (פון זכור גשמיות העולם) שטייט בגלוי אין דעם ענין פון מזבח וקרבות – וואס מען נעמט אביים גשמיות און מען מאכט זיי א מוכח לה', און

19) בא י"ב, כ"ו.
20) שם, כ"ג.

21) וגם ל' י"ט ישרי ב"ז בסיון שבת פ"ג, ב' – הרי זה פסח שמשם הוסיף יום אחד מודעו (שם פ"ג, א' אצל מצד הקפידה, היתה ראוי ליתן בשש"י (תודיה יום הששי – ע"ז ג' א', וראה לקישי חיד' ע' 1029 הרה"ק 24 ד"ל ז"ל ל' י"ט, מצד ההשטחה שמחממנה ה' המתורה ראוי ליתן ביום הג' לעימ' (ר' סיני) לפי שא הוא המשכת שער התרץ (כפיל העדה הקודמת).
22) ראה בארובה לקישי חסי"ז ע' 212 ואל"ך.
23) מנחמה נשא פ"ו ועוד: תניא רפ"ל"י.
24) ל' התניא שם בסוף הפרק.
25) שם רפ"ל"ז (מת, א'), וראה ג"כ שם ספמ"ט.

26) ראה ג"כ לקישי חסי"ז ע' 478 ואל"ך ועוד.
27) סודות חסי"ז ס"ע 224 ונ"ד"ז ב"י"ט.

קורבנו כי והוא האש שנמשך מבחי' הגבר' העליוני' דפני אר"י שנבמרכבה כ"י והר"י האש של הדייט הוא בחי' העלאה למע' כמו העלאת מ"י דאש דנוקי' ע"כ נקי' אשה ל' נוקי' ובחי' אש של מלצה דאר"י כ"י בא בחי' המשכה מלמעלמ"ט כמו בחי' אש דאיש שנוקי' המשכת מ"י להשפיע כניל' וה"י בחי' יחוד משפיע ומקבל

ו"ע"כ נאמר פעם אשה בבחי' מ"י דפעם בבחי' מ"י כפי' אופו הקרבן והיינו כשמקדיים לומר ריח נוחה אשה לה' היינו בבחי' מ"י דדכורא שנוקי' נוחה אשה לה' מלמעלמ"ט כמו התפלה שבמקום תמידין שנמשך מלמעלה אחר בחי' ההעלאה מלמטה כ"י וכאשר מקדיים לומר אשה לריח נוחה ר"ל בבחי' העלאה מ"י דנוקי' אש ה"יא שיעלה למע' לריח נוחה לה' לזהות אח"כ המשכת מ"י דאש תמיד תוקד שהיא בחי' העלאת מ"י התמיד"י אך מ"יש עז"ת העש"י הכוונה על בחי' אשה ריח נוחה שבא מלמעלמ"ט כמוהו מתוך כל הנ"ל וד"ל"פ.

שם ע. אקלה

ונסכו וביעת ההין לכבש האחד, בקדש הסד נסד שכל לה':

השעו"פ"ם: א. ונסכו ונ. ענינו, ב. חילוק דמעשה הקרבן, ג. באור הנ"ל, ד. רביעיות החין לכבש, ג. בקדש, ד. הסד נסד שכל לה'.

א. ונסכו:

(א) ענינו:

וזהו ענין מעשה הקרבנות בחי' העלאה ובחי' מאכל לחבר התפשטות החיות להחיות כל העלמות בבחי' ואחתה מחוה כ"י ובחי' הנסכים הוא בחי' המשכות ונל"י בחי' פנימית כמ"ש יאר' ה' פניו אל"ד כ"י נסד שכל לה"י"ה בחינת סוכב כל עלמין וזהו י"י שמשמח אלקים כ"י בחי' המשכה מלמעלה למטה . . . ולכן לכל קרבן היה נסכים כי עיקר ההעלאה הוא בשביל ההמשכה שאחר כך.

(ב) חילוק דמעשה הקרבן ו"נסכו":

הנה החילוק בין הזבח לנסכים לכאורה הוא ב' דברים. הא' כי הזבח הוא העלאה והלחם שסודע הל"ב היינו ג"כ שמגביהו שקובל החיות מהמת. הב' כי ע"ש

(ב) הכח לזה ניתן בהר סיני:

אמנם הנה בכדי שיהי' בכח האדם לעבוד עבודה גדולה כזו בהעלאת מ"י בהקטרות החלב ודם, ובהמשכת מ"י דה"י יהי' אלקים שלנו, הנה ע"י כתיב עולת תמיד העשירי' בה' סיני, והיינו דככדי שיהי' בבחי' עולת תמיד בעבודה פנימית דרקטרת חלב וריח הנה כח זה בא מהר סיני, דכמתו תורה ניתן כח על עבודה זו, דכמ"ת כתיב וירא העם וינועו וילמדו מרחוק בכטול עצום, וכמאמר על כל דבור ודבור פרחה נשמתו מפני עוצם הכטול וכמ"ש נפשי יצאה בדבר, הנה מזה נמשך הכח על בחי' העלאת מ"י בהקטרות החלב ודם שע"י היא המשכת מ"י בבחי' ה"י אלקינו כנ"ל.

ס' התאמרים קונטרסים ח"ב ע. שעה ואילך

הנה י"ל מהו העשירי' בה"ס שמשמע שהוכנה קרבן עולת תמיד מכבר במעמד ה"ס, ולכאורה פ' התמיד נא' אחר מעמד ה"ס כידוע . . . דהנה מה שעכשיו בחי' התפלה ובזמן בהמ"ק התמידין נקי' עולת תמיד לריח נוחה ככר היא עשירי' בוד"ס גם קודם מעצמות ממש בבחי' שמו הגדול כמו שא' אב"י פי' מי שאב"י סד"ס וכ"י והנה סיבת בחי' ה"רידה הזאת הוא מפני שנמארה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים כי סוף מעשה במחשבה תחלה וזהו העשירי' מכבר בה"ס להיות לריח נוחה מבחי' כידורי נונה כסור מרע ועשה טוב ממעשה התחתונים כנ"ל . . .

אור התורה פתח ע. אקלה ואילך

ט. לריח נוחה אשה לה':

הנה י"ל מה שפ"ס א' אשה ריח נוחה לה' וכאן א' תחלה לריח נוחה ואח"כ אשה לה' וכך יש כמה פסוקים בקרבנות שפעם מקדיים אשה לריח נוחה ופעם מקדיים ריח נוחה לאשה כ"י.

אך הענין הוא דבפי' אש"י"ה יש ב' מדריגות, א' בחי' דכר ר"י בחי' נוקי' כי אש"י"ה ואש"י שוים ל' אש כמו ואל' אש"ך תשקחך ולאת תקיא אשה כי אל אשה תשקחה ברשפי אש שלהבת והאיש הוא בחי' דכר וזהו הפרש בין אש דכר לנוקי' ברכ' אש ר"י ונבניק' אש ה' והוא בחי' המשכת מ"י דדכורא שנמשך ברשפי אש התשקה להשפיע נקי' אש יו"ד דחכמה מקור המשכות מ"י כידוע ובחי' העלאת מ"י דנוקי' נקי' אש היא ברשפי התשקה לקבל השפע (כידוע מדוד"ל אש ואשה וכו' שכינה בניגודם לא זכו אש אכלתו כי אוחיות י"ה דאיש ואשה מתחברין יחד כשוכני להתקדש ביחד (כ')

וכך יובן באש הקרבנות דהנה ידוע דאש על הקרבן מצוה להביא מן ההדיוט ונקי' אש של הדייט כמ"ש אש תמיד תוקד על המזבח כ"י (וכשמקריב הקרבן כאש של הדייט אח"כ נמשך בחי' אש של מע' הרוחני האלקי ובזוהר נקי' בשם אר"י דא"ל

והתחנונים ורינים הקשים משא"כ האל והכבש שאינו עצם פני שור גם המשכנו אינו כ"א שלישיית ההין או רכייעית כ"י.

לקוטי תורה שלח מב, ב

ג. בקדש:

וזהו ענין הנסכים שהיו מנסכים יין ויורד לתהום פ"י שעי"י גילוי בחי פנימיות יורד ההמשכה גם למטה מטה ונותן בהם כח להיות יכולים גם הם לעלות בקדש. וזהו בקדש הסך נסך כ"י.

שם

ד. הסך נסך שכל להי:

ונסכים כתיב הסך נסך שכל להי שממשכים גילוי שם ה"י שהוא הפנימיות להיות משמח שם אלקים כני"ל וזהו עיי' יחוד השמות דהיינו המשכת שם ה"י שם אלקים'.

שם

ואת הכבש השני תעשה בין הערבים, כמנחת הבקר ונסכסו תעשה, אשר ריח ניחוח להי:

משעיפים: א. ענין אשר ריח ניחוח בתפלה, ב. איך להמשיך הריח ניחוח, ג. הטעם שקרבנות הם ריח ניחוח להי, ד. ריח ניחוח ואיך נחמ רוח לפני שאמרו ונעשה רצוני, ה. בקרבנות ניכר ההתאחדות עם ה' בגילוי, ו. ואמרת ה"י נא, לענין מיד שבקרבן ואמרת ה"י נא, לענין המעשה שבקרבן, ז. טעם שנא כאן אשר ריח ניחוח בסדר הפרד'.

א. ענין אשר ריח ניחוח בתפלה:

אשר ריח ניחוח להי, ר"ל מי שמתפלל או לומד או עושה מעשה מצוה בהתלהבות נקי, אשר ריח ניחוח.

לקוטי אמרים ליהודים סקניד

6 ודל: וזה ענין יין המשתח אלקים שמשתח את החלים והחיות תמשך משם אלקים שלא יעלים יסמור שירי גילוי הפנימית למטה. מב, א שם).
7 ראה גם לעיל ט"א ס"א א'.

הלחם הוא כללות התמכרות הגשמה בגוף שלולי הלחם היה הגשמה מסתלקת מן הגוף ע"ד"ש ולא היה נמשך ומתגלה אפי' חיצוניות החיות מהנפש בגוף ועי' הלחם הוא התמכרות והתפשטות החיות מהגשמה בגוף אך עכ"ז פנימית החיות הוא עדיין בחי' העלם בתוך הגוף וההתגלות היא רק בחי' חיצוני' והיין משמח וממשיך גילוי הפנימית כ"י.

וכך הנמשל למעלה עם היות שעי"י הקרבן נעשה והחיות נושאות את הכסא העלאת בחי' ליבא הנ"ל לקבל מנחה. ומזה נמשך להיות ואמה מזהה את כולם שמהלך יוצא החיות לכל האברים עכ"ז פנימית החיות הוא עדיין בבחי' העלם והגילוי הוא רק בחינת חיצוניות ולחיות גילוי הפנימית ממש זהו עיי' הנסכים שהן בחי' המשכה וגם גילוי הפנימית כ"י.

לקוטי תורה שלח מב, א'

ג. ביאור הנ"ל:

וביאור הענין, הנה הקרבנות שהקריבו עיי' המזבח, וכן הנסכים שהיו מנסכים עליו, הם המשכת בחי' פנימיות. שלכן נק' קרבנות ונסכים בשם אכילה ושחי' כ"י והמשכה שעי' הקרבנות והנסכים היא בחי' פנימיות (בזוגות אכילה ושחי' בגשמות שעשים דם ובשר כבשרו). וההמשכה שעי' הנסכים היא נעלית יותר מההמשכה שעי' הקרבנות. דכמו שבאכילה ושחי' כמשמיות, עיי' הלחם מתגלה רק חיצונית החיות דהנפש ועיי' היין מתגלה פנימיות הנפש, כמ"כ הוא באכילה ושחי' דמזבח, דהמשכה שעי' הקרבנות שני' כשם לחם' הוא (רק) "ההפסדות החיות להחיות כל העולמות" (ממלא כל עלמין) ועיי' הנסכים הוא המשכת וגילוי הפנימיות (שלאמלה מהחיות דעולמות) טוב על עלמין.

סי המאמרים מלקט חייב יע ריב

ב. רביעית ההין לכבש:

לפי שההמשכה הוא לפי ערך ההעלאה שהעלאת הפר הוא עלית עצמיות פני שור יורד ההמשכה מלמעלה צ"כ ביותר ריבוי חצי ההין ויכול להעלות יותר מדרגות

- 1) ועיי' עוד ביאר בארובה: חמ"ל.
- 2) לקיט נשא כמ' א'.
- 3) מגילה יב, א ובישי' שם ד"ה כות.
- 4) כמ"ש לוח אשר לה (ויקרא ג, א) לוחי לאיש (פינתם כמ' ב). וראה לקיט שיה מא' ג ואילן.
- 5) לקיט שם מב, א.

א) בקי"ת שם מדובר בענין הקרבנות. אבל מזה שמבאר שם החילוק בין קרבנות לשורות, דקרבנות הם בדי' פנימית' לשורות הוא בדי' מסיף' (וטלבו השורות לא היתה קי"ב על מובח חיצוני). וזה שחש"כ"ו השורות על מובח חיצוני בתוכן תחתיו הוא כי חיצוני צ"ד. מתנה חידושי' — מוכח דמי שם ששקרבנות הם בדי' פנימית, גם הנסכים הם בכלל שקרבנות.

וזהו למען שמי אאריך אפי, דשמיי הוא בחי' מלכות דעיי' הקרבנות נמשך בחי' ארד אפים להמתיק כל הגבורות דזהו ריח ניחוח לדחי'.

שם עי תלטי

ד. ריח ניחוח - נחת רוח לפני שאמרת ונעשה רצוני:

(א) דוקא מעשה הקרבן מגיע, לפני':

ריח ניחוח ליה וארז'לי נחת רוח לפני שאמרת ונעשה רצוני. פעולת הקרבנות מגיעה בבחי' נחת רוח, בחי' המתענג שלמעלה מכל הכוחות שלמעלה (כפיכול) ולא עוד אלא שהם נחת רוח לפני, בבחי' הפנימיות, הייז פנימיות המתענג. ועיי' מה נעשה הנחת רוח לפני יתי עייז אמרו שאמרת ונעשה רצוני, שהיא עיי' המעשה דוקא. והיינו, דמה שנפעל עייז הוא מה שנעשה ונתקיים רצונו (או ענין התענוג) והנחתי נפעל דוקא עיי' שנעשה רצוני, דוקא עיי' העשי' שעייז דוקא מגיע בבחי' פנימיות המתענג. כי כל הגבוה גבוה ביותר יורד למטה מטה ביותר² נמשך עיי' המטה מטה יותר.

(ב) בקרבנות ניכר ההתאחדות עם ה' בגלוי:

והנה ענין זה נפעל עיי' כל המצוות שנעשים למטה בדברים גשמיים, דעייז עושים דירה לו יתי בתחתונים, בתחתון שאין תחתון למטה ממנו שממשיכים למטה בחי' נחתי לפני. אמנם אעפ"כ יש מעלה בעבודת הקרבנות שבזמן הבית ובהתמייק דוקא משום שמתבלית הונוה בעשיית הדירה לו יתי, היא לא רק שיומשך הנחתי, אלא עוד זאת שהתי' דירה בגלוי, וענין זה הי' דוקא עיי' הקרבנות, כמארז'ל³ אע"פ שאש יורדת מן השמים מצוה להביא מן ההדיוט, היינו שבקרבנות הי' ניכר בגלוי ארץ האש מן ההדיוט שלמטה ממשכה מלמעלה אש מן השמים, דבזה הי' נראה אלקות בגלוי, וגם ענין ההתאחדות (וישראל וקוב"ה) שעיי' הקרבן, שעייז צו את בני' מלשון צוותא וחבור, הי' ג"כ בגלוי.

וזהו הודושי שבכבודת הקרבנות על שאר המצוות. דהנה מצות ציצית עייז משל, ונהי אף שהטלית הוא פריטו דמלכא וכו', מ"מ לא ניכר בגלוי עיי' לבישת הטלית והתאחדות האדם עם הקב"ה. ועד"ז במצות תפילין, דגם כשמניח תפילין על הוריע כנגד הלב ועל הראש במקום שמתחיל תנועת רופס, כנגד המוח, וגם משעבר הלב והמוח לעבודת ה' (כדאיתא בש"ע ארז'ל⁴ שזהו חליק מעצם המצוה) מ"מ לא ניכר כו

1) ספרי - תוכח בפריש' ער"פ.
2) ראה שעיי' אורה דתי' יבאא לביש מלכות פני' ואליו.
3) יומא כא, ב.
4) ראה תוי"ט ג' ד. לקיטת שלח מו, ב סו"ס תמטי' עי רכז, ר"ל. חסתי. וראה חזקת צו, ב. חזקת קמ, ב. תמקין תוי"ט (כב, א), תוכח (נוט, ב).
5) ספרי טיבא.

וענין הקטרת החלב שבגופו בתפלה שוהו עיקר קרבן שעולה לריח ניחוח ליה בתפלה שבמקום קרבן היינו ענין היסוד כל תענוג ור להעלות לבחי' תענוג העליון והאליק להתענג על ה' בכללות הנפש כמ"ש נכספה וגם כלתיה נפשי כו', ונמצא עולה הקטר תענוג הנפש בהפמיות לריח כו' בבחי' מקור כל התענוגים העליונים בהתענוג על ה' כו' כמקור כל התענוגים ונמשך משם ניחוח ליה בחי' המשכת התענוג העצמי הנייל דח"ל.

מאמר ארמז"ל האמצעי דרשי חנוכה עי מנח

ב. איך להמשיך, ריח ניחוח:

וזהו תפלה כנגד המידין תקנו דכשם שבהעבודה דקרבנות הנה על ידי קרבני לתמי וגוי נעשה ריח ניחוח להי' שעיי' העלאת הריח נמשך בחי' ניחוח להי' כנ"ל, הנה כמ"כ על ידי העבודה שכל תפלה שהי'ע העלאה נעשה ארז'כ בחי' המשכה וריינו דכשם שעיי' הקרכת החלב והדם ע"צ המזבח נעשה ניחוח להי', הנה כמ"כ עיי' הקרכת החלב דם שהם התענוג והרצון בהעבודה דההתבוננות דפסוק דקיש, הנה עייז נמשך המשכת אלקות ליהוה הי' אלקינו שיהי' בבחי' אלקים שלנ.

דהנה יודע דשם אלקים חלוק מכל השמות דכשם אלקים אומרים אלקינו שהוא אלקים שלנו כחנ וחינונו, וטעם הדבר הוא לפי דשם אלקים מורה על הצמצום והיינו דעיי' הצמצום הוא נעשה אלקים שלנו כחנ וחינונו. וזהו ענין הצמצום דשם אלקים שהוא בשביל הגלוי, דבכדי שיהי' אלקים שלנו וכחנ וחינונו הוא עיי' הצמצום דוקא, וכעומק הענין הוא דעיי' העבודה דק"ש יהי' נמשך בחי' ניחוח ליהוה דשם הי' יהי' גם כן אלקינו כמ"ש אנכי הוי' אלקיך שנמשך מבחי' אנכי מי שאנכי שיהי' יהי' בבחי' אלקיך אלקים שלך, וכמארז'ל עתידין צדיקים שיקראו על שמו של הקב"ה ופרשי' שיהי' שמם הי', דכל זה הוא עיי' העבודה דהיום לעשותם. . . .

סי המאמרים קונטרסים ח"ב עי שעה

ג. הטעם שקרבנות נקי ריח ניחוח להי':

והענין הוא דהנה כתי' למען שמי אאריך אפי וחולתי אחסם לך, ואי כספרים דקרבן כגמטרטרא ארד אפים היינו דעיי' הקרבנות הוא ההמשכה מבחי' ארד אפים וכתי' ישמו קטורה באפיד דעיי' הקטרת נמשך ההמשכה מבחי' ארד אפים דהנה הנה עבודת דקרבנות וקטרת היו כפי' המנוחת שבהמ"ק, דוקרכת הקרבנות הי' במוחב התחשת שהוא מזבח החיצות, והקטרת הקטרת הי' במזבח הזהב שהוא מזבח הפנימי, דבעבודת האדם הם כ' מיני עבודה דענין הקרבנות הוא העבודה בחיצוניות חלב, וענין הקטרת הוא העבודה בפנימיות חלב, וזהו ריח ניחוח להי' דעיי' העבודה בקרבנות וקטרת נמשך מבחי' ריח שהוא מזדייגה גבוה, כי ריח הוא דרך החושים שדיא מדרי' רמה ונשאה, וזהו ישימו קטורה באפיד, דלפעמים כתי' עלה עשו באפו שהם בחי' גבורות קשות, וישימו קטורה באפיד דוקרבנות הנה עייז נמתקים הגבורות,

ושחט אותו גוי

(ב) הוצאת החיות מעניינים הגמטיים:

... דאמאי אקרי קרבן אלא מפני שמקרב, דקרבנות הוא ענין קירוב והכחות והחושבים, הרי מכם קרבן ליהוי, איהו דארפט מקריב זיין פון אייד אליין. והיינו דכמו דענין הקרבנות בגשמיות הוא שלוקחים בהמה חיי ושלמה ושוחטין אותה, היינו שמוציאין ממנה החיות, ואחור כך הוא הקרבת האימונים. שהחלב נשרף באש שעל גבי המזבח, ועוד יותר מזה בקרבן עולה, התחלת הקרבנות ברוחניות... ששוחטו, היינו שהבשר וכי למזבח, הנה כמ"מ הוא בעבודת הקרבנות החיות, שמוציא החיות מענינים גשמיים, והיינו נשאר בשלימות אלא שמוציא נשאר, אבל משתמש בהם רק בכדי שיהי' לו תוספת כח שגוף הדברים הגשמיים נשאר, וריחא חמורא וריחא פקחין, דלא אכלי כשרא דתורא לא דקדקתי בעבודה הוי, כמאמר' חמורא וריחא פקחין, דלא אכלי כשרא דתורא לא דקדקתי טעמו של דבר.

שכ"ז הוא בענינים שהם רשות, ונפרט בעניני מצוה, כמו אכילת שבת ווייט, או ציצית מצמר גשמי ותפילין מקלה גשמי, היינו דברים גשמיים שעושים בהם עצמם מצוה, ולא רק הציווי של ככל דרכיך דעה.

והו עבודת הקרבנות, להוציא החיות מענינים הגשמיים שישתמש בהם רק לעבודת הוי, דאו הוא מכם קרבן, פון אייד אליין. וכאשר האדם מקריב מכם קרבן, אז הוא קרבן ליהוי שמתקרב ומתאחד עם הוי.

סי המאמרים באתי לנגי חייא עי כה

(ג) פרטי דיני השחיטה בעבודה:

בודאי ידוע לו מהמובא בכמה מקומות בחסידות, עפ"י מארז"ל אין ושחט אלא ומשך, שכמו בגשמיות, הנה עיי השוחטה כשרה מושכים את הבהמה והעוף ממצבם באופן שיוכשרו להיות דם ובשר כבשר האדם, הנה כן הוא גם ברוחניות, אשר צריך להמשיך את גופו ונפשו וההמית שיוכשרו להפך לנפש האלקית נפש האדם, שנקראת כן על שם אדמה לעליון (וכמ"ש בסי עשרה מאמרות מאמר אכ"ח חלק ב' סימן ל"ג בשל"ה דף שי"א ובכמה מקומות) עיי שחיטה כשרה, היינו כאם נפיש חיות של הנפש והבהמות עיי שחיטת שני סימנים, הן בהנוגע לתאוות אכילה ושתי (ברכות לב א) והן בהנוגע לשאיפת אויר הסביבה... היינו קנה וושט, ואם זומר חיותי' - עכ"פ בשחיטת אחד הסימנים באותו שמושקע יותר, והחירות בוודיך (להוציא הזים וההחלכות מעניני בהמה) כ"י יהודא (נקי כן - עיי אודא את הוי) הודאה אע"פ שאינו מביך לעת עתה.

אגרות קודש כ"ק אדמו"ר שליט"א ירח עי כט

- 1) ספר הבהיר סי' מו (קס"ו) ועייג"כ חז"ק ה' א. של"ה מסכת תענית (רי"א, ב) פ"ח שער התפילה פ"ח.
- 2) יומא ע"ב, ב. עיי' הגרסא שהובאה בתנ"י פ"ז ובכמה מקומות בראשית.
- 3) כ"ק ע"ב, א.
- 4) ראה רמב"ם הל' דעות פ"ג. טור שריע אה"ט טר"ל"א.

אור התפלה

בגלוי ההתאחדות וכי' ועד"ז הוא בשאר המצוה, דרוקשה כל התורה כולה לתפילין, משא"כ בקרבנות ראו בגלוי איך האש שלמטה ממשכת אש מלמעלה.

(א) ואמרת אי על ענין המו"יד שבקרבן, ואמרת ה"י על מעשה הקרבן:

... והו מה שנאמר כאן ב"פ ואמרת, שמה מוכן שבקרבנות יש ב' ענינים. דענין ואמרת ה"י דקאי על מחשבה ודיבור שבקרבנות, ענין זה שייך בכל מקום וכל זמן, ולפיכך נאמר בפני עצמו. ואח"כ נאמר עוד ענין מיוחד שבקרבנות, שהוא ענין המעשה שבו מתגלה וניכר ענין ההתאחדות עם קוה"ה, דענין זה צ"ל דקאי מקום וזמן בשלימות, בבחי'מ"ק.

מאמר ד"ה צ"ו את בניי תשרי"פ (בלתי מוגה)

(ד) טעם שנא' כאן אשה ריח ניחח בסדר הפוד:
עי לעיל כ"פ ע"ת תמיד סי"ט.

ושחט אותו על ירד המזבח צפנה לפני ה', וזרקו בני אהרן הכהנים את דמו על המזבח סביב:

הסעיפים: א. ושחט א. איך ושחט אלא ומשך, ב. הוצאת החיות מענינים גשמיים, ג. פירי דיני השוחטה בעבודה, ד. צפנה א. שייכותה לקרבנות, ב. ענינה בעבודה, ג. טעם שגא צפנה ר"ל בצפון, ג. וזרקו את דמו (ענינו בתפלה).

א. ושחט:

(א) אין ושחט אלא ומשך:

תנודב"י, אין ושחט אלא ומשך - להמשיך את הבהמה ולעשותה אדם, את הנפש והבהמית במדריגת אדם התחתון ואדם התחתון אשר עליו נאמר בהמות הייתי עמר, כאדם העליון, וקו"ל...
אגרות קודש כ"ק אדמו"ר שליט"א רח"ט עי קסח

צפון הוא בחי' גבורה, הנה מפני מה עיקרי הקרבנות שחטתו בצפון זוקא. אך הענין הוא, דהגם דצפון הוא גבורה, הנה גבורה דקדושה היא מגבורת החיות, דכל השפעת החיים הוא עיי' גמלי ברכה, ונקי' גבורות גשמיים, וכו' דם הוא גבורה, וכו' כי הדם הוא הנפש, דגבו' הוא מגבורת החיות, וכו' ימי שנותינו בהם שבעים שהם ואם בגבורות שמונים שנה, הרי דאריכות ימים הוא מבחי' גבורה, וכאמרו'ל כיון דאפליג אפליג, והיינו דאריכות ימים הוא חיות דבחי' הפלגה שלמקלה מוחותו תמיד, והוא מבחי' גבורה,

וכן כל עליו' הוא עיי' הגבורה שהוא מגבורת החיות בבחי' רשפי אש שהיה מגבורה, דחסד הוא קרירות ורשפי אש הוא מהגבו', ועיי' הוא העליו' וידוע דעליו' הוא עבודה גדולה יותר מכמו המשכה, וכמא' העולם, ארוף את שווערעו' ווי אראפ, וכו' הוא במוחש דבנקל יותר לחפון בגילוי אלקות למטה מלחפון בעליו' והתכללות למעלה, והו' דשחטת הקרבנות הוא בצפון זוקא, ועיי' הוא העליו' בקדוש הקדשים.

סי' המאמרים תרמ"ט ע' 119

(ב) ענינה בעבודה:

... וכמ"כ מפילות במקום המדין תקנום שהתפילה שיש במקום המדין שיש, וכמו שד"ם התמיד הוא בצפון כך דם הנפש הבהמית שעולה לה' כקרבן עיי' הנפש והאלקות המאירה ומזככה שחולל גם היא לעלות ולכלל בא' עיי' ההשגה בתחודא מתאפ'... שזוה"ג ענין אדם כי יקריב מן הבהמה, וההעלאת דנה"ב הוא בבחי' רשפי אש החלהכנות בתשוקה וצמאון כו' כמו העלאת הבהמה עיי' המזבח באש המערכה כו' וכמו ענין זריקת דם התמיד צפונה לפני הוי' כמ"ל העלאת זו דנה"ב עולה לפני הוי' למעלה מבחי' אדם, וא"כ יש עליו' לנה"א למעלה מבחי' אדם עיי' נה"ב כמו החיות דמרכבה שנושאאת את האדם העליון שורש ומקור דנה"א.

מאמר' אדמו"ר האמצעי ד"ה כמ"ה בסלון

... וכמ"כ הוא בתפילה שכנגד קרבנות תקנו שצ"ל בחי' רשפי אש התשוקה והצמאון לעלות למעלה, וברשפי אש זו נשרף האש זו דנה"ב שנושרפין המחשבות והרהורי' בישין, והרתחוות הדמים דנה"ב נהפך לטוב לריות בבחי' חוקף הרשפי אש דקדושה, דאחיות המוח והרהורי' בישין צריכין שריפה לגמרי דבהם אנו שייך עליו' כנודע, והרתחוות הדמים דנה"ב יוכל לעלות כמ"ל... ועיי' העבודה בתפלה בישפי אש בבחי' אש אכלה אש נעשה ריה נחת לה' כמו בקרבנות שנומשך עיי' גילוי אוא"ס כמ"כ בעבודה דתפלה כל,

וזה דאי' בליקוט עיי' והמים כו' מלינים ומשמאלם, משמאלם זה תפלה ונדחוק המפרשים בהם מפני מה התפלה היא בבחי' שמאל ופי' מפני שהתפלה היא רק חיי

דין שחטה: בהמה מחוייבת לביע מה"ת - בעוף יש פלוגמא, והלכה דצריך שחטה - דגים איש שחטה ובאספה מגי' - חולין כו' ב. רש"י - והענין מיוסד על המבואר כמ"כ בד"א"ז וכו' ברמז גם בנגלה ענין השחטה, אין ושחט אלא ומשך - חולין ל', ב - שמעתיקו למ"א לגמרי והוא עיי' נטילת נשמתו - עיי' שבת ע"ה, א - וחיותו במקום שהי' עיי', שאז יוכל ליהפך לדם ובשר באדם ולהטף בו כח לעבודת ה' עיי' ולא לגרום נפילה חיי.

בהמה נבראת מן העפר ואנה יכולה להגבי' איש כלל מן הארץ, אם לא אשר מי שהיא יגביהנה. ובעבודה: הגוף נה"ב, אשר עיר פרא אדם יולד (אויב ייא, י"ב) ויצר לב האדם רע מנעוריו משעה שנוער ויוצא לעולם (ירושלמי ברכות פ"ג, ה"ה) ולכן לכ"ע צריך שחטה - שענינה כמ"ל - כי זהו כל ענין ירידת הנשמה למטה. שא"צ תיקון לעצמה כ"א לתקן הגוף (טשי"ב פל"ז).

עוף נברא מן הרקק - מים ועפר - ופורח באויר מוזמן לזמן, אלא שצריך לנח בארץ כי נעשה עוף ויגע עיי' עפפוחו (ועיי' ב"ר פליט הובא בתוד"ה כנפשי שבת מט, א).

ובעבודה: נפש השכלית שהיא ממוצע בין נה"ב ונה"א (לקו"ת ד"ה אם תקחתי השני, ותבאר ענינה באורכה במאמר' חג השבועות תשי"ב) ויכולה להשיג בעניני אלקות אף שמתוונת שכל אנשי עיי' שנפש האלקות מולבש בו.

ולכן יש פלוגמא אם צריך שחטה אבל הפטי"ד צריך שחטה.

דגים נמצאים תמיד במקום חיותם ומיד שפורשים מהים (ברכות ט"א, ב).

ובעבודה: נפש האלקית שגת בשעת החטא היתה כאמה אתו ית' עם מקור החיים חיי האדם אלא שהיא ממשל המלך וכו' (טשי"ב ספכ"ד).

ולכן שחטה אין צריך כי נמצא במקום חיותו אבל צריך אספה, כי עיי' התלבשות בגוף ועבודת הכירויות הנפש וכו' חותמי' בעניני עוה"י וצריך לאספם ולקבצם,

- ובדקות יותר י"ל: עוף - נריע פנימיים, דג - חיי יחידה, מקיפים, ואכמ"ל - ויהי' אשר עיי' שחיתת היצר עתה עיי' מרז"ל (סנה' מג, ב) נוכח במהרה להיעד (סוכה נ"א, א) ליע"ל מבואר הקב"ה להיצד"י ושחטו.

אנרות קודש כ"י אדמו"ר שליט"א ח"א ע' מ"מ

ב. צפנה:

(א) שייכותה לקרבנות:

ושחט אותו על ירך המזבח כו' דקדשי קדשים שחטתו בצפון זוקא, וצ"ל הלא

קטורת

השעשעפיים: א. משיב את הנפש, ב. בחיי יחידה, ג. רפואה, ד. תשובה, ה. אחרמכא, ו. מיתוק הדינים בשרשים, ז. כפרה, ח. התקשורת, ט. שייכותו למצוות, י. שייכותו לתפלה, יא. תינין שבתוכה קטורת, יב. וילתק דקטורת וקרבנות בעבודה א. קטורת ל' קשר וקרבן ל' קידוש, ב. קטורת למעלה מטמיד וקרבן עיף טו"ד, ג. קטורת אנו מצאנו לעצמו משא"כ קרבן, ד. פנימיות הלך והצוננים הלך, ה. קטורת למעלה משנייהם: ב. קרבן שייך שנייהם, ו. בקטורת יש גם דברים טמאים משא"כ קרבן, ז. קטורת – בירור בדרך אחרמכא דעתיק דקליפה: מניע בצצמות: ממשד החזקות החיות: ריח בושם: קרבנות – מברר הנידוי בדרך אחרמכא: מניע במקום השייך לעולמות: ממשד החזקות החיות: ריח מאכלי.

א. משיב את הנפש:

עיקר ההפרש ויתרון מעלת הקטרת על הקרבנות כמי"ש ישומו קטרה באפר כ"י, שהקרבנות נקי לחם מאכל כמי"ש לחמי לאשי כ"י שיש בהם טעם מאכל, אבל הקטרת איז בו טעם מאכל כלל רק ריח בלבד, ולא כריח המפוח וריח ערב של כל נושם, כי הרי הן קודם השרפה קשים וחריפים בלא טעם וריח כלל, רק כאשר נשרפים מעלה עשן המריח ריח חזק מאד המשיב את הנפש.

ב. בחיי יחידה:

הקרבנות שנקי, ג"כ ריח ריח ריח כמו ריח מאכל שמחזק המוח והלך ומוטיף אור חדש, וי"ש ריח נוחח כ"י, וגם שמוטיף אור בכתב לשנות הרצון לטוב כמו וירח ד' בקרבן נח ואמר לא אוטיף כ"י וכן לכפר על נפש החוטאת עיי' הקרבן ונסלח לו כ"י, כל זה רק בכתב דח"כ ולא בעצם פנימיות הכתר, משא"כ ריח הקטרת שעולה בעצמות הנפש ממש להספיך בה אור חדש שאין לטעם וריח שבמאכל כח כזה כלל וכמיש"ל שוריה אין הגוף נהנה ממנו רק הנשמה,

ושרש הענין יודע דוריה בבחי' מקיף דא"ח כעצם הנפש שדוה למעלה הרבה מחבור הנפש עם הגוף עיי' המאכל, והוא בבחי' יחידה (והיינו בנקב ה"ב דחוטם, שייש ישומו קטרה באפר כ"י שנקי חיי דחיי כ"י וד"ל) והשבת הנפש עצמה עיי' הריח הוא הרבה יותר מחזיק הנפש שבה כחיות הגוף עיי' המאכל כ"י, ולה טעם מעלה הקטרת על הקרבנות שנקי, לחם אע"פ שגם הן בחיי ברויים דרפ"ח כ"י.

ג. רפואה:

וע"ד רוג'ה ממה שאנו רואים ההפרש בין מאכל לם רפואה שאע"פ שהמאכל מחזק בחות הגוף כולם מראש לרגל מ"מ אם יקלקל בחולי אבר פנימי וחזוני לא יועיל המאכל כלל אדר"כ יקלקלנו יותר והרפואה שנועשה מסממנים חריפים שאין בהם טעם כלל יחי' את הנפש להמשיך אור חיות חדש לרפואת החולה וע"כ נקי סם

אור התפלה

שעה, אמנם לפי הנ"ל מוכן מה שהתפלה היא בחיי שמאל מפני שתפלה ה"י"ע עבודת הקרבנות שדוה בבחי' גבי דיקאצ' בחיי רשפי אש שע"י"ז הוא ההזל"ה.

סי' המאמרים תשי"ז ע' 202

(1) טעם שגוי צפנה ולא בצפון:

וזהו שכל הקרבנות טעונין צפון וכמי"ש בתמיד ושחט אותו על ירך המזבח צפונה לפני ה', לפי שדם התמיד של שחרית את הכבש האחד כ"י מעלילה לשרשו בבחי' פני שור שהוא בחיי גבורה שמהשמאל שדוה בצפון דיקא, כידוע בסדר הדללים דדרום בסדר דחסד⁶ וצפון מטעם דגבורה לפני ארי' אל הימין בבחי' חסד בדרום דיקא אבל פני שור שמהשמאל הוא בצפון, וזהו שהתמיד הוא ק"ק ששוחטו בצפון דיקא כדי להעלותו לשרשו בבחי' גבורה דתורה כ"י, והיינו מי"ש צפונה לפני ה' והל"ל בצפון מהו צפונה בה, להיות שעיקר בחיי הצמצום והסתר הוא מבחי' ה' אחרונה דשם ה' המתצמצם בחיות שכמרובה אשר ע"כ הם ברעש גדול מתנשאים ונולשאים את הכסה למעלה מעלה מבחי' אדם כנ"ל והיינו צפונה לפני ה' למעלה משם ה"י דהיינו בחיי מקור לחיי דחיקון וכמי"ש ריח נוחח לחיי וכטיעם הנ"ל⁸.

מאמר אדומ"ר האמצעי ד"ה בכ"ה בסל"ו

ג. וזרקו את דמו (ענינו בתפלה):

וזרקו את הדם, וזרקתו הדם הוא בחיי אהבה עזה הנמשכת בגדולת א"ס כ"י⁷ במי"ש באחד ממש... אור התורה פתח ע' אקיד

... הקרבת הדם, דעבודה ה"י"ע הקרבת הרצון הדנה הדם הוא הנפש, והיינו

דכל החלמות שנופשו ורתיחת הדמים כהבלי העולם הרשפי אש שבנפשו הבהמית בחמות עוה"י יהפך לרשפי אש שלהבת י"ה בכל יום בהעבודה דתורה תפלה וקיום המצות דוהו רוח האדם העולה היא למעלה כעולת התמיד ובהו הקרבנות.

סי' תמארים קונטרסים ח"ב ע' 1

(5) ע' לעיל סק"א, עוד טעם – לעיל פ' ולכש תבנו ט"ז סק"א.

(6) ראה וזהו במדבר קי"ח, ב ובבבאורי והיה לישם מאמר אד"ה ויקרא ח"ב ע' תצ"ח, וש"נ. דרכי

ח"ד ע' אחרמכא, אמר בית פתח השער פ"ח.

(7) יחושאל א. י.

(8) וראה ג"כ בתורה אור י"ח ו"ח ח"ה, תמ"ל.

הקריבו ועל ידי זה ושכנתי בתוכם. וכי גם בנוגע לזדורנו, הנה רועה ונשיא ישראלי שהוא הורה לנו את הדרך הישרה, אשר נלך בדרכיו ואורחותיו, את המעשה אשר יעשו ואת המעשה אשר לע יעשו, הנה על ידי זה ניתן והומשו הכת, אשר כל אחד ואחד בכל מצב ומצב שהוא נמצא בו, הנה בשעתא חדא וברגעא חדא, אפשר להכריז להקריב מבם קריבו להוי, אשר הכחות והחשים, שליו יוכללו כראש של מעלה, ועוד יותר שגם הגוף ונפש הבהמית, מן הבהמה מן הנקר ומן הצאן, יקריב ועל ידי זה יהיי לרצון לפני הוי למעלה מהוי²⁰.

וכמיש כייק אדמאייר בהמאמר, דכד אתכפיא סטרא אחרא אטחלק יקרא דקובייה בכללה עלמין, דסובב כל עלמין שהוא בשוה בכלהו עלמין, ומשך על ידי העבודה דאתכפיא סטרא אחרא, העבודה עם הגוף ונפש הבהמית. וכאשר כל אחד ואחד²¹ יקיים זה, אזי גם כללות החיות של עולם הזה תעלה לקדושה, וימלא כבוד הוי את כל הארץ, שזוה תכלית ימות המשיח ותחיית המתים תכלית ושלמות בריאת העולמות, כמהרה בימינו.

סי המאמרים באתי לגני חייא עי סג

פרשת צו

הדבר הראשון שמוזכר הרמב"ם בסדר התפלה דכל יום ויום הוא, "פרשת צו". והנה, המקור לקריאת, "פרשת צו" בכל יום הוא – מדובר הזהר¹. ובהו רואים – לכל ללאש – שאין לחלק חיי בין גליא דתורה לנסתר דתורה, מכיון שהתורה היא "תורה אחת", ולכן, מצנינו כמה פסקי-דינים בספור של הרמב"ם שהמקור היחידי להם הוא – בחלק הנסתר שבתורה, כגיל בנוגע לקריאת, "פרשת צו"...

ועד כיי כד – שהרמב"ם פותח את ספרו בתוכו, "סוד היסודות ועמוד הוחמות", ו"ח הוי"ג, וממשיך: "לידע שיש שם מצוי ראשון כו", וממשיך לבאר ביי פרקים הראשונים את פרטי הענינים דימעשה מרכבה, וימעשה בראשית, שהם הענינים הנקראים, "פרדים", ורק אד"כ מתחיל לבאר את פרטי החלכות דגליא

24 עי לעיל סיג וסיד בארובה.
25 ראה תריא פלי"ג, לו.
1 יד תרומה מא, סעיף. וחי"ג שו"א.
2 שהיא לחודיא מעי רמב"ם – בשם ר' זוד הנגיד, נכדו של הרמב"ם.

...ובעבודה עכשיו בהקריבת הנה"כ ענין הסמיכה הוא לימוד התורה שקודם התפלה דהתורה נקי עוז ותושי' עוז לנה"א ותושי' לנה"ב ולכן הוי הסמיכה עשייה יתעלה הנה"כ בתפלה כגיל... וזהו וסמך את ידיו עליו ונרצה לו לכפר עליו, דכל ענין הקריבו הוא להמשיך בתי, רצון העליון מבחי' עצמות אא"ס להיות מחילה וסליחת עוונות וכדוי שיעלה הקריבו ויעורר הרצון העליון זהו עיי' הסמיכה שנתנו לה כח להתעלות וזהו וסמך את ידיו שהוא ההמשכה מבחי' מיי"ה או דוקא ונרצה כוי, ובעבודה הוא שחלה צ"ל לימוד התורה קודם התפלה, ואח"כ ההתבוננות בתפלה לבוא לתשובה שיי"ע והתאפכה והקריבת הנה"כ ויעיי' ונרצה לו לכפר עליו כוי.

סי המאמרים תרי"ג עי ספד ואילך

על ידי משה:

והנה הקדמת פרשת הקריבות הוא ויקרא אל משה, שהוא הנוגזת כחי²⁰ על עבודה הקריבות. דאף שמכס קריבו להוי, מכס ובכס הדבר תלוי להיות קריבו להוי, אבל להיותו בשפל המצב וכל מה שמתבוננו יותר, רואה יותר את שפלותו ורחוקו ונפל ברוחו, הנה לוא הפתחה הוא ויקרא אל משה, שהוא נתינת יכלת וכת לכל איש ואיש להיות קריבו להוי, ואפילו לפני הוי. ולכן לא נאמר מי הוא הקורא²¹ כי הוא ממקום עליון ונראה מאד אור א"ס הסובב כל עלמין, אתה קודש שלמעלה משמר קדוש.

דהנה משה הוא רועה ישראלי, ואיחא במדש²² שניסו אותו בזה שטיפל עם קטנים ביותר, דמהו דוקא ראי' שהוא רועה כדבעי, וכמו כן הוא בכל דור ודור, דאתפשטותא דמשה בכל דור ודור, שדום רועי ישראל שבכל דור, הנה הם הממשיכים כח על עבודה הקריבות, להזייתם ממוצע²³ המתבר, ממוצע בין הוי וכיניכס. שהוא ממוצע המחוכר, פאראייניקט, עולמות מיט אלקות על ידי נשמות.

וזהו עשיית הדירה לו יתי כחחחחחחחח, ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם בתוך כל אחד ואחד, המוטלת על כל אחד ואחד. ומעבודת העיקריות בזה היא עבודת הקריבות, וכניל, להתיבנו במעמד ומצבו אדעמא דנפשי' ניט גענאטערדייט, ומיי"מ אומרים לו מכס ובכס הדבר תלוי לתקן שיהי' שלם בלי מום, ולהקריב מבם קריבו וקריבו מן הבהמה.

והוא על ידי ההתקשרות, שמוסיף בה ועלה, בהתאפכותא דמשה שובב דורא ודורא, שבאפשותא זו נמצא גם העצמי, ועל ידי זה הוא מתקשר עם היקרא אל משה, דלית מחשבה תפיסא ביי כלל, ונמשך שלהבת ידה, אש של מעלה, דכה וכלל

20 ראה לקיחת דו"ה ויקרא פי"ב.
21 ראה וחי"ג קפ"ב, ב. לקיחת ריש פי ויקרא.
22 שמת רבה פי"ב, ב.
23 ראה תורת שלום שחת שמחת תפי"ג (עי קצת).

ב. קרבני לחמי לאשי:

(א) משום שרשעו הנעלה:

פי' לאשי אשים שלי הם השרפים שהם תמיד בבחי' רשפי אש והקרבתות הם לחם לאשים הללו... והנה שנאמר בקרבנות לחמי לאשי פי' כמו שהלחם מחיה את האדם שעם היות שמדדג האדם הוא למעלה מן הלחם שהוא בר של הלחם צומח מ"מ הלחם ומזון מחיה אותו והיינו לפי ששרשם נעלה ממנו פי' באדם נאמר אומר וקום צורתי אומר למעצ' כו' שדצי"ח קדמו לו לפי שהם מבחי' עלים הנהו הגבוה מעולם החיפון ולכן ירדו למטה יותר עיי' שבח"כ לכן יש בח בבירור שנובר מהלחם באצטומכא וכבד להיות חיות להאדם לחכר הנפש עם הגוף והנה כי על כל מצאא פי חיי' יחיה האדם פי' מוצא מקור כמן מוצא מים דהיינו מקור ושרש פי' חיי' שלמעלה מהאצילות כו' שישנו בהלחם כו' וכמ"כ עדין נקי הקרבנות לחמי לאשי הם השרפים...

ולכן הקרבן שמקריבים בהמה גשמיות שהיתה תחלה קודם הבירור שהוא למטה פסח מבחינת המלאכים שכבר נברר, וגם הבהמה גשמיות היא בחי' לחמי לאשי הם המלאכים השרפים עיי' שמתברר עיי' המזבח דהיינו שגורם עלים המלאכים במקורם ורשם שמעולם הנהו שלמעלה מהכלים המגבילים ויעד שהלחם גשמי מחיה את האדם שהוא לפי שבשרשו גבוה יותר מהאדם שלכן נפל למטה יותר. כך הבהמות גשמיים שנקלחו מבחינת השמים שלא הזכירו הנה בשישן בחי' זו ולקחה מעולם הנהו מבחי' עליונה יותר משרש חיות המרכבה עצמן ולכן דוקא נפל למטה יותר וכבוד ממשל נפילת הזומה שממקום גבוה יותר נפל למטה יותר. לכן כשממבחרין נעשיי בחי' לחם וחיות לכחי' אשי הם השרפים כו' לקיטי תורה שיר השרים ל' ג ואילך

ב) קרבן לי קורב:

והנה הלחם שלמע' הוא ענין הקרבנות מה שמקריבים בהמה גשמית עיי' המזבח ששרשה ממה שלמעלי, ועיי' שמקריבים אותה עיי' מזבח מבריי הניצוץ דתהו שמלוכב בה ומקריבים אותו לשרשו והנה קרבן ל' קורב, קורב הכחות והשמות, שמעלים הניצוץ לשרשו, ועיי' נמשך חס' מאוא"ס עצומיה שלמע' מתהו ותקון... סי' המאמרים תמיני עי' קד

ג) ענינו בתפלה:

את קרבני לחמי לאשי שהיו מקריבין הקרבן בזמן בית המקדש לעולה עיי' המזבח ממין הבהמה כדי שתרד אש מן השמים ותאכל את העולה. כי חיות נפש והבהמת היא יסודה מיסוד האש כי ד' בחי' דצי"ח הם כנגד ד' בחי' ארמ"ע ובהי' אש

י' עי' לעיל סק"א

שבתורה. - הענין ד' ג' לט"ו כפרדס" צריך להיות אמנם לאחרי "שנתמלא כריסו לחם וכשרי", אבל עצם לימוד ויריעת ענינים אלו, באופן של כניסה כו', הרי זה היסוד לכל עניני התורה.

וכמו כן בענינו - בסדר תפלות כל השנה: לכל לראש פותח הרמב"ם בענין שמקורו בזה - קריאת פרשת צו, ורק אח"כ מביא את שאר הענינים (ברכת כהנים, המשנה דפאה, תנא דכי אליהו כל השנה הלכות, וכו') שמקורם בגלי' דתורה.

ודוגמתו בעבודת כא"א מלשאל - שמיד בהתחלת היום פותח הוא באמירת מודה אני לפניך מלך חי וקיים כו", ענין האמונה.

שירת שייפ נשא תש"ם (בכתיב מונה)

צו את בני ישראל ואמרת אליהם, את קרבני לחמי לאשי, ויח ניחתי, תשמרו להקריב לי במועד:

השעפופים: א. צו את בניי וא. ישראל קדמו לתורה, ב. בקרבנות ניכר תוצאות החיובי בגלי' ב. את קרבני לחמי לאשי וא. משום שישו הנעלה, ב. קרבן לי קודם ג. עניני בתפלה, ד. אר שירי לחם למעלה, ה. המצא פי' ה' שכלותו, ו. שלימות שיר דוקא לעת"ל, ז. נקי לחמי דוקא בירשלים, ח. לאשי כולל ב' אשים, ט. עיי' לחמי - תורה נעשה אשי - האש מלמעלה י. את קרבני - האמתית מא' עד ת' שבתורה - לחמין, ג. רח נרחק וא. רח - נתח רוח: יחיד - לי נחת דדגא, ב. קיש ותפלה: תורה ותפלה, ג. מביע לעצמות ית, ד. אר שיר לי זה אצול ית והלא און לו גוף, ע. תשמרו, ה. להקריב לי במועד וא. מיעד לי חבתי, ב. להקריב אותיות להקריב.

א. צו את בנינו:

(א) ישראל קדמו לתורה: עי' לעיל חיא עי' רנב.

(ב) בקרבנות ניכר ה"צוונות וחיבור" בגלי': עי' לקמן פי' ואת הכבש השני ט"ד סק"ב.

שייך אכילה... והיינו כדי שיומשך אוא"ס בח"י על שיומשך למטה גילוי אלקות, וזהו שאמרו ישראל מפנינו כי לאביהם שבשמים, שמים הוא אש ואש מדות עציונות, ואביהם שבשמים היינו בח"י ח"י שנקי אב, ויש לייך לחם שיומשך חו"ט אורח כ"י.

ס' המאמרים תרמ"ט ע' קד

(ה) המוצא פי ה' שבחלום:

השדה הוא מקום וריעה וצמיחת הלחם, ארץ ממונה יצא לחם. שהלחם מברייס אותו ומעלים אותו, ולחם לבב אנוש יסעיד. דלא על הלחם לכדו יחיי האדם כי על כל מוצא פי הוי"ו שבלחם, הניצוץ האלקי שבלחם (כמבואר בכתבי האר"י ז"ל ובכ"מ), **ונמצא** שהחידוש דשדה על עיר ומזכר הוא, דהעיר הם הכתים שבתוך חתום הקדושה, והמזכר הוא מחוץ לחתום הקדושה (לא ישב אדם שם) **והשדה** חוכנו הוא הברור של הענינים שמתוך לבית והנסתם לתוך הקדושה, וזהו כללות עבודת האדם, לברר את עניני העולם ולהעלותם לאלקות. וגם מטעם זה כללות הקרבנות נק' בשם את קרבני לחמי לאש, ענין הלחם, ובלשון רז"ל⁶ רעייתו פרנסתו.

ס' המאמרים מלוטק ח"א ע' תסט

(ו) שללמות הקרבנות לעת"ל:

והנה שללמות עבודת הקרבנות (לחמי לאש) תה"י לעיל דוקא. כי אף שגם במום וגלות ישנו ענין הקרבנות ע"י העסק בתורת קרבנות⁷ כמ"ש ונשלמה פריים שפתנו, שהו כלל גם ענין ונשלמה מלשון שלימות⁸, מ"מ עיקר הענין בזה יהי לעיל, ובלשון המלה⁹ וישם נעשה לפניך כמצות רצונך, שדוקא לעיל יהי קיום כל המצוות, ובפרט מצות הקרבת הקרבנות שהיא עיקר העבודה¹⁰, בתכלית השלימות. ויסל דמפורש בקרא¹¹ דלעיל יהיו ג"כ שדות (ואולי י"ל דיושלים לגבי בהמה"ק הוא

- 1) איוב כ"ה.
- 2) תהלים ק"ד, ט"ז.
- 3) עקב ח', ג.
- 4) ל"ח ע"ה.
- 5) ראה לקו"ט צו ג', ב. ובכ"מ.
- 6) שמו"א א' ט' ויש: מפרגמני (במ'), אבל בכ"מ בראיח (ח"א) תרומה פ' א. לקו"ט שר"ש י"א ד' נ"ה.
- 7) שמו"א א' ט' ויש: מפרגמני (במ'), אבל בכ"מ בראיח (ח"א) תרומה פ' א. לקו"ט שר"ש י"א ד' נ"ה.
- 8) הושע י"ד, א.
- 9) ראה גם לקו"ט שנת שובה מ"ו סעי' ואיל' . (הנ"ב ג"כ לפני תפלת רבו העולמים, הו"ק צ"ל).
- 10) תפלת מוסף, וראו חו"ט ר"ס דו"ח, וע"ד.
- 11) ראה מפרש המשנה אבות פ"א מ"ב.
- 12) ירמ' לב, ט"ו, וע"ד.

הוא בח"י נפש החי, ובחי" רוח הוא בח"י מדבר כדכתיב ויהי האדם לנפש חיה וחי"א לרוח ממללא וכשהיה יורד אש מן השמים היה נכלל אש שלמטה באש בלמעלה ובחי"א אש שלמעלה ג"כ הוא בח"י בהמה חיה ושרשן במרכבה העליונה פני אר"ה פני שור כ"י, וזהו אר"ה דאכל קרבניו כ"י.

ומשחרב בית המקדש תקנו אנשי כנסת הגדולה התפלה שיקריב י"א נפשו ובהמית להעלותה לקשרה בשרשה שהיא ג"כ מיסוד האש ומקר חוצבה ויסודתה בהר"י קדוש מרכבה העליונה פני אר"ה פני שור כ"י אלא שלאור ירדת והשתלשלות והתבלבשות בע"ש שמ"י ואנפנים נמשך תענוגי העולם היה והנה המתאווה שהיא ג"כ בח"י המלמות האש וגם היצו"ר הוא אש זר דולק וצריך להעלות נפש הבהמית לשרשה בח"י אש שלמעלה ולהתכלל בחי" מרכבה העליונה בח"י אש אוכלה אש כללות ולשרוף כח המתאווה והאש שלמטה בתענוגות בני אדם בעוה"ז שלא ילך בהם אלא בקרירות ולהפך מהפך להיפך לחיות כח המתאווה ברשפי אש שלהבת לדבקה באלהים חיים.

לקו"ט תורה תנ"א, ע' 68

(ד) איך שייך לחם למעלה?:

ולדבר זה י"ל תחלה איך שייך לומר בח"י אדם למע' והלא אין לו דמות הגוף ואין לו גוף, והאיך כתי' ועל הכסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה, אך הענין הוא דבחי" כמראה אדם הוא שנתמצמצם בבחי" כמראה אדם, דעיקר הכוונה הוא כדי שיהי' לו דיו"ט בתחונים (כמאמר נתאור הקבי"ה להיות לו זיורה בתחונים) והיינו שיהי' אוא"ס בש"י למטה ורונה כדי שיהי' גילוי אלקות למטה, שהעולמות ונשי"א הם נכראים בע"ג, ואוא"ס הוא בלתי בע"ג, וחי" ע"י שנתמצמצם בבחי" כמראה אדם, ובחי" כמראה אדם היינו בח"י תמיצ', וכמ"ש זאת התורה אדם, וכמו שהאדם כלול מרמ"ח אברים כמ"ש רמ"ח פקודים הם רמ"ח אברים דמלכא... ותורה הוא בח"י מחוץ אוריינתא מתח נפקת, שמתח' ולמטה מתחיל סדר השתל' שנקי' בח"י מקום... .

אבל אי"ס עצומה"ה שלמע' מבחי" ח"י, הוא למע' מסדר השתל' ולאו מכל אילין מדות כלל ואנת הוא חכים ולא בחי' ידעא... . (ומהח"י ולמטה נקי' כמראה אדם, ולכן מפני שאנו מדמיני אותו לבחי' כמראה אדם שייך לומר לחם, דכמו שהלחם באדם שלמטה מתוך הנשמה עם הגוף, כמ"כ למע' הלחם הוא מתוך שיומשך חו"ט, אורות בבחי' כמראה אדם שהוא בח"י סדר השתל' על שיומשך למטה גילוי אלקות כ"י,

ועפ"י יתורץ הקושיא, איך שייך בח"י לחם למע' ולמה צריך ללחם, דכאמת בעצמיות אוא"ס אינו שייך כלל לומר לחם ואכילה וכמ"ש כוז"ר ע"פ באחי לגבי אכלתי כ"י באחרי"י לאו אורחא למיכל אך כשכאחי לגבי הוא בח"י כמראה אדם שם

החמימות ורשפי אש כ"י הוא ע"י התורה שנקי לחם כמ"ש לכו לחמו בלחמי כידוע וזהו את קרבני לחמי לאשי פ"י שלחמי הוא הגורם לדיעות בח"י לאשי הנגיל.

וכיאר הדברים הנה ע"מ הגשמי הנה אנו רואים למטה בלחם הגשמי שהוא הגורם חמימות ורשפי אש שהרי כשיאכל האדם לחם יתוסף בו חמימות כ"י הוא הנפש ע"י הלחם שנחבר ונהפך לדם וחיות כמות ולכ"י יותר על מה שהי' ונתחמם כל גופו מזה ביתר שאת והרי בהעדר המאכל ימים רבים יתורה בדם וקיריות מפני שהדם איז בו חמימות כ"י מפני העדר המאכל וכידוע עד שנשעה חלש לגמרי בהסתלקות החיות ע"י התענית וכיצא ונמצא מוכן שבוהדא המאכל הוא הגורם בח"י החמימות כ"י וא"כ גם הוא הגורם חמימות התורה דהיינו לאיזה דבר שימאה שיהי' בה ע"י בח"י החמימות ורשפי אש המלהבות ביותר וכידוע כ"י.

וכיצא מזה הוא ג"כ בעבודת ה' בתפלה שמחמת המאכל שאכל יוכל להיות שיתוסף ע"י נפשו תוס' ההלהבות ורשפי אש התשוקה יותר מאם לא הי' אכל שהרי כשאנו אוכל כמה ימים יחלי ויתקור דמו עד שגם בהתפעלות שלו בתפלה לא יהי' כלל כדרך התלהבות כ"י אלא בח"י הקרירות וכ"י.

ונמצא מוכן מ"י משלים הנגיל גם למעלה אע"פ שאיז לו גוף כ"י אבל מבשרי אחרו אלוה כ"י שגם סבת המשכת בח"י אחז"ל"ע בבחי' חמימות ורשפי אש הנגיל אנו אלא לפ"ע בח"י הלחם עליון שאכל, והוא התורה שנקי לחם כנ"ל והיינו לחמי לאשי שלחם של תורה שנקי לחמי הוא הגורם בח"י לאשי ונגיל דוקא וכמו ע"מ הנגיל כמו שחלחם הגשמי גורם החמימות כ"י האדם החתון כנ"ל . . .

(ז) את קרבני — האותיות מאי עד תי' שבתורה — לחמו:

אך אמנם צריך להביך למה התורה נקי כשם לחם דוקא העינו הוא כידוע . . . שהלחם משיב את הנפש כ"י והכח הזה בלחם גשמי להוסיף שכל באדם והו מפני ששרשו למעלה מהאדם, כי חטה נמשכה ממה שנפל בשבירת הכלים מעולם התורה וכמ"ש כמ"א בלק"ת כד"ה ששת ימים תאכל מצות, וכד"ה ראשי המטות, וכך התורה שנקי לחם, הוא מפני שידדה למטה ותלכשה בענינים גשמיים וביצירותיות גשמיים, אבל מ"מ משוב כ"י בח"י המוחי עליונים דחכמה עילאה ע"כ נקי כמו הלחם שמשרב את הנפש . . . וזהו ע"י הקריאה בתורה דוקא, כי הנה הקריאה בתורה היינו שקורא ומשיר שרש התורה שתצא ממקורה וחוצכה . . . וכ"כ המשיר החכמה מן בח"י ההעלים לגילוי עד שיהי' התפשטות מוחיז גם לכלים ד"א, דהיינו להיות נשמתי לגבי גופיז כ"י, ור"מ ממש כמ"י משל הלחם שגורם גם חזוק המוחי, שתפשט גם בלכ נמדודות לחיותם כ"י . . . שע"י עסק התורה הנקי לחמו בלחמי יומשר בח"י לאשי.

וזהו פ"י את קרבני את האותיות שמאל"ף עד ת"י שבתורה שבכתב גם הם בח"י קרבני שמשיבים את נפשי ל"י ומקרבני דהיינו ע"י לחמי וכמ"ש לכו לחמו בלחמי שהקב"ה אומר לכו ואכלו לחם שאני ונקי לחמי והוא התורה מטעם הנגיל. אך התורה פוסט ע"י אצ"ו ואילך

דוגמת שד"ח, נוסף על השדות בפטות שמחוץ לירושלים, אלא שאו יתבטלו המחצות דעתה שבין עיר לשדה, דהגילי שבבמה"ק (עיר) יתפשו גם בירושלים עיר הקודש וגם בשדות ומגדשים שמחוץ לירושלים, ע"כ מאר"ל, עתידה ירושלים שתפשט¹⁵ בכל ארץ ישראל ועתידה ארץ ישראל שתפשט בכל הארצות וכמ"ש¹⁶ ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו כ"י.

שם ואילך

(ז) נקי לחמי דוקא בירושלים:
ע' בהערה 13.

(ח) לאשי כולל כ"י אשים:

פ"י לאשי שרצונו לומר כ"י אשות כי לשון רבים הוא אומר לאשי כ"י והענין הוא כ"י להיות ידוע ליש כ"י מיני אש"ל"ע הוא אש"י באה א"ת"ל"ע שמעוררים למטה והוא מ"ש אשה כ"י תזויע וילדה זכר פ"י כ"י תזויע להעלות מ"י תחלה כ"י לעורר א"ת"ל"ע אח"כ . . . והנה כאשר א"ת"ל"ע מעורר א"ת"ל"ע הוא בא ונמשך מבחי' הגבורי וזכר המשיפ"י כ"י בהיותו מתעורר להשוקה צדיק שיהי' זה מבחי' החמימות ורשפי אש דוקא וכמ"ש שמאלו תחת לראשי כ"י . . . וזהו ענין המאמר בזה דתאבנתא דכורא לונקי כ"י וכל תאבנתא אי"א כ"י ע"י בח"י חמימות דוקא ולא ע"י בח"י קרירות כידוע דוגמתו למטה ביתר גשמי דז"ע הגשמי כ"י

וזהו לאשי אש י"י דהיינו בח"י החמימות ורשפי אש שלמעלה מהמשפיע שנקי אש י"י מלמעלה"ט (והוא אשר יורד ונמשך למטה ואכל אש שלמטה דנקי דהיינו שמעורר א"ת"ל"ע שד"י בה ואל איש תשוקתו מלמלמע"ע והיינו לאשי ל"י רבים כולל כ"י האשים הללו דדכר ונקי שנבאים כאחד.

(ט) ע"י לחמו — תורה נעשה אש — האש מלמעלה:

ואמנם סבת הבאת המשכת בח"י לאשי הנגיל למעלה דהיינו חסכה שיהי' בו בח"י

(13) להעיר ז' לחמי (קרבנות) שבמקדש היו מביאים מירושלים — כי אף שהבמות כ"י הובאו ממשמות מחוץ לירושלים (רמב"ם הל' אסורי הנזבה רפ"ח) — הרי כשהם במקומות הנ"ל אנו, לחמי"י, כי זה נעשה ע"י שתוקי' שום — לבל כ"י בירום ויכיר צ"ל קידוש הקיבו עומם שיכנס לעזרה ולא"ד (שילוח חק"ת מעלה — ברובא דרובא) הקידוש סמום לכניסתם — נז"ר"ם ש"מ ב' ובר"י ש"מ (א) שלקוחים מהנזבים — היינו מתנמצאים בלשכות שבושוחם וכירושלים) — ראה משנה של"ט פ"ה, רמב"ם הל' כ"י המקדש פ"ז, וראה רמב"ם הל' מע"ש פ"ז ה"י, "מלות הנמצאות לפני סוחר"י בירושלים לעולם מעשי, שחזקת רוב היעס מביא מע"ש נעשר וקנין בו בחמות", ושם (הל' פסולי המקדשין פ"י ה"ח), "בהמה שנמצאת מירושלים וכו"י."

(14) ליקטו ישיע' רבו חמק. לשי"ת מסע פמ"ב.

(15) ע"י שנתחם בקדושה.

(16) ישיע' מ' ה'.

אר הענין הוא כניל בענין גלות השכינה שהוא בחי' הסתלקות אור אלפי מכללות נשיי... וזהו הנקי בחי' שינה למעלה... עדימה בחי' שינה באתם למטה שהשינה באר עיי' המאכל שאוכל הוא המביא לידי שינה כי פסולת המאכל שלא נברר בקיבה עולה מן הכבד בלב ומלב למוח עולים אידים גשמיים שנעשה מפסולת המאכל ונעשה כמו מכסה ממש לכסות על המוחי ולהסתיר ולהעלים ברחי יוכל אור השכל להאר בכלי המוחי והוא בחי' השינה...

ולמעלה יוכן מזה שבהי' שינה העלינה במחוזין דאי"ת בכלל כמו בזמן הגלות... ועיי' יש מקום אז ליניקת החיצונים דעי' שרים עדימה אדם הישן שאינו מרגיש בזוכרי' היונקי' מנקבי עור גופו וגם כפניו כי' כידוע דעי' שרים מקבלים מאחוריי' כי' וזהו הן גבורותיו גרים מרקדין בהיכלו והוא שותק כי'... וסיבת השינה בא מבחי' פסולת הרע דנוגה שלא נברר עדיין שעולה בנריין להיות כמו בחי' מסך מסתור על בחי' המחחי' העליוני' בכלל וכפרט כניל אבל בזמן בהמיק מפני הקרבנות שבידרו לכל העיש הנה לא ינום ולא יישן כי'...

וזהו... פיי ריח נוחות הוא ריח הקרבנות שמעוררים מבחי' השינה למעלה עדימה נפש האדם למטה הנה אנו רואים שעיי' הריח הטוב והחזק שיריח יתעורר מיד... הוא למעלה עיי' הריח של הקטר חלב דם מן הקרבנות כי'... החלב הוא בחי' המבורח של הדם דהיינו בחי' אור התענוג שבנפש מלוכש חלב שנברר המבורח מן הדם וכמו חלב דישו תשבע נפשי בעונג כי' וכמו שנראה בחוש הטבעי שישמנו האדם בחלב מרובה רק עיי' התענוגי' שממבל תמיד וכן בעל תענוג ביותר יותר יתמלא חלב כי' ולמעלה גיי' עיי' בחי' התענוג הגשמי שנתמלעל מהקטר חלבנים של הקרבנות מעוררים למעלה בחי' ריח נוחות טוב בבחי' תענוג דוקא...

ועכשיו תפלה במקום תמידין תקנים... והריח בתפלה עיי' איהו גבור הכוש את יצרו בלי"ת וכן כועיט לכבוש טבעו עיי' ששנה פרקו קי' פעמים ואי' שהוא הנקי עובד אלקים וזהו הנקי ריח שהריח הוא מדבר חריף וחזק... ועיי' התפלה שנקי ולעבוד כמו עובד אלקים הנ"ל נקי ריח וזהו לנצל החוטים אני מתמלל זח"ג דק"ל עיי'ב.

אור התורה פנתס עי' אקבה ואליל

ד. תשפוא:

תשמרו להקריב לי כו', הנה שמור זו משנה כידוע, והטעם שנקי' בשם שמור בתורה שבעיפס ולא בתושבי'... שכל מה שזשאר נקלט יותר בכלי יותר הוא משתמר להיות בעמדו וקיומו בלי יפול חוצה כו', כך יוכן בשרש ענין תורה שבעיפס דמפני שהוא בחי' כלי לצו העליון, שהרי במשנה עיקר גילוי הריצו ובה נקלטים אור דוקא שהרי בתורה שוכבת נסתר הריצו שאבן ידעיים איד לעשות תפילין וכיזשא לכך עיקר השמירה מניקיות החיצונים הוא בתורה שבעיפס דוקא ולא בתושבי'... וזהו שרש ענין תשמרו להקריב לי במעמד וגם קאי לדסמיד ליי ריח נוחותי תשמרו והכל

ג. ריח נוחות:

(א) ריח — נחת רוח; נוחתי — לי נחות דרגא:
 וזהו ענין שנאמר ריח נוחתי לשון נוח דרגא ופיי שעל ידי שיקריב לחמי לאשי היא עולה לריח שיהיה נחת רוח לפני ית' כמאן דאריח ריחא ואוי ירהי בכחיתו נוחתי דהיינו להיות נחת דרגא לחת להשפיע שפע טובו ואורו כניל. וזהו נוחתי נוחות שלי כאלו ממשכיך אותו כביכול בעצמו למטה להיות שורה ומתגלה בתחתונים בכחיתו גילוי כו'.

לקיטת תורה תנא עי' 70

(ב) קייש ותפלת; תורה ותפלה:

ועמה התפלה היא במקום קרבנות כי הנפש אלקית אף שאינה צריכה תיקון מזה אהבתה מונבלת לפי שנילקחה מבחי' גבול כי גם עולם הכריאה שמשם נמשך בחי' נשמה הוא בעל גבול וכיש שנמשך מיצירה ונפש דעשי'. ואי' להנשמה להגיע לבחי' בכל מאד כל גבול כ"א עיי' בירור נפש הבהמות דוקא שהוא קודם הכירור וישושה ממחו כי' ועיי' הנ"ל כפי' לחמי לאשי דקרבנות כי' וזהו ענין ריח נוחות להוי' ריח הוא העלאה ממטה למעלה וכמשל הריח שעולה ומשיב את הנפש והיינו בחי' קייש ועיי' אורי' נוחות וזהו דרגא להמשיך מלמעלה למטה להוי' וזהו בחי' שמיי'ע כרוך אתה ה' המשיכת אור אי"ס למטה וכן התורה היא בחי' המשכת אור אי"ס וזהו על שלשה דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה ועל גמי' עבודה היא בחי' העלאה ותורה וגמי' הן בחי' המשכת:

שם

(ג) מגיע לעצמותו ית':

עי' לעיל רהי רצון סיי'.

(ד) טעם שנקי' ריח נוחות:

עי' לקיטת פ' ואת הכבש השני סיג.

(ה) איד שייך לי זה אצל ית' והלא אין לו נוף:

מהו לריח נוחות וכי יתכו שריח הקיכו חלב דם גשמי יעלה לבחי' ריח נוחות למעלה שאין להקבי' נוף ולא דמות הגוף מחואיי הגוף, ואיך ריח נוחות מהקטר חו"ע שאינו ריח טוב גם לאדם הגשמי כידוע.

... והנה בחי' הגלות נמשל לשינה כמי' ויקץ כישו ה' עורה למה תישן ה' וכיזשא. ולכאורה זה פלא גדול וכי יש בחי' שינה לפני המקום הלא אין לו נוף כו'.